

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС

А

СМЯНА НА СЦЕНАТА

Джеймс Хадли Чейс
Смяна на сцената

ЧАСТ ПЪРВА

Всичко започна месец след катастрофата. Можеше да се нарече така. Д-р Мелиш се придържаше към професионалния жаргон, който за мен и за вас се състои само от претенциозни безсмислици. Все пак, той също имаше предвид определението закъснял шок.

Месец преди катастрофата аз се носех в облациите на успеха. Взехте, например, моята работа. Бях робувал за нея и най-накрая я бях получил – главен специалист по продажбите на бижута в първокласните бижутерийни магазини в Парадайс Сити, „Лус и Фремлин“. Те бяха от една класа с „Картие“ и „Ван Клеф и Арпел“. В този град всеки магазин, всяка галерия и бижутерия се стремяха да бъдат от най-добрите, защото този град беше игрален дом на милионери, филмови звезди и фук-льовци, които го превръщаха в сцена за показ на своето богатство.

„Лус и Фремлин“ бяха най-добрите в своя бранш и това, че бях техния експерт по диамантите ми осигуряваше заплата от шестдесет хиляди долара годишно, което не беше малко, дори и за този град, с най-висок стандарт по крайбрежието на Флорида.

Притежавах мерцедес с гюрук, жилище с две спални с изглед към морето, добро банково салдо и осемдесет хиляди долара в акции и облигации.

Имах добър гардероб. Бях висок, смятах ме за привлекателен, бях също така най-добрият играч на голф и скуош в Кънтри клуба¹. Сега може би разбирате какво имам предвид, когато казвам бях човек в облациите на успеха... но почакайте – на всичко това отгоре имаш и Джуди.

Споменавам Джуди на последно място, защото тя беше (забележете, говоря в минало време) моето най-ценно притежание.

Джуди беше хубава, интелигентна и мила брюнетка. Срегнахме се в Кънтри клуба и аз открих, че тя играеше голф доста добре. С шест допълнителни удара тя успяваше да ме бие, а тъй като аз играех с един удар, това означаваше, че тя играе доста добре. Беше дошла от Ню Йорк в Парадайс Сити, за да издирва материали за автобиографията на стария съдия Сойер. Тя бързо се нагоди към Парадайс Сити, стана известна и за няколко седмици стана неразделна част от младата публика на клуба. Минаха четири седмици и тридесет игри голф докато открия, че Джуди беше моето момиче. По-късно тя ми каза, че ѝ е трябвало значително

1. Първокласен клуб за богати и знатни личности.

по-кратко време, за да разбере, че аз бях нейният мъж. Сгодихме се.

Когато моят шеф, Сидни Фремлин, чу за годежа, реши да даде прием. Сидни беше един от онези щедри и изумителни хомосексуалисти, които, ако те харесат, дават всичко за теб. Той обожаваше приеми. Каза, че щял да се погрижи за финансовата страна на въпроса и че приемът трябвало да се състои в клуба и абсолютно всички трябвало да бъдат поканени. Аз не бях много въодушевен, но идеята сякаш се понрави на Джуди и аз се съгласих.

Сидни знаеше, че бях кажи-речи най-добрия в диамантения бизнес, че без мен високия стандарт на неговия магазин би се снижил, така както би се снижил стандарта на френските ресторанти „Мишелин“-три звезди, ако напуснеш главния готвач. Знаеше, че всички негови клиенти ме харесваха, консултираха се с мен и се вслушваха в съветите ми. Всичко това ме издигна в очите на Сидни, а когато някой се издигнеше в очите на Сидни, той правеше всичко за него.

Това беше преди месец. Мога да сравня спомена за онази вечер с болката на човек, полудял от зъбобол.

Джуди дойде в апартамента ми в 19:00 часа. Приемът щеше да започне около 21:00 часа, но ние се бяхме разбрали да се срещнем по-рано, за да обсъдим в каква къща щяхме да живеем след сватбата. Имахме три възможности – къща тип ранчо² с голяма градина, пентхаус³ или дървена вила извън града. Щеше ми се да живеем в пентхаус, но Джуди клонеше повече към ранчото, заради градината. Прекарахме около час в обсъждане на „за“ и „против“ и най-накрая Джуди ме убеди, че градината беше необходима.

– Когато имаме деца, Лари... ще ни трябва градина.

Веднага се обадох на Ърни Траули, търговеца на недвижими имоти, чиито клиенти бяхме, и му казах, че на следващия ден ще платя депозита за ранчото.

Напуснахме моя апартамент с приповдигнати чувства и се отправихме към клуба. На миля⁴ извън града, както си карах по магистралата, моят свят се разпука по шевовете. Една кола се стрелна от страничния път и се заби в нас така, както разрушител се забива в подводница. За секунда видях колата – стар, разбит кадилак с ужасено хлапе зад волана – но вече не можех да направя нищо. Кадилакът се заби в дясната страна на мерцедеса и го запрати през магистралата. Единствената ми мисъл

2. Американска ферма.

3. Скъп апартамент на последния етаж на висока сграда с остъклени стени.

4. 1 миля = 1,6 км.

в този миг беше Джуди.

Все още мислех за нея, когато дойдох в съзнание в една частна стая в претенциозната клиника „Джеферсън“, платена от Сидни Фремлин, който седеше до леглото ми и плачеше в своята копринена кърпичка.

И така, говорейки за Сидни Фремлин, позволете ми да го опиша. Той беше висок, слаб, с дълга руса коса, а на възраст можеше да бъде от тридесет до петдесет години. Всички харесваха Сидни, той притежаваше поразителна топлина и излъчване.

Той познаваше изобразителното изкуство и имаше дарба за моделиране на необикновени бижута. Неговият партньор, Том Лус, се грижеше за финансовата страна на бизнеса. Лус не можеше да различи диамант от скален кристал, обаче знаеше как да умножава парите. Двамата се считаха за богати хора, а да те смятат за богат в Парадайс Сити означаваше да те поставят в числото на „големите пари“. Докато Люс, петдесет годишен, набит, с лице на булдог, оставаше зад кулисите, Сидни се суетеше из приемната, когато не моделираше нещо в кабинета си. Оставях повечето стари дами на него. Те го обожаваха, но богатите млади хора, заможните бизнесмени, които търсеха специални подаръци и тези, които искаха бижута, оставени от бабите им, да бъдат поправени или оценени, идваха при мен.

Хомосексуалистите са странни животни, но аз се разбирам с тях. Открих, че често те имат много повече таланти, че са по-добри и по-лоялни от средните хетеросексуалисти, с които се движех в една среда в този пищен град. Разбира се, медалът имаше и обратна страна, която мразех – тяхната ревност, експлозивния им темперамент, тяхната язвителност и тяхната злоба, която беше по-силна и от женската. Сидни притежаваше всички плюсове и минуси на средния хомосексуалист. Харесвах го – разбирахме се чудесно.

С грим, размазан от сълзи, с очи, пълни с отчаяние, с треперещ глас, Сидни ми съобщи внимателно лошата новина. Джуди беше починала на операционната маса.

Аз съм имал късмет, каза той – сътресение и лоша рана на челото, но след няколко дни съм щял да бъда „здрав и прав“.

Така се изрази той: „Здрав и прав“. Така си говореше. Бил е в английско училище, докато не го изритали за опит да прелъсти учителя си по физическо възпитание.

Оставих го да ме оплаква, без обаче аз да се оплаквам. Тъй като се бях влюбил в Джуди и правех планове да живея с нея за вечни времена, аз бях създал в себе си една мечта за щастие. Знаех, че тази мечта е

крехка – всички мечти за продължително щастие на този свят, в който живеем водят до несигурност, но аз мислех и се надявах, че моята ще издържи известно време. Когато ми каза, че Джуди е мъртва, почувствах как моя желан разноцветен свят стана черно-бял.

За три дни бях отново на крака, но не „здрав и прав“. Погребението беше доста мъчително. Всички членове на Кънтри клуба дойдоха. Майката и бащата на Джуди пристигнаха от Ню Йорк. Не си спомням много за тях, освен че ми се сториха добри хора. Майката на Джуди много приличаше на дъщеря си и това ме разстрои. Отдъхнах си, когато се прибрах в апартамента. Сидни беше плътно до мен и аз се молах на бога да се махне, но той остана и мога да кажа, че може би с това ми е помогнал. Най-накрая към 22:00 часа той се изправи на елегантните би крака и каза, че си отива у дома.

– Почини си един месец, Лари – каза той – поиграй голф. Предприеми пътешествие. Съвземи се. Никога не ще я замениш, но трябва да живееш своя живот... така че предприеми пътешествие и се върни при нас и работи – като луд.

– Ще се върна утре и ще работя като луд – казах аз – и благодаря за всичко.

– Не те искам на работа утре! – той дори тропна с крак. – Искам те след един месец... това е заповед!

– Глупости! Искам да работя и ще работя! До утре.

За мен това имаше смисъл. Как можех да играя голф, след като Джуди беше в мислите ми? Нямах да ме е грижа дори и да направех 110 удара. По време на краткия ми престой в клиниката бях намислил всичко.

Мечтата ми беше разрушена и тя не можеше да се сглоби отново. Колкото по-бързо се върнех към продажбата на диаманти, толкова по-добре щеше да бъде за мен. Бях прекалено чувствителен. Такива неща не се случват постоянно, си казвах аз. Хората, които обичаме, умират. Хората, които правят планове, строят въздушни кули й дори казват на търговците на недвижими имоти, че ще закупят ранчо, откриват че нещата се провалят и плановете им се разпадат. Случва се всеки ден, си казвах аз. Така че, кой бях аз, че да се самосъжалявам? Бях намерил своето момиче, бяхме правили планове и сега тя беше мъртва. Аз бях на тридесет и осем години. С малко късмет имах още тридесет и осем години живот пред себе си. Казах си, че трябва да се заема с работата си и може би по-късно да намеря друга като Джуди и да се ожена.

В подсъзнанието си усещах, че това бяха глупости. Никой не

можеше да замени Джуди. Тя беше моята избраница и оттук нататък щях да сравнявам всяко друго момиче с нея, а това, както ми беше известно, щеше да ги осакатява.

Както и да е, върнах се в приемната с парче анкерпласт, което закриваше раната на челото ми. Опитах се да се държа така, сякаш нищо не се бе случило. Всички се опитваха да се държат така, сякаш нищо не се беше случило. Моите приятели – а аз имах много приятели – стискаха ръката ми малко по-дълго от обикновеното, когато се поздравявахме. Те бяха ужасно тактични, отчаяно се опитваха да се държат така, сякаш Джуди никога не е съществувала. Най-трудно се справях с клиентите си. Те разговаряха с мен с приглушени гласове, без да ме гледат и се надпреварваха да купуват това, което им предлагаш, вместо да се пазарят жизнерадостно, както обикновено правеха.

Сидни се суетеше около мен. Той изглежда беше твърдо решен непрекъснато да ангажира ума ми. Постоянно долиташе от кабинета си с модели, искаше моето мнение – нещо, което никога не е правил – привидно, се вслушваше в думите ми, след което отново отлиташе обратно в кабинета си, за да долети отново след час-два.

Втори по авторитет в приемната беше Тери Мелвил, който бе чиракувал при Картие в Лондон и притежаваше внушителни енциклопедични знания за търговията с бижута. Беше пет години по-млад от мен, дребен, слаб хомосексуалист с дълга, боядисана в сребристо коса, тъмноси ни очи, остри ноздри и устни като цепнатини. Преди време Сидни се влюбил в него и го довел в Парадайс Сити, но вече му беше омръзнал. Тери ме мразеше, аз него също. Той ме мразеше, заради моите познания, а аз го мразех заради неговата ревност, неговите долни опити да ми отнеме ценна клиентела и заради неговата яростна злоба. Той ме мразеше, защото не бях педераст, а Сидни въпреки това правеше много за мен. Със Сидни постоянно се караха. Ако не беше умението на Тери, а също и факта, че той може би знаеше нещичко за Сидни, то сигурен съм, че Сидни щеше да го изхвърли отдавна.

Когато пристигнах няколко минути след като Сам Гоубъл, нощният пазач, беше отворил магазина, Теди, който беше вече на бюрото си, дойде при мен.

– Съжалявам за случилото се, Лари, – каза той. – Можело е да бъде и по-лошо – можело е и ти да загинеш.

В очите му имаше злобно, злорадо изражение, което събуди у мен желанието да го ударя. Усещах, че той се радваше на това, което ми се беше случило.

Кимнах и отминавайки го, отидох до бюрото си. Джейн Барлоу, моя секретарка, пълна, изискана, приближаваща четиридесет и петте, дойде при мен и ми предаде пощата. Погледнахме се. Тъгата в очите ѝ и опитите ѝ да се усмихне ме трогнаха. Докоснах ръката ѝ.

– Случва се, Джейн, – казах аз – не казвай нищо... няма какво да се каже... благодаря за цветята.

Сидни, който се суетеше около мен, приглушените гласове на клиентите и Тери, който ме гледаше злорадо от бюрото си, направиха деня тежък, но аз го понесох.

Сидни искаше да вечеряме заедно, но аз отказах. Трябваше рано или късно да застана лице в лице със самотата и колкото по-рано, толкова по-добре. Предпоследните два месеца Джуди и аз вечеряхме заедно в моето или в нейното жилище. Сега това беше вече свършило. Чудех се дали да не отида в Кънтри клуба, но реших, че не можех да понеса тихото съжаление, така че купих един сандвич и останах сам в апартамента си с мисълта за Джуди. Не много разумно решение, но този първи ден беше тежък. Казвах си, че след три-четири дена живота ми ще се оправи... но не се получи така.

При катастрофата се беше разрушило нещо повече от моята мечта-частие. Не се опитвам да търся оправдание. Казвам ви това, което ми каза психиатъра. Вярвах, че мога да преодоля това, но освен отнесената ми мечта беше увреден и ума ми. Открихме това по-късно и психиатърът каза, че увреждането обяснява начина, по който бях започнал да се държа.

Няма смисъл да се задълбочавам в подробности. Истината беше, че през следващите три седмици аз западах умствено и физически. Започнах да губя интерес към нещата, които до момента бяха част от моя живот – работата ми, голфа, скуоша, дрехите ми, срещите ми с хора и дори парите.

Най-сериозният проблем, разбира се, беше моята работа. Започнах да правя грешки – отначало малки пропуски, после, с течение на дните, големи пропуски. Открих, че не ме е грижа дали Джон иска платинена табакера с рубинени инициали за новата си любовница. Доставих му табакерата, но забравих за инициалите. Забравих също, че госпожа Ван Слай беше поръчала златен часовник с календар за своя малък племенник-чудо и му изпратих часовника без календара. Тя нахлу в магазина като галеон с издути платна и наруга Сидни, който едва не избухна в сълзи. Това са само малки примери за пропуските, които допусках. За три седмици направих доста подобни грешки – наречете го липса

на концентрация, наречете го както щете, но Сидни понесе ударите, а Тери злорадстваше.

Нещо друго – Джуди винаги се занимаваше с прането ми. Сега забравях да си сменям ризата всеки ден – кой го беше грижа? Преди се подстригнах веднъж седмично. Сега, за пръв път откакто се помня, имах мъх по врата... И така нататък.

Спрях да играя голф. Кой, по дяволите, освен някой лунатик, питах се аз, ще тръгне да удря малка бяла топка в пространството и след това ще върви след нея? Скуош ли? Това беше само далечен спомен.

Три седмици след смъртта на Джуди, Сидни излезе от кабинета си, дойде до бюрото ми, на което стоях, гледайки унило и ме помоли да му отдели една минута.

– Само една минутка, Лари... не повече.

Почувствах угризение на съвестта. Кутията ми за входяща кореспонденция беше пълна с писма и поръчки, крило не бях поглеждал. Часът беше 15:00, а тези писма и поръчки стояха там от 9:00.

– Трябва да прегледам пощата, Сидни – казах аз – важно ли е?

– Да!

Изправяйки се на крака, погледнах към Тери, който стоеше зад бюрото си. Той ме гледаше с подигравателно изражение на красивото си лице. Кутията му за входяща кореспонденция беше празна. Независимо от всичко останало Тери работеше здраво.

Последвах Сидни в кабинета му и той затвори внимателно вратата, така сякаш бе направена от черупки.

– Седни, Лари.

Седнах.

Той започна да обикаля големия си кабинет като молец, който търси светлината на свещ.

За да му помогна, казах:

– Нещо тревожи ли те, Сидни?

– Ти ме тревожиш.

Той се спря рязко и ме погледна със съжаление.

– Искам да ми направиш една много специална услуга.

– Каква е тя?

Той отново заситни из стаята.

– За бога, седни! – троснах му се аз. – Какво има?

Той се стрелна към бюрото и седна. Извади копринената си кърпичка и започна да попива потта от лицето си.

– Какво има? – повторих.

– Нещо не върви, нали, Лари? – отвърна той без да ме гледа.

– Какво не върви?

Той прибра кърпичката си, овладя се, постави лактите си на полираното бюро и направи усилие да ме погледне в очите.

– Искам да ми направиш една услуга.

– Това вече го каза... каква услуга?

– Искам да се срещнеш с д-р Мелиш.

Ако ми беше ударил шамар, едва ли щях да остана по-изненадан. Дръпнах се назад и се втрених в него.

Д-р Мелиш беше най-скъпоплатеният, най-търсеният психиатър в града. Като се има предвид, че в този град се падаше по един психиатър на петдесет души, това означаваше много.

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да отидеш при него, Лари. Аз ще се погрижа за сметката. Мисля, че трябва да отидеш при него.

Той вдигна ръце, когато аз започнах да протестирам.

– Почакай, Лари. Позволи ми да ти кажа нещо. – Той спря за момент и продължи – Лари, ти не си „здрав и прав“. Знам през какви изпитания си минал. Знам, че твоята ужасна загуба ти е навредила. Разбирам това. Ако бях на твоето място, нямаше да издържа... знам го! Мисля, че постъпи прекрасно като се върна тук и се опита да започнеш отново, но не се получава. Знаеш го, нали, Лари? – той ме погледна умолително – Знаеш, нали?

Потърках лицето си с обратната страна на ръката. Шумоленето на набола брада ме накара да изтръпна. По дяволите! Бях забравил да се обръсна тази сутрин. Станах, прекосих стаята и отидох до голямото стенно огледало, в което Сидни така често се оглеждаше. Втрених се в моето отражение и почувствах, че ме облива студена пот. Аз ли бях този немърливец? Погледнах манистите си, после обувките, които не бяха почиствани от няколко седмици.

Бавно се върнах до стола и седнах. Погледнах Сидни, който ме наблюдаваше. Видях изписани на лицето му тревога, добрина и кризата, в която се намираше. Не бях чак толкова изключил, че да не мога да се поставя на негово място. Помислих си за грешките, които бях допуснал, за препълнената кутия с входяща кореспонденция и за външния си вид. Въпреки моята самоувереност, въпреки привидната смелост (ако можеше изобщо да се нарече смелост), аз просто не бях, както той се изрази, здрав и прав.

Поех си дълбоко дъх.

– Сидни, хайде да забравим за д-р Мелиш. Аз ще си подам Оставката. Ти си прав Нещо не е наред Ще се разкарам и ще дам на Тери неговия шанс. Той ще се справи. Не се тревожи за мен, защото аз съм престанал да се тревожа за себе си.

– Ти си най-добрия специалист в диамантения бизнес – каза Сидни с тих глас. Сега той напълно се владееше и неговото суетене и непрекъснатото движение бяха спрели.

– Няма да ти приема оставката. Не мога да си позволя да те изгубя. Ти имаш нужда от лечение и д-р Мелиш може да ти помогне. Сега ме чуй, Лари. В миналото съм правил доста неща за теб и вярвам, че гледаш на мен като на приятел. Сега е дошло време ти да направиш нещо за мен. Искам да се видиш с Мелиш. Знам, че той ще те оправи Може би ще отнеме два-три месеца. Не ме интересува, дори и да отнеме цяла година. Твоята работа при нас винаги ще те чака. Повтарям – ти си най-добрия в диамантения бизнес. Ти си получил голямо Сътресение, но то може да бъде преодоляно. Това е най-малкото, което можеш да направиш в замяна ... иди при Мелиш.

И така, аз отидох при д-р-Мелиш.

Както се изрази Сидни, това беше най-малкото, което можех да направя, но аз няхах доверие на Мелиш, докато не се срещнах с него. Той беше дребен, слаб, плешив с пронизателен поглед. Сидни беше разговарял с него, така че той беше запознат с моя живот, с Джуди и с моето състояние.

Няма да изпадам в подробности. Направихме три сеанса с него и той стигна до своето заключение.

А то беше, че имах нужда от коренна промяна на обстановката. Трябваше да се махна от Парадайс Сити най-малко за три месеца.

– Доколкото знам, не сте карали кола след катастрофата – каза той, докато си лъскаше очилата. – Трябва да си купите кола и да я карате. Вашият проблем е, че си въобразявате, че сте единствен в страданието си. – Той вдигна ръка, когато аз понечих да се възпротивя.

– Знам, че няма да признаете това, но то си остава ваш проблем. Препоръчвам-ви да общувате с хора, които имат по-големи проблеми. По този начин вие ще можете да осъзнаете истинската величина на вашия. Имам племенница, която живее в Лусвил. Тя се занимава със социални грижи и има нужди от неплатени помощници. Моят съвет към вас е да отидете в Лусвил и да работите при племенницата ми. Аз вече говорих с нея. Ще бъда откровен. Когато й казах за вас, тя ми отвърна, че няма нужда от неуравновесени хора. Тя има огромна нужда от помощ и

ако ще трябва да се занимава и с вашите трудности, тогава не ви иска. Казах ѝ, че ще ѝ помагате и няма да създавате проблеми. Трябваше ми доста време, за да я убедя и сега всичко е във ваши ръце.

Аз поклатих глава.

– Ще бъда толкова полезен на вашата племенница, колкото дупка в главата – казах аз. – Не... това е глупава идея. Аз ще си намеря нещо друго. Добре, ще се махна за три месеца. Ще...

Той повъртя очилата си с пръсти.

– Моята племенница има нужда от помощ – каза той, взирайки се в мен. – Не искаш ли да помагаш на хората или може би си решил, че хората трябва да продължават да ти помагат?

На това не можех с нищо да отвърна.

Какво щях да загубя? Сидни щеше да ми плаща, докато се опитвах да се възстановя. Щях да се отърва от приемната с приглушените състрадателни гласове и злорадата усмивка на Тери. Изглежда това наистина беше добра идея. Поне беше нещо ново, а аз копнеех за нещо ново.

– Но аз не разбирам нищо от благотворителна работа. Ще нося повече вреди, отколкото полза – казах плахо.

Мелиш погледна часовника си. Разбрах, че вече мислеше за следващия си пациент.

– Щом племенницата ми казва, че ще ѝ бъдете от полза, значи, че ще ѝ бъдете от полза – каза той търпеливо. – Защо не опитате?

Защо не? Вдигнах рамене и казах, че ще замина за Лусвил.

Първата ми стъпка беше да купя Буик с гюрук. Трябваше ми много воля, за да шофирам до апартамента си. Когато паркирах, бях вече плувнал в пот. Останах зад волана цели пет минути, след което си наложих да запаля колата и да потегля по натоварената главна улица, по крайбрежния булевард, пак по главната улица и обратно в къщи. Когато отново паркирах, вече не бях изпотен.

Сидни дойде да ме изпрати.

– След три месеца, Лари – каза той като ми стисна ръката, – ще се върнеш и все още ще бъдеш най-добрия в диамантения бизнес. Желята ти успех и Бог да те благослови.

И така, с куфар, пълен с дрехи и без увереност в бъдещето, отпътувах за Лусвил.

Д-р Мелиш наистина можеше да се похвали със смяната на обстановката, която ми препоръча.

Лусвил, който беше на петстотин мили северно от Парадайс Сити, се оказа голям, разпръснат индустриален град, който беше непрекъснато

обвит в смог. Основната му индустрия беше варовика. Варовикът, в случай че не знаете, се използва за добив на вар, цимент, и строителни материали. Това е водещата индустрия на Флорида.

Шофирах бавно и стигнах до Лусвил за два дни. Открих, че съм станал нервен шофьор и потреперах при всяко разминаване с кола. Въпреки това не спрях и след като прекарах една нощ в кошмарен мотел, най-после пристигнах в Лусвил към 11:00 часа изтощен и изнервен.

Като стигнах покрайнините на града, циментов прах започна да покрива колата ми и аз се почувствах мръсен и лепкав. Циментовият прах покри колата. Нямаше слънце. Дори и най-силното слънце не би могло да проникне през завесата от смог и цимент, която беше покрила града. От двете страни на магистралата, която водеше до центъра на града, се редяха огромни варовикови заводи, а шумът, който издаваха каменоломните, наподобяваше далечен тътен.

Открих хотел „Бендикс“, който ми беше препоръчан от д-р Мелиш като най-добрия в града, в едно от разклоненията на главната улица. Беше тъжна гледка – стъклените му врати бяха покрити с циментов прах, фоайето му беше обзаведено с изкривени бамбукови столове, а рецепцията му представляваше един тезгях, зад който се намираще дъска с ред ключове.

Висок, възпълен мъж с дълги бакенбарди стоеше зад тезгяха. Той приличаше на човек, който е бил въвличен в битка и сега си ближе раните.

Регистрира ме без много шум и любопитство. Едно тъжно цветно-кожо момче ми взе чантата и ме заведе в стаята ми, която беше на третия етаж с изглед към беден жилище блок. Качихме се в асансьор, който трепереше, скрибуцаше и се друсаше и бях доволен, когато излязох невредим.

Огледах стаята. Поне имаше четири стени, таван, тоалетна и душ. Но това беше всичко, с което можеше да се похвали.

Това се казваше смяна на обстановката.

Парадайс Сити и Лусвил бяха толкова различни, колкото Ролс Ройс и скапан шевролет от трета ръка... това може би е обида за шевролета.

Разопаковах куфара си, окачих дрехите си в гардероба, съблякох се и взех душ. Тъй като бях решил да се взема в ръце, облякох чиста бяла риза и един от по-добрите си костюми. Огледах се в изцапаното от мухи огледало и почувствах лек прилив на самоувереност. Поне, мислех си аз, отново изглеждам като човек от деловите среди, малко изпит, но все

пак, без съмнение, човек с власт. Изумително е, казах си, как един скъп, добре скроен костюм, бяла риза и хубава вратовръзка могат да променят дори и човек като мен.

Д-р Мелиш ми беше дал телефонния номер на племенницата си. Името ѝ беше Джени Бакстър. Набрах номера, но никой не отговори. Леко раздражен, кръстосвах стаята пет минути, след което отново опитах. Все още никой не отговаряше. Отидох до прозореца и погледнах надолу към улицата. Там се лутаха доста хора – всички изглеждаха парцаливи, мръсни и повечето жени тръгнаха да пазаруват. Имаше и много деца – всички се нуждаеха от къпане.

Колите, които задръстваха улицата, бяха покрити с циментов прах. По-късно разбрах, че циментовият прах беше най-големия враг в този град – по-голям дори и от скуката, която се смяташе за враг номер две.

Отново позвъних на Джени Бакстър и този път ми отговори задъхан женски глас:

– Ало?

– Госпожица Бакстър?

– Да.

– Аз съм Лорънс Кар. Вашият чичо, д-р Мелиш... – спрях. Тя или знаеше за мен или не.

– Разбира се. Къде сте?

– В хотел „Бендикс“.

– Дайте ми време около час. След това ще дойда при вас.

В задъхания ѝ глас – като че ли се беше качила бегом до шестия етаж, което, както по-късно разбрах беше самата истина – се усещаха нейната твърдост и действеност.

Не исках повече да се мотая в тази мрачна стая.

– Не може ли аз да дойда? – казах аз.

– Да... да, моля ви. Знаете ли адреса?

Казах, че го знам.

– Тогава елате веднага, – каза тя и затвори слушалката.

Слязох по стълбите. Нервите ми бяха все още разклатени и не можех да се кача в същия асансьор. Помолих цветнокожото момче да ме упъти. То каза, че улица „Мадокс“ е на пет минути пеша от хотела. Тъй като доста трудно бях намерил паркинг за колата, реших да вървя.

Докато вървях по главната улица, усещах, че хората ме наблюдават. Постепенно осъзнах, че те гледаха моите дрехи. Когато се движиш по главната улица на Парадайс Сити срещаш конкуренция. Там просто се налагаше да съм добре облечен, но тук, в този обвит в смог градец, ми

се струваше, че хората са облечени неугледно.

Намерих Джени Бакстър в една малка стаичка, която служеше за кантора на шестия етаж на занемарен блок без асансьори. Заизкачвах се с мъка по стълбите. Усещах грапавия циментов Прах по яката си. Смяна на обстановката. Мелиш наистина се беше постарал.

Джени Бакстър беше на тридесет и три години. Висока около пет фута и девет инча (около 1,75 м), матова, с рошава черна коса, прикрепена на кок, така сякаш щеше да се разпилее всеки момент. Беше слаба. Според моите разбирания фигурата ѝ не беше женствена – гърдите ѝ, за разлика от тези на жените, които познавах в Парадайс Сити, бяха малки и сексуално непривлекателни. Изглеждаше леко недохранена. Носеше раздърпана сива рокля, която трябва сама да си е ушила – не можех да намеря друго обяснение за кройката. Чертите на лицето ѝ бяха хубави – носа и устните чудесни, но това, което ме привлече най-много, бяха очите ѝ. Те бяха искрени, интересни и проникателни като тези на нейния чичо.

Тя драскаше върху някаква жълта бланка, когато влязох в малката стая. Вдигна глава и ме погледна.

Стоях до вратата, несигурен в себе си и се чудех какво по дяволите търсех тук.

– Лари Кар? – гласът ѝ беше дълбок и плътен. – Влезте.

Когато влязох, телефонът звънна. Тя ми посочи свободния стол и вдигна слушалката. Нейните отговори, състоящи се от „да“ и „не“ бяха стегнати и безлични. Тя изглежда, владееше умението да скъсява дългите разговори, в случай, че се наложеше.

Най-накрая затвори слушалката, прокара молива през косата си и се усмихна. Тази усмивка я преобрази. Беше прекрасна, открита усмивка, пълна с топлина и приятелство.

– Извинете. Това чудо никога не спира да звъни. Значи искате да ми помогнете?

Седнах.

– Стига да мога – чудех се дали наистина мислех това, което казах.

– Но не и в тези красиви дрехи.

Насилих се да се усмихна.

– Не, но не ме обвинявайте. Чичо ви не ме предупреди.

Тя кимна.

– Чичо е чудесен човек, но не се занимава с подробности – тя се облегна и ме загледа. – Той ми каза за вас. Ще бъда откровена. Зная за вашия проблем и съжалявам за това, което се е случило, но то не ме

интересува, защото имам стотици свои проблеми. Чичо Хенри ми каза, че вие искате да се оправите, но това е ваш проблем и според мен зависи само от вас. – Тя поста-ви ръцете си на мръсното писалище и ми се усмихна. – Моля ви да разберете. В този ужасен град има много работа за вършене и голяма нужда от помощ. Аз имам нужда от помощ и нямам време за съчувствие.

– Тук съм, за да помогна, – не можех да скрия своята неприязън. С кого си въобразяваше, че разговаря? – С какво мога да ви бъда полезен?

– Само да можех да повярвам, че наистина сте тук, за да помогнете – каза тя.

– Казвам ви. Тук съм, за да помогна. Така че какво да правя?

Тя извади от един шкаф смачкан пакет цигари и ми ти предложи.

Аз извадих златната табакера, която Сидни ми беше подарил за миналия рожден ден. Беше много специална. Сидни беше похарчил хиляда и петстотин долара за нея. Гордеех се с тази табакера. Тя беше като символ на общественото ми положение. Дори и някои от моите клиенти се заглеждаха в нея.

– Вземете от моите – казах аз.

Тя погледна към лъскавата табакера и после към мен.

– Това злато ли е?

– Това ли? – преобърнах го в ръцете си така, че тя да може да я види отвсякъде. – Ами да.

– Но това не е ли много скъпо?

Почувствах още по-силно грапавината на циментовия прах около врата си.

– Беше ми подарена... хиляда и петстотин долара – предложих й. Искаш ли да изпушиш една от моите? – Не, благодаря.

Тя взе една цигара от смачкания си пакет и отмести погледа си от моята табакера.

– Внимавайте с това, – продължи тя. – Може да ви го откраднат.

– Тук крадат ли?

Тя кимна и прие огънчето от златната ми запалка, която беше подарък от един клиент.

– Хиляда и петстотин долара? С толкова пари бих могла да снабдя с храна за един месец десет от моите семейства.

– Ти помагаш на десет семейства? – Поставих табакерата в задния си джоб. – Наистина ли?

– Помагам на две хиляди петстотин двадесет и две семейства – каза тя тихо. Отвори един шкаф в разбитото си бюро и извади оттам скица на

Лусвил. Постави я върху бюрото, за да мога и аз да я виждам. Скицата беше разделена на пет части с фулмастер – всяка част беше номерирана от едно до пет.

– Трябва да знаеш с какво се захващаш – продължи тя – нека да ти обясня.

Каза ми, че има четирима доброволци като нея в града – всичките професионалисти. Всеки от тях трябвало да се грижи за една част от града, а на нея се паднала най-мръсната. Тя вдигна поглед и се усмихна.

– Никой друг не я пожела, така че аз я взех. Тук съм от две години. Работата ми е да помагам на тези, които наистина се нуждаят от помощ. Имам фонд, от който мога да тегля средства, но той е напълно неадекватен. Посещавам хората. Правя доклади. Докладите трябва да бъдат съкратени и картотекирани.

Тя посочи пета част на скицата.

– Това е моя терен. Най-лошата част на града – близо четири хиляди души, включително и деца, които веднъж навършили седем години, вече престават да бъдат деца. Тук... – нейният молив се плъзна по скицата и от пета част на града стигна до извънградската зона – се намира Флоридският женски затвор. Много тежък затвор. Трудни затворници и трудни условия. Повечето от затворниците са с дълги присъди, а много от тях са безнадеждни престъпници. До преди три месеца посещенията са били забранени, но най-после успях да ги убедя, че мога да бъда от помощ.

Телефонът звънна и тя отново проведе обичания „не“ и „да“ разговор и свали слушалката.

– Позволено ми е да си взема един неплатен помощник – продължи тя, така, сякаш телефонният разговор не беше се състоял. – Твоята работа ще бъде да поддържаш картотеката, да отговаряш на телефона, да се справяш със спешните случаи, докато мога да ги поема аз, да печаташ на машина докладите, стига да можеш да четеш ужасния ми почерк. В същност ще трябва да удържаш положението докато аз не съм на това бюро.

Размърдах се в неудобния стол. Какво по дяволите си е въобразявал Мелиш, нима не е знаел? Тя нямаше нужда от мъж с моя произход, тя имаше нужда от изпълнително момиче, което можеше да се справя с канцеларска работа. Това в никакъв случай не беше работа за мен.

Обясних й всичко това учтиво, но не успях да скрия негодуванието в гласа си.

– Това не е работа за момиче – каза Джени. – Моят последен

доброволец беше пенсиониран счетоводител. Той беше на шестдесет и пет години без каквито и да било задължения, освен да играе голф и бридж. Веднага се възползва от възможността да ми помогне, но издържа само две седмици. Не му се разсърдих, когато напусна.

– Искате да кажете, че работата му се струваше скучна?

– Не... не му се струваше скучна. Той се изплаши.

Аз се втренчих в нея.

– Изплаши? Искате да кажете, че работата му се е струвала много.

Тя се усмихна със своята топла усмивка.

– Не. Той беше ненаситен на работа. Справяше се чудесно, докато беше тук. За пръв път книгата ми бяха наистина спретнати. Не... той не можа да понесе това, което от време на време влизаше през онази врата – тя кимна към вратата на малката канцелария – по-добре е Да знаеш, Лари... има една банда хлапета, които тероризират тази част на града. В полицията са познати под името „Бандата на Джинкс“. Възрастта на хлапетата е от десет до двадесет години. Те са около тридесет на брой. Водачът им е Спуки Джинкс (страшният Джинкс). Той сам се нарича така и счита себе си за мафиот. Той е жесток и изключително опасен и другите хлапета го следват като роби. Полицията не може да направи нищо – той е твърде умен за тях. Те са хващали доста хлапета от банда-та, но никога Спуки, – тя спря за момент и отново продължи, – Спуки си е вътълпил, че го дебна. Той мисли, че аз информирам полицията. Мисли, че всички хора, на които помагам, трябва да се справят без моята помощ. Той и неговата банда считат родителите си за мекотели, защото приемат помощите, които им осигурявам – мляко за бебетата, дрехи, въглища и така нататък и защото им помагам в техните проблеми, като например как да си платят наема, как да закупят нещо на вноски... и всички други неприятности, които споделят с мен. Спуки мисли, че се меся и прави живота им труден. От време на време идват тук и се опитват да ме сплашат – отново топлата усмивка. – Мен не могат да изплашат, но досега все са успявали да изплашат доброволните ми помощници.

Аз я слушах, но не й вярвах. Някакво хлапе... не можех да го разбера.

– Мисля, че не те разбрах – казах аз – искаш да кажеш, че това хлапе изплаши твоя приятел – счетоводителя и той напусна? Как е успяло едно хлапе да направи такова нещо?

– Той е много убедителен. Не забравяй, че тази работа е неплатена. Моят счетоводител ми обясни всичко. Той не беше млад. Не мислеше,

че тази работа си струва риска.

– Риск?

– Обичайното... ако не напусне, ще го пипнат в някоя тъмна нощ. Те са жестоки. – Тя ме погледна и лицето ѝ изведнъж се помрачи. – Той има съпруга и хубав дом. Реши да напусне.

Почувствах внезапна болка в стомаха. Знаех много за деца-престъпници. Кой ли не е чел за тях? Да бъдеш нападнат в тъмна нощ от група малки зверчета – без никакви задръжки. Един ритник в лицето можеше да означава загуба на зъби. Ритник в слабините можеше да причини импотентност.

Но възможно ли беше на мен да се случи такова нещо?

– Не е необходимо да оставате – каза Джени. Тя сякаш знаеше какво минаваше през ума ми. – Не се чувствайте задължен. Чичо Хенри не мисли за подробностите. Казах го и преди малко, нали?

– Дайте да се разберем – казах аз. – Вие ми казвате, че тези хлапета – този Спуки – могат да ме заплашват, ако аз работя с вас?

– Да, рано или късно, той ще ви заплаши.

– А заплахите му водят ли до нещо?

Тя загаси цигарата си и каза:

– Страхувам се, че водят.

Смяна на обстановката?

Замислих се. Изведнъж осъзнах, че по време на разговора си с тази жена не бях помислил нито веднъж за Джуди. Това не се беше случвало след катастрофата. Може би един ритник в лицето или в слабините щяха да доведат до промяна.

– Кога започвам работа? – казах аз.

Топлата ѝ усмивка ме обгърна.

– Благодаря ви... започвате веднага щом си купите пуловер и дънки и, моля ви, не използвайте тази красива табакера – тя се изправи. – Трябва да тръгвам. Няма да се върна до четири часа. Ще ви обясня за документите и за картотеката и тогава – тогава започвате работа.

Слязохме по стълбите на улицата и аз я изпратих до покрития с циментов прах Фиат-500. Тя се обърна към мене преди да запали мотора.

– Благодаря ви, че се наехте. Мисля, че ще се справим – погледна ме за момент през малкото странично прозорче – съжалявам за това, което ви се е случило. Всичко ще се оправи... трябва само да имате търпение – и потегли.

Останах на ръба на завоя, усещайки как циментовият прах ме покрива и влагата и горещината го превръщат в грапава пот. Тя ми

харесваше. Докато стоях така, се замислих с какво всъщност се захващам. Лесно ли се плашех? Не знаех. Това щях да разбера в момента, в който се случеше нещо.

Тръгнах по тясната, шумна пресечка до главната улица, за да си купя пуловер и дънки.

Не усетих кога се случи, но все пак се случи.

Мръсно, парцаливо хлапе на около девет години, изведнъж се блъсна в мен и аз се олюлях. То прехапа устно и издаде силен, мръсен звук и побягна.

Едва когато се върнах в хотела „Бендикс“ открих, че скъпото ми сако беше срязано с остър нож и златната ми табакера липсваше.

ЧАСТ ВТОРА

След като се преоблякох в пуловер и дънки, отидох до полицейския участък, за да съобщя за кражбата на табакерата. Открих, за моя изненада, че не се вълнувах от загубата ѝ, но знаех, че Сидни щеше да бъде ужасен, затова почувствах, че е редно да направя усилие да си я върна.

Въздухът в участъка беше наситен с циментов прах и миризма на неизмити крака. На дълга пейка до една от стените седяха десет хлапета – мръсни, парцаливи и унили. Те ме наблюдаваха с малките си тъмни очички, докато отивах към полиция.

Той представляваше една огромна маса човешка плът с лице като парче сурово телешко. Беше по риза и потта се стичаше по лицето му в гънките на дебелия му врат, където се смесваше с циментовия прах. Той търкаше един молив напред-назад по писалището и когато се доближих, той се поизправи, за да пръдне.

Хлапетата на пейката се захилиха.

Докато разказвах за загубената табакера, той продължи да търкаля молива напред-назад. След това изведнъж вдигна погледа си и свинските му очички ме огледаха отгоре до долу със силата на затворнически прожектор.

– Отскоро ли сте тук? – попита той. Гласът му беше дрезгав, като че ли износен от викане.

Казах, че бях тук от скоро, и че щях да работя с госпожица Бакстър от Социални грижи.

Той бутна шапката си назад, втренчи се в молива си, въздъхна и извади един формуляр. Каза ми да го попълня и продължи да търкаля молива.

Попълних формуляра и му го върнах. Под заглавието „Цена на откраднатия предмет“ бях написал 1500 долара.

Той прочете това, което бях написал и видях как огромното му лице се стегна, бутна формуляра обратно към мен, като постави мръсния си пръст на колонката „Цена на откраднатия предмет“ и ме понита с пресипнал глас:

– Какво е това?

– Това е цената на табакерата – казах аз.

Той измърмори нещо под носа си, втренчи се в мен, след това във формуляра.

– Сакото ми беше разсечено с бръснач – казах аз.

– Тъй ли? Якето ви също ли струваше хиляда и петстотин долара?

– Костюмът струваше триста долара.

Той изпръхтя с дебелите си ноздри.

– Можете ли да опишете хлапето?

– Около девет годишно, тъмно, гъста коса, черна риза и дънки – отвърнах аз.

– Виждате ли го там?

Обърнах се и огледах редицата хлапета. Повечето бяха матови с гъсти коси, повечето бяха облечени в черни ризи и дънки.

– Може да бъде всяко от тях – казах аз.

– Да – той се загледа в мен. – Сигурен ли сте за стойността на табакерата?

– Сигурен съм.

– Да – той потърка потния си врат, след което постави формуляра върху купчина подобни формуляри. – Ако го намерим, ще ви съобщим – и след кратка пауза – Дълго ли ще останете?

– Два-три месеца.

– При госпожица Бакстър ли?

– Това беше първоначалното ми намерение.

Той ме изгледа за момент, след което бавна, презрителна усмивка се прокрадна по лицето му.

– Хубаво намерение.

– Вие не мислите, че ще издържа толкова дълго?

Той подсмръкна и започна отново да търкаля молива си.

– Ако го намерим, ще ви се обадим. Хиляда и петстотин долара, така ли?

– Да.

Той кимна и изведнъж, с глас като гръмотевица изрева:

– Стойте мирно, копелета такива, или ще дойда при вас.

Станах и тръгнах и като стигнах до вратата, го чух да казва на друго ченге:

– Още една откачалка.

Часът беше тринадесет и двадесет. Тръгнах да търся ресторант, но изглежда нямаше ресторанти по главната улица. Най-накрая се примирих с мазен хамбургер в един бар, претъпкан с потни, мръсни мъже, които ме поглеждаха недоверчиво.

След това се разходих. В Лусвил нямаше нищо, освен мръсотия и беднотия. Обиколих областта, която беше маркирана с номер 5 на

картата на Джени. Намирах се в свят, който дори не подозирах, че съществува. След Парадайс Сити това ми приличаше на пътешествие из Дантевия пъкъл.

По улиците веднага си проличаваше, че съм чужденец. Хората се отдръпваха от мен, а някои се обръща-ха и шушукаха. Децата свиреха подире ми, а някои издаваха силни, вулгарни звуци. Вървах до 16:00 часа и след това се върнах в канцеларията на Джени. Бях разбрал, че тя е доста смела жена. Да прекараш две години в този ад и все още да можеш да се усмихваш топло беше наистина голямо постижение.

Намерих я на бюрото, където драскаше върху някакъв жълт формуляр. Тя ме погледна с топлата си, приятелска усмивка.

– Така е по-добре, Лари – каза тя, след като ме огледа, – много по-добре. Седни и ще ти обясня това, което на шега наричам архива. Можеш ли да пишеш на машина?

– Мога.

Седнах. Помислих си дали да ѝ кажа за табакерата, но реших да не го правя. Тя имаше, според нейните думи, достатъчно проблеми.

Прекарахме следващия час в обяснение на архивата, докладите и картотеката. През това време телефонът непрекъснато звънеше.

Малко след 17 часа тя грабна някакви формуляри, два-три химикала и каза, че трябва да тръгва.

– Затвори в шест часа – каза тя. – Ако можеш да напечаташ тези три доклада, преди да тръгнеш...

– Разбира се. Ти къде отиваш?

– В болницата. Трябва да посетя три мили стари жени. Отваряме в девет сутринта. Може би няма да успея да дойда преди обяд. Утре е ден за посещение на затвора. Оправяй се както можеш, Лари. Не им позволявай да те объркат. Не им позволявай да те мамят. Давай им само съвети. Ако искат нещо, кажи, че първо ще разговаряш с мен. – Тя махна с ръка и тръгна.

Напечатах докладите и ги картотекирах. Бях изненадан и малко разочарован, че телефонът не звънна нито веднъж – като че ли знаеше, че Джени я няма тук.

Вечерта беше пред мен. Нямах какво друго да правя, освен да се върна в хотела. Затова реших, че ще остана и ще подновя данните в картотеката. Трябва да си призная, че не свърших много. Когато започнах да чета картоните, се вгълбих. Те ми даваха толкова ясна представа за престъпленията, мизерията, отчаянието и безпаричието, че ме увлякоха като първокласен криминален роман. Започнах да осъзнавам какво

ставаше в тази пета част на този обгърнат в смог град. Времето спря. Когато се стъмни включих настолната лампа и продължих да чета. Бях толкова унесен в четенето, че не чух как се отваря вратата. Дори и да не бях толкова вгълбен, пак нямаше да я чуя. Отвори се крадешком, сантиметър по сантиметър и едва когато на бюрото падна сянка, разбрах, че има някой в стаята.

Стреснах се. Това, естествено, беше целта. С моите разклатени нерви трябва да съм подскочил шест инча. Вдигнах поглед и почувствах, че стомаха ми се свива. Изпуснах химикала и той се търкулна под бюрото. Винаги ще си спомням тази първа среща със Спуки Джинкс. Не знаех, че това е Спуки, но след като го описах на Джени на другата сутрин, тя каза, че е той.

Представете си висок, много слаб млад човек на около двадесет и две години. Косата му беше дълга до раменете, тъмна, сплъстена и мазна. Слабото му лице беше с цвят на студена овча мазнина. Очите му, като дребни черни мъниста, бяха разположени близо едно до друго и от двете страни на тънкия му нос. Устните му бяха отпуснати и червени и по тях беше изписана насмешлива усмивка. Носеше жълта, мръсна риза и чифт ексцентрични панталони от тигрова кожа, прилепени плътно към бедрата и задните му части. Тънките му, но мускулести ръце, бяха покрити с татуировки.

По гърба на всяка ръка бяха изписани цинични легенди. Около почти несъществуващата си талия той носеше колан широк седем инча, обкован с остри бронзови гвоздеи – ужасно оръжие, ако се използва върху нечие лице. От него се носеше остра миризма на мръсотия. Чувствах, че ако разтърси глава, по бюрото ще паднат въшки.

Учудих се на бързото си съвземане. Бутнах стола си назад, за да мога да се изправя. Открих, че сърцето ми бие силно, но все пак се владеех. Спомних си за разговора с Джени, когато тя ме предупреди, че деца-та в този район са жестоки и изключително опасни.

– Здрасти – казах аз. – Искаш ли нещо?

– Ти ли си новият помощник? – гласът му беше учудващо плътен, което го направи още по-заплашителен.

– Точно така. Току-що пристигнах. Мога ли да ти помогна с нещо?

Той ме огледа. Зад него забелязах движение и разбрах, че не беше сам.

– Кажете на приятелите си да влязат, стига да не са стеснителни – казах аз.

– Така са си добре – каза той. – Ти си ходил при ченгетата, нали,

Евтинийке?

– „Евтинийке“? Така ли ме наричате?

– Точно така, Евтинийке.

– Ако ти ме наричаш Евтинийка, аз пък ще те наричам Смрадльо.

От коридора се чу приглушен смях, който беше моментално пресечен. Мъничките очички на Спуки пламнаха и станаха червени като мъниста.

– Значи се правиш на умен...

– Точно така – казах. – Така ставаме двама, нали, Смрадльо? С какво мога да ти помогна?

Бавно и пресилено той разкопча колана си и го завъртя с ръка.

– Как би ти се харесало това в противното ти лице, Евтинийке? – попита той.

Блъснах назад стола си и се изправих с едно движение. Вдигнах портативната пишеща машина.

– Как би ти се харесало това в противното ти лице, Смрадльо? – питах аз.

Само преди няколко часа се чудех дали ще се изплаша лесно. Сега знаех...

Погледнахме се и тогава, бавно и със същото пресилено движение той отново си закопча колана, и аз също толкова бавно и със същото пресилено движение оставих портативната пишеща машина.

Върнахме се в начална позиция.

– Не се задържай дълго, Евтинийке, – каза той. – Ние не обичаме подлизурковци като теб. Не ходи при ченгетата. Не обичаме подлизурковци, които ходят при ченгетата. – Той подхвърли пакет, увит в мазна кафява хартия на бюрото. – Тъпото лайно не знаело, че е злато – и излезе, като остави вратата отворена.

Стоях и слушах, но те си тръгнаха точно толкова безшумно, колкото бяха дошли. Беше смразяващо преживяване. Те сякаш нарочно се движеха като призраци.

Разтворих пакета и намерих табакерата си, или поточно това, което беше останало от нея. Някой я беше сплескал на тънък пласт злато. Вероятно беше използвал ковашки чук.

Онази нощ, за пръв път след смъртта на Джуди не я сънувах. Вместо това, сънувах две очички, подобни на невестулки, които ми се подиграваха и дълбок, застрашителен глас, който повтаряше: „Не се задържай за дълго, Евтинийке“.

Джени дойде в канцеларията на обяд. През последните часове бях работил усилено върху картотеката и бях стигнал до буквата „з“⁴. Телефонът звънна пет-шест пъти, на всеки път беше жена, която измърморваше, че иска да говори с госпожица Бакстър и затваряше. Бяха дошли три посетителки, всичките парцаливи възрастни жени, които ме зяпаха известно време и след това се оттегляха, като казваха, че търсят госпожица Бакстър. Отпратях към тях най-чаровната си усмивка и ги питах дали мога да им помогна, но те побягваха като подплашени плъхове. Около 10:30 часа, докато траках върху пишещата машина, вратата се отвори с трясък и едно хлапе, което веднага разпознах като хлапето, което ми беше откраднало табакерата и ми беше съдрало самото, ми се облещи и след това избяга. Не си направих труда да го гоня.

Когато Джени пристигна, косата ѝ изглеждаше като че ли всеки момент ще се разпилее, усмивката ѝ не беше така топла, а очите ѝ бяха разтревожени.

– В затвора има големи неприятности – каза тя. – Не искаха да ме пуснат. Една от затворничките побесняла. Двама от пазачите са били ранени.

– Това е ужасно.

Тя седна и ме погледна.

– Да... – направи пауза и след това продължи – всичко наред ли е?

– Разбира се. Няма да познаеш системата, когато намериш време да я погледнеш.

– Някакви неприятности?

– Може и така да се каже. Снощи ме посети един образ – описях ѝ го. – Говори ли ти нещо?

– Това е Спуги Джинкс. – Тя вдигна ръце и ги отпусна безпомощно на скута си. – Този път действа бързо. При Фред се появи след две седмици.

– Фред? Твоят приятел – счетоводителя?

Тя кимна.

– Каж ми какво се случи – каза тя.

Казах ѝ, но не споменах табакерата. Казах, че Спуги беше дошъл и ми беше казал да не се задържам дълго. Казах ѝ, че и двамата си бяхме разменили заплашителни жестове, след което той си беше отишъл.

– Предупредих те, Лари. Спуги е опасен. По-добре е да напуснеш.

– Как така си останала тук две години? Не се ли е опитвал да те

прогони?

– Разбира се, обаче той си има свой особен морален кодекс. Не напада жени и освен това аз му казах, че не може да ме изплаши.

– Мен също не може да ме изплаши.

Тя поклати глава. Кичур коса падна на лицето ѝ. Нетърпеливо тя го забодe на място.

– Не можеш да си позволиш да бъдеш смел в този град, Лари. Не... ако Спуди не те иска тук, трябва да си тръгнеш.

– Сериозно ли говориш?

– Съвсем сериозно... за твое добро. Трябва да си тръгнеш. Аз ще се оправя. Недей да усложняваш нещата. Моля те, върви си.

– Няма да си тръгна. Твоят чичо ме посъветва да сменя обстановката. Съжалявам, че проявявам егоизъм, но се интересувам повече от собствените си проблеми, отколкото от твоите – усмихнах ѝ се. – Откакто съм в този град, не съм мислил за Джуди. Това трябва да е на добро. Ще остана.

– Лари! Може да пострадаш!

– Какво от това? – продължих, нарочно сменяйки темата. – Дойдоха три бабки тук, но не пожелаха да говорят с мен – търсеха теб.

– Моля те, върви си, Лари. Казвам ти, Спуди е опасен.

Погледнах часовника си. Беше дванадесет и четвърт.

– Искам да ям. – изправих се. – Няма да се забавя. Има ли прилично място в този град, където мога да се нахраня? Досега съм живял на хамбургери.

Тя ме погледна с разтревожени очи, след това вдигна ръце в знак на поражение.

– Лари, надявам се, че знаеш какво правиш и в какво се забъркваш.

– Ти каза, че имаш нужда от помощ... и точно това ще получиш. Нека не драматизираме нещата. И така, къде има приличен ресторант?

– Е, добре, щом така искаш – тя се усмихна. – Ресторантът на Луиджи на 3-та улица, след две пресечки в ляво. Не може да се нарече добър, но не е и лош – тогава телефонът започна да звъни и аз я оставих да води обичайните си „да“ и „не“ разговори.

След лошия обяд – месото беше твърдо като гъон – отидох при ченгетата.

На пейката до стената стоеше едно хлапе. Беше на около дванадесет години и имаше синина на окото. Кръв капеше от носа му на пода. Аз го погледнах и то ме погледна. Омразата в очите му наистина си струваше да се види.

Отидох до главния полицаи, който все още търкаляше молива си напред-назад, и дишаше тежко през носа си. Той повдигна глава.

– Пак ли ти?

– Да ви спестя неприятностите – казах аз, без да си правя труда да говоря тихо, защото бях сигурен, че хлапето на пейката беше от бандата на Спуки, – получих си табакерата – сложих плоското парче злато на писалището на полицаия.

Той погледна това, което беше останало от табакерата, вдигна го, преобърна го в големите си потни ръце и го постави на бюрото.

– Спуки Джинкс ми го върна снощи – казах.

Той се втренчи в унищоженото парче злато.

Аз продължих с безчувствен глас:

– Той каза, че не знаел, че това е злато. Видяш какво е направил с него.

Той погледна плоския метал с присвити очи, след което изпръхтя:

– Хиляда и петстотин долара, а?

– Да.

– Спуки Джинкс?

– Да.

Той се облегна и бутна шапката си назад. След като ме наблюдава известно време въпросително със свинските си очички, понита:

– Нова жалба ли ще подаваш?

– Необходимо ли е?

Ние се втренчихме един в друг. Почти чувствах как мозъкът му скърца, докато мисли.

– Спуки каза ли, че е откраднал табакерата?

– Не.

Той извади малко циментов прах от лявата си ноздра с малкия си пръст, погледна това, което беше намерил и се избърса в ризата си.

– Имаш ли свидетел, който да е видял как Спуки ти го връща?

– Не.

После скръсти ръце, наведе се напред и ме погледна с презрително съжаление.

– Слушай, негоднико – каза той с дрезгавия си, износен глас, – ако смяташ да оставаш в този проклет град, не подавай жалба.

– Благодаря за съвета... няма да подам жалба – вдигнах остатъците от табакерата и ги сложих в джоба си. – Мислех, че трябва да ви предупредя да не го търсите повече.

Ние се спогледахме и тогава той каза шепнешком:

– Между нас казано, негоднико, ако бях на твое място, щях да се разкарам от този град. Глупаците, които се опитват да помогнат на госпожица Бакстър, не оцеляват дълго и ние с нищо не можем да им помогнем. Между нас казано, разбра ли?

– Този от бандата на Джинкс ли е? – попитах и се обърнах към хлапето, което слушаше и наблюдаваше.

– Точно така.

– Той кърви.

– Да.

– Какво му се е случило?

Той ме погледна, свинските му очички бяха безучастни. Виждах, че го отегчавам.

– Защо си се загрижил, негоднико? Ако това е всичко, което имаш да кажеш, измитай се – и започна отново да търкаля молива си.

Отидох при хлапето.

– Работя за госпожица Бакстър – казах аз. – Моята работа е да помагам. Мога ли да направя нещо за...

Стигнах само до тук. Хлапето се изплю в лицето ми.

Нищо драматично не се случи през следващите шест дни. Джени търчеше напред-назад, оставяше жълти формуляри на бюрото, питаше разтревожено дали съм имал проблеми и отново изхвърчаваше.

Беше ми странно как издържа. Притесняваше ме също това, че не правеше никакви усилия да се оправи.

Печатах нейните доклади, картотекирах ги и продължавах да обновявам данните.

Беше се разчуло, че аз съм официалния помощник, защото старите, сакатите и недъгавите започнаха да се обръщат към мен със своите проблеми. Повечето от тях се опитваха да ме измамат, обаче аз вземах имената и адресите им, пишех кратко обобщение на техните проблеми и им казвах, че ще говоря с Джени. След като разбраха, че не могат да ме измамат, те се настройваха приятелски и през следващите четири дена аз се хванах на тази въдица, докато открих, че заради техните бръщолевеници не бях свършил никаква полезна работа и се наложи да им прекъснам дърдоренето.

За моя изненада открих, че ми харесваше контакта с този странен свят, който не бях си представял, че съществува. Изненадах се, когато получих писмо от Сидни Фремлин, написано с лилаво мастило, в което

той питаше как вървят при мен нещата и кога ще се върна в Парадайс Сити.

Едва след като прочетох писмото осъзнах, че съм забравил Парадайс Сити, Сидни и луксозния магазин с богатите, охранени клиенти. Не виждах смисъл да обяснявам на Сидни какво правех в Лусвил. Ако му кажех, той щеше да се поболее от отчаяние, затова му писах, че мисля за него (знаех, че това ще му повлияе добре), че все още съм доста нервен, че Лусвил ми предоставя смяна на обстановката и че скоро пак ще му пиша. Мислех си, че това ще го успокои за седмица-две.

На шестия ден, обаче, обстановката се промени.

Пристигнах в канцеларията, както обикновено, в 9:00 часа. Намерих вратата отворена. С един поглед разбрах, че бравата е била разбита. Моята цялостна работа от последните шест дни, внимателно напечатаните картони, докладите бяха струпани на купчина на пода и върху тях беше излята разтопена смола. Не можеше и да се помисли за спасителна операция – никой не би могъл да се справи с разтопена смола.

На бюрото бяха изписани с моя червен фулмастер следните думи: „Върви си, Евтинийке“.

Бях изненадан от собствената си реакция. Обикновено човек би се ядосал, отчаял или би приел поражението, но аз не реагирах така. Аз охладнях и една жестокост, която никога не бях усещал преди, ме обля. Погледнах работата, която бях свършил и която беше унищожена от някакъв глупав, ожесточен младеж и приех неговото предизвикателство. „Щом ти правиш това с мен, аз ще правя същото с теб“.

Цяла сутрин чистих бъркотията. Работих бързо, тъй като не исках Джени да узнае какво се бе случило. За щастие беше ден за посещения и тя нямаше да се върне преди 17:00 часа. Купих кутия бензин и почистих смолата от пода. Изхвърлих унищожените доклади и картони.

От време на време идваха стари жени и аз им казвах, че съм твърде зает, за да говоря с тях. Те поглеждаха бъркотията, която почиствах и си отиваха. Една от тях, дебела жена на около седемдесет, спря на вратата и ме наблюдава известно време, докато търках пода.

– Аз ще свърша това, господин Лари – каза тя. – Аз имам повече опит от вас.

Може би злобата в очите ми я изплаши, защото тя си замина.

До 16:00 часа бях почистил всичко. Не обръщах внимание на телефона. Седнах и започнах отново да правя картотеката.

Джени се втурна в кантората около 17:15 часа. Тя изглеждаше изморена и се отпусна в стола срещу моето бюро.

– Всичко наред ли е? – те подуши въздуха. – Бензин? Нещо случило ли се е?

– Малка неприятност... нищо особено – казах аз. – Как мина деня?

– Добре... както обикновено. Хората са започнали да говорят за теб, Лари. Стариците започват да те харесват.

– Това вече е крачка в правилна посока – облегнах се на стола. – Разкажи ми за Спуки. Имаме ли го в картотеката?

Тя се втренчи в мен и застина.

– Не. Защо питаш?

– Имаме ли някаква информация за Спуки? Къде живее?

Тя продължи да ме гледа втренчено. – Защо искаш да знаеш къде живее?

С усилие направих безразлична физиономия.

– Мислех си за него. Чудех се дали бих могъл да се свържа с него, да му вляза под кожата... Искам да кажа, да се сприятеля с него. Как мислиш?

Джени поклати глава.

– Не... в никакъв случай! Никой не може да се сприятеля със Спуки. Мислиш погрешно, Лари. – Тя се спря и ме погледна изпитателно.

– Нещо случило ли се е?

– Да се е случило? – усмихнах ѝ се аз. – Само си мислех дали мога да го снася... имам предвид ако говоря с него... но ще те послушам... ти знаеш по-добре... аз не знам.

– Нещо наистина се е случило! Познавам Спуки! Моля те, кажи ми!

– Нищо не се е случило. Проблемът ти, Джени, е, че понякога прекалено драматизираш нещата. – отново ѝ се усмихнах. Тогава изведнъж ме осени една идея. – Ако нямаш какво да нравиш, би ли вечеряла с мен тази вечер?

Очите ѝ се уголемиха.

– Вечеря? С удоволствие.

По израза на лицето ѝ се досетих, че това беше най-вероятно първата ѝ покана за вечеря, откакто бе дошла в този забравен от Бога град.

– Трябва да има място, където да можем да хапнем нормално. „Луджи“ не ме очарова. Къде можем да отидем – цената е без значение.

Тя плесна с ръце.

– Наистина ли цената е без значение?

– Точно това казах. Не съм похарчил нищо, откакто дойдох тук, а съм пълен с пари. – В такъв случай „Плаза“... не пет мили извън града е. Никога не съм била там, но са ми разказвали – и тя замаха с ръце и

заприлича на въодушевено дете.

– Добре. Ще се погрижа.

Тя погледна часовника си и скочи на крака.

– Трябва да вървя. След пет минути имам среща.

– Тази вечер... в осем часа. Ела в хотела. Имам кола...

Тя кимна, усмихна се и изчезна.

Замислих се за няколко секунди, след което избрах номера на полицията и помолих да ме свържат с главния полицай. След известно време се чу дрезгавия му глас.

– Кар на телефона... спомняте ли си за мен? – казах аз.

Чух тежкото му дишане.

– Кар? Хиляда и петстотинте долара, нали?

– Точно така. Можете ли да ми кажете къде се навърта Спуки... къде му е свърталището?

След дълга пауза той каза:

– Какво смяташ да правиш?

– Искам да се свържа с него. Той и аз трябва да си поговорим.

– Ти белята си ли търсиш, негоднико?

– Ако си спомняте, аз съм от социалния патронаж – казах аз. – Искам информация.

Отново дълга пауза. Представях си как търкаля молива напред-назад, докато мисли. Накрая той каза:

– Да, социалния патронаж, да – отново пауза и тогава – Бърлогата му е на 245 Лексингтън. Сборното място на бандата е кафенето на Сам на десета улица – отново пауза и тежко дишане, след което той каза. – Не си търси неприятности, негоднико. Ние сме тези, които разчистваме неприятностите в този град, а ние никак не обичаме да работим.

– Това ми стана ясно – казах аз и затворих телефона.

Взех телефона на „Плаза“ от указателя и направих резервация за осем и четиридесет.

Но Спуки вървеше с една крачка пред мен.

Джени пристигна в хотела в осем часа. Едва я познах. Косата ѝ беше заплетена и увита стегната около красивата ѝ глава. Тя беше облякла черно-бяла рокля, която я превръщаше от старомодна в привлекателна жена.

Тя беше очевидно доволна и горда, когато ми се усмихна в очакване.

– Добре ли изглеждат?

Бях облякъл един от добрите си костюми.

Тя беше първата жена, с която излизах, откакто бях загубил Джуди.

– Изглеждаш прекрасно – казах аз и наистина го мислех.

Ние тръгнахме към паркираната кола.

Всички гуми бяха спукани, шофьорската седалка беше нарязана с бръснач. Върху предното стъкло с големи бели букви беше написано: „Махай се, Евтинийке“.

Вечерта не беше блестяща. Как можеше да бъде? Джени беше разстроена заради колата, въпреки че аз се държах хладнокръвно, подтискайки разгарящата се ярост към Спуки Джинкс. Заведох я обратно в хотела, настаних я в един от остарелите бамбукови столове, докато се обади на „Херц Рент а кар.“⁴⁵ След петнадесет минути колата беше докарана. Докато чакахме, се опитах да успокоя Джени.

– Слушай, няма значение – казах аз. – Ще оправя колата... това не е проблем. Забрави го, както аз го забравих.

– Но, Лари, не виждаш ли, че това ужасно момче няма да те остави на мира, докато не си тръгнеш? Трябва да си тръгнеш! Той може да те нарани! Моля те... аз го познавам. Той е жесток! Нищо няма да го спре. Той...

– Джени! – резкият ми глас я пресече. – Ти и аз ще вечеряме заедно. Хайде да забравим Спуки. Хайде да говорим за нас двамата. Ти изглеждаш прекрасно. Защо винаги носиш онази ужасна сива рокля?

– Тя се втренчи в мен, след което вдигна безпомощно рамене.

– О, това ли? Погледни хората в този град. Това е моето прикритие. Затова те помолих да облечеш пуловер и дънки. Трябва да си облечен подходящо за ролята си тук.

– Да – знаех какво искаше да каже и продължих, – аз съм тук от осем дни, но схващам картинката. Наистина ли мислиш, че можеш да помогнеш на тези хора? Не, почакай... казах ти, че схващам картинката. Тези хора са мошеници. Те през цялото време се опитват да мамят. Те грабят. Смяташ ли, че е разумно да работиш с таква напрежение, с каквото работиш сега? Не ти ли се струва, че тичаш нагоре по стълба, която се движи надолу?

Тя се замисли за това и каза тихо:

– Някой трябва да го прави. Един човек на петдесет наистина има нужда от помощ. Ако мога да му помогна, тогава си заслужава да работя.

5. Коли под наем.

Колата пристигна. Подписах формуляра и потеглихме извън града. Ресторант „Плаза“, на склона на един хълм с изглед към светлините на Лусвил, беше пищен и скъп. Храната беше добра. Имаше оркестър, който свиреше нежен суинг. Беше претъпкано с едри възрастни мъже и дебели, безформени жени – всички говореха с пълен глас. Това беше гледка типична за Парадайс Сити.

Хапнахме, разговаряхме, но вечерята не мина успешно, защото и двамата мислехме за разрушената кола, Спуки и мрачния мизерен живот, който беше фон на Лусвил, но запазихме тези мисли за себе си.

Закарах Джени до апартамента ѝ. Беше вече 23:00 часа.

Тя ми благодари за вечерята. По изражението на лицето ѝ разбрах колко е разтревожена.

– Лари... моля те бъди разумен. Моля те, върни се у дома.

– Ще си помисля. Хайде да направим това отново – докоснах ръката ѝ. – Следващият път наистина ще се повеселим – и я оставих потегляйки обратно към хотела.

Облякох пуловера и дънките, след това слязох до рецепцията и попитах тъжното цветнокожо момче къде мога да намеря десета улица. То ме погледна така сякаш бях луд. След като му зададох въпроса повторно то каза, че е на тридесет минути разстояние пеша. Започна да ме упътва, но аз му казах да остави.

Излязох в горещата, прашна нощ и хванах такси. Пристигнах на десета улица в 23:35 часа. Платих на шофьора и тръгнах по тъмната улица, оградена от боклучийски казани, които миришеха, като че ли във всеки един от тях гниеше труп.

Хората се мотаеха – повечето стари пияници, стари жени... хора без покрив. По-надолу по улицата обстановката се промени. Неонов светлини образуваха ярки бели петна на мръсните тротоари. Сега се движех в сенките. Виждаха се обичайните каубойски заведения, стриптийз клубове, киносалони, барове и кафенета. Тази част от улицата се обитаваше от младите. Момчета с дълги коси, момичета със сексапилни панталони и прозрачни дрехи се мотаеха безцелно и вдигаха шум. Повечето от тях носеха транзистори, които взривяваха слуха с поп-музика.

По-надолу на улицата видях мигащ надпис, който гласеше „Кафенето на Сам“

Придържайки се към сенките минах покрай кафенето.

Отвън, подредени, стояха осем мотоциклета „Хонда“ – ярки, мощни с предпазни каски окачени на дръжките. Кафенето беше претъпкано. Мярнах млади хора облечени така, както младите хора обикновено се

обличат, а шума извиращ от кафенето беше оглушителен.

Отидох до края на улицата, обърнах се и тръгнах обратно. Намерих тъмен, вонящ вход и се скрих в мрака. Оттам можех да виждам кафенето. Облегнах се на стената и зачаках. Подтиснатият ми гняв към Спуки сега гореше като горски пожар в мен. Помислих си за картотеката, унищожена от смола и за колата.

Около полунощ имаше отлив от кафенето. Хлапетата се изсипаха навън, крещейки и викайки, и хукнаха надолу по улицата. Тогава излязоха осем слаби, олюляващи се хлапета – начело със Спуки. Всички бяха облечени еднакво – жълти ризи, тигрови панталони и широки колани с гвоздеи. Те възседнаха своите Хонди, сложиха си каските и въздуха беше разцепен от дяволския звук на мощните мотори. Потеглиха. Шумът, който вдигаха беше ужасен, като че ли третата световна война беше започнала.

Запомних номера на мотоциклета на Спуки, след което отидох до края на улицата, почаках известно време и взех такси, за да се върна в хотела. Изпънах се на неудобното легло и зачаках. Докато чаках изпусших безброй цигари, оставих пожара на яростта ми да бушува и в около 03:00 часа станах от леглото и слязох тихо по стълбите до рецепцията.

Нощният пазач беше заспал. Излязох на горещата, прашна улица и тръгнах да търся такси. Не след дълго намерих едно дежурно на главната улица, чийто шофьор спеше.

Казах му да ме закара до Лексингтън. Беше на десет минути разстояние с кола. Лусвил спеше. Нямаше коли, които да пречат на бързото шофиране.

Шофьорът сиря накрая на улицата.

– Стой тук – казах аз, – ще се върна.

Това беше улица, на която се развъждаха разбойници. От двете страни блокове със старомодни железни аварийни изходи закриваха небето. Вонящи казани, вестници захвърлени по тротоарите, използвани презервативи и превръзки бяха разпилени в каналите.

Вървах по празната, тиха улица, докато стигнах до блок, на който имаше табелка с номер 245 – бърлогата на Спуки. Спрях като видях лъскавия мотоциклет до бордюра. Проверих номера. Това беше гордостта на Спуки.

Огледах се нагоре и надолу по празната улица, за да съм сигурен, че няма свидетели. Единственият свидетел беше слаба котка, която се стрелна от сенките на една улица.

Обърнах хондата на една страна, развих капачката на резервоара.

Смяна на сцената

Когато бензина направи голяма локва около мотоциклета запалих клечка кибрит, дръпнах се и я хвърлих в локвата.

ЧАСТ ТРЕТА

На следващата сутрин, на път към канцеларията се отбих в железарски магазин и си купих брадва. Занесох я в канцеларията и я поставих до бюрото си, където не се виждаше, но все пак можех да я грабна с едно рязко движение. Струваше ми се, че щях да имам нужда от нея.

Джени се втурна в канцеларията към 10:00 часа с обичайните жълти формуляри в ръка и с раздърпаната сива рокля. Трудно ми беше да разпозная в нея жената, която бях завел на вечеря предната вечер.

Тя ми благодари отново за вечерята, попита дали съм спал добре, на което отговорих, че съм спал чудесно – лъжа, разбира се, тъй като аз почти не бях спал.

Тя хвърли око на онова, което правех и по изражението на лицето ѝ разбрах, че беше учудена, че съм само на буквата „В“. Тя не трябваше да узнае, че Спуки беше унищожил работата, която бях свършил, а аз нямаше да ѝ кажа. След това замина.

Удрях клавишите на пишещата машина и си отварях ушите.

В около 11:00 часа Спуки пристигна със седем от своите приятелчета толкова тихо, и макар, че се ослушвах през цялото време, те ме изненадаха.

Ако той не беше такъв садистичен самохвалко сигурно щях да съм мъртъв. Вероятно се е почувствал в безопасност със седемте си тромави приятелчета отзад.

Той застана пред бюрото ми и ме погледна злорадо – малките му очички приличаха на червени въглени изпълнени с жестока омраза.

Бавно, той започна да разкопчава колана си. – Това, Евтинийке, е разплатата...

Но дотогава аз бях преоделял първия шок и действах бързо.

Ако беше влязъл с развързан колан щеше да ме прикове, но той искаше да ме види как се свивам от страх.

Изправих се, ритнах стола, сграбчих брадвата и го ударих с едно рязко движение.

Не ми пукаше дали щях да го убия. Ударих го с цялата сила на двете си ръце и с цялата тежест на тялото си. Моята жестокост беше равна на неговата.

Брадвата улучи лицето му от страни. Два предни зъба изхвърчаха и паднаха на бюрото ми. Кръв се ливна от носа му. Челюстта му се

отпусна и провисна. Той падна, очите му се затвориха и от него остана една смачкана, воняща купчина просната на пода.

Дори не спрях да го погледна. Заобиколих бюрото като буйстващ бик с раздиращата въздуха, окървавена брадва.

Седемте му приятелчета се разпръснаха в коридора. Аз удрях наляво и надясно. Бях обезумял от ярост. Те бягаха, събаряйки се един друг, за да стигнат до стълбите. Аз ги преследвах като удрях техните снижаваци се гърбове до втория етаж.

След това спрях докато те продължиха да трополят надолу като подплашени плъхове.

По вратите започнаха да се подават лица. Хората ме зяпаха, докато се изкачвах по стълбите обратно в канцеларията.

Не исках да го докосвам, но трябваше да го изнеса. Сграбчих мръсната му, мазна коса и задърпах безчувственото му тяло по коридора и по стълбите. След това го ритнах и той се претърколи няколко пъти, и накрая се приземи с трясък на долната площадка. Остана да лежи с кървящ нос, изпотрошен до край.

Върнах се в канцеларията, поставих брадвата в един от шкафовете и се обадох на ченгетата.

Попитах за главния полицай.

– Тук е Кар... спомняте ли си? Хиляда и петстотинте долара?

Слушах тежкото му дишане, докато той попиваше тази информация.

– Какво има този път? – попита той накрая.

– Спуки дойде да ме навести – казах аз. – Искаше да промени формата на лицето ми с колана си. Трябваше да бъде малко по-грубичък с него. Мисля, че трябва да изпратите линейка... той изглежда ще има нужда от незабавни грижи и внимание – казах аз и затворих слушалката.

За няколко мига останах без да мърдам, за да се съвзема. Погледнах ръцете си, които лежаха върху попивателната хартия на бюрото ми. Не трепереях. Чувствах се напълно отпуснат, като че ли бях изиграл добра серия голф и това ме учуди. Цялата ожесточена битка беше продължила две минути. Бях направил нещо, което преди три седмици, дори по малко, бих сметнал за невъзможно. Бях застанал лице в лице с осем гангстера, бях осакатил единия и прогонил другите. И сега, когато всичко беше свършило не чувствах шок. Всичко, което исках беше една цигара и аз я запалих. След това, тъй като знаех, че Джени щеше да се върне след около час, взех няколко парцала от шкафа и почистих кръвта на Спуки. Докато изхвърлях парцалите в кошчето за боклук чух сирената на

линейката.

Не си направих труда да изляза в коридора. Останах зад пишещата си машина и продължих да работя върху картотеката.

След известно време влязоха две ченгета.

– Какво става? – попита един от тях. – Какво означава всичко това?

И двамата се усмихваха и изглеждаха щастливи.

– Спуки дойде, стана груб, така че и аз станах груб – казах аз.

– Да... видяхме го. Хайде, приятел, главният иска да говори с теб.

Докато ме караха към участъка ми казаха последните резултати от футболните мачове, които бяха чули по радиото. За ченгета, бяха повече от приятелски настроени.

Отидох при Главния полицаи, който търкаляше молива си, но този път това не му беше присърце. Той ме погледна със свинските си очички, подсмръкна, почеса се под дясната мишница и каза:

– Хайде да чуем. Какво се случи?

– Казах ви по телефона, сержант – казах аз – Спуки пристигна със седем приятелчета. Заплаши ме. Изхвърлих го и приятелчетата му офейкаха. Това е всичко.

Той ме огледа, бутна шапката си назад и изгрухтя.

– Току-що получих резултатите от медицинския преглед – каза той. – Негодникът има разбита челюст, разбит нос, осем избити зъба и има късмет че е все още жив – той се вгледа в мен. – С какво го удари – с тухла ли?

– В бързината си да излезе падна по стълбите – казах безчувствено.

Той кимна.

– Някак си се спъна в краката си, нали?

– Някак си.

Дълга пауза, след която казах:

– Виждали ли сте колана му? Има остри гвоздеи. Възнамеряваше да ме удари по лицето с него. Той отново кимна и продължи да ме гледа.

– Трябва ли да го оплакваме, сержант? – продължих. – Ако мислите, че трябва, мога да му изпратя цветя... ако мислите, че трябва.

Той започна отново да търкаля молива си.

– Той може да подаде жалба... за нападение. Ще се наложи да разследваме.

– Искате ли да почакаме докато го направи?

Свинските му очички отново ме изучаваха и той спря да търкаля молива си.

– Да... добра идея.

Той огледа празния арест. По една или друга причина никой в този момент нямаше неприятности и ние бяхме сами. Той се наведе напред и каза с дрезгавия си глас:

– Всеки полицай в този град е искал да направи това, което ти направи с онзи кучи син. – Неговото лице, наподобяващо сурово телешко месо, се разпука в широка, приятелска усмивка, – но внимавай господин Кар, Спуки е като слон: няма да забрави.

– Имам работа – казах аз и, с все още безизразно лице, но с вътрешно усещане за триумф, – мога ли да си тръгна?

– Да разбира се – той се облегна и очите му станаха замислени. – Един шофьор на такси съобщи, че видял как един мотоциклет се взривил снощи... мотоциклета на Спуки. Знаеш ли нещо за това?

– Трябва ли да знам?

Той кимна.

– Това е правилният отговор, но не се осланяй на това, господин Кар. Трябва да пазим закона и реда в този град.

– Когато можете да отделите минутка, сержант – казах аз, – споменете това на Спуки.

Ние се погледнахме един друг и аз тръгнах.

Когато се върнах в канцеларията Джени беше там. Разбира се тя беше вече чула всичко. Това беше нещо, което не можех да пазя в тайна. Тя беше преbledняла и трепереше.

– Можеше и да го убиеш! – извика тя: – Какво му направи?

– Той стана груб... и аз станах груб – заобиколих бюрото и седнах. – Той си го просеше. Бях в полицията. Те са щастливи като деца на празненството. Така че хайде да забравим Спуки.

– Не! – Гняв, който никога не бях очаквал да видя изпълни погледа й. – Ти се мислиш за герой, нали? Не си такъв! Знаем, че ти унищожи неговия мотоциклет! Счупи носа и челюстта му! Ти си точно толкова брутален и жесток, колкото него! Не можеш да останеш тук! Ти разваляш всичко, което аз се опитвам да направя! Искам да се махнеш.

Вперих очи в нея.

– Още малко и ще ми кажеш, че отиваш в болницата, за да му държиш ръката.

– Няма нужда от евтини подмятия. Искам да се махнеш!

Започнах да се ядосвам, но овладях чувствата си.

– Виж, Джени, трябва да погледнеш истината в очите. Гангстери като Спуки трябва да бъдат третираны като животни, каквито в същност са – казах аз. – Представи си, че бях останал на мястото си и му бях

позволил да одере плътта от лицето ми с колана си. Тогава щеше ли да ме оправдаеш?

– Ти почти го уби! Не разговаряй с мен! Ставай и си тръгвай!

– Добре – изправих се на крака и заобиколих бюрото. – Ще бъда в хотела още няколко дни.

Отидох до вратата, спрях и я погледнах:

– Джени, лошото на добрите хора е, че рядко са реалисти. Спуки е жестоко животно. Добре... върви и дръж ръката му, ако така ще се чувстваш по-добре. Всеки има право по свой начин да мисли, но внимавай. Все още не се е родило, животно по-опасно и по-жестоко от Спуки.

– Няма да те слушам! – гласът ѝ се повиши. – Моят чичо направи голяма грешка като те изпрати тук! Ти си напълно неподходящ за благотворителна работа! Ти не можеш и никога няма да можеш да осъзнаеш, че хората отвръщат на добротата! Работила съм тук две години, а ти си бил тук десет дни. Ти...

Тогава оставих чувствата си да вилнеят.

– Чакай! – резкият ми глас я стресна и я срязва. – Какво си постигнала с твоята добрина за две години? Хората не оценяват добрината! Това, което искат от теб е талон за храна или подаяние. Те биха приели подаяние дори и ако го захвърлиш срещу тях! Всички тези жени, които идват да ти досаждат са крадци на дребно. Сигурна ли си, че не ти се присмиват? Този твой район е бил тероризиран от Спуки години наред. Дори и полицията не е могла да се справи с него и ти може би ще откриеш, че съм направил повече за тази част на твоя град за десет дни, отколкото, ти за две години.

– Махай се!

Видях, че я бях наранил, но това не ме интересуваше. Бях направил нещо, което никой не е имал смелостта да направи в този мизерен град: бях наредил Спуки Джинкс и го бях наредил добре.

Оставих я и тръгнах обратно към хотел „Бендикс“.

На път към хотела усетих, че хората не се отдръпваха от мен: някои дори ми се усмихваха. Новините пътуваха бързо. Едно ченге, отпуснало крака на ръба на един тротоар, ми намигна приятелски.

Изведнъж бях станал известен в Лусвил, но не се чувствах висок десет фута. Джени беше развалила триумфа ми. Просто не можех да разбера как можеше да бъде толкова глупава.

Чудех се какво щях да правя. Може би, след ден-два тя щеше да се успокои и можехме отново да се съберем. Парадайс Сити ми изглеждаше много далечен. Не исках да се връщам там – поне не сега.

Усетих, че бях гладен, така че отидох в ресторант „Луиджи“. Двата стари сервитьори засияха като ме видяха. При първото ми посещение те не ми обърнаха внимание. Един дебел, възрастен мъж с лекета на костюма си се приближи, докато се хранех. Каза, че името му е Хърб Лесинг.

– Аз държа аптеката на ъгъла. Исках да ви кажа, че свършихте добра работа, господин Кар. Онова копеле си го търсеше. Сега, може би ще мога да си почивам нощем – той сирия, задъха се и прибави – мисля, че помогнахте много на този град.

Чудех се, какво ли щеше да каже Джени ако беше чула това. Кимнах, благодарих му и продължих да се храня. Той ме огледа с явно възхищение и се върна на масата си.

След обяд, тъй като не можех да си представя, че ще се върна в хотела, а нямаше какво друго да правя, отидох на кино. Филмът не можа да ми задържи вниманието, тъй като мислех за Джени.

Върнах се в хотела, без да бързам и се качих в стаята си.

„Ти си точно толкова брутален и жесток, колкото е и той!“

Запалих цигара, легнах на леглото и се замислих за това, което тя беше казала.

Най-накрая реших, че може би беше права. Нещо трябва да ми се е случило. Припомних си влудяващата ярост, която ме беше обхванала, докато удрях Спуки и неговите приятелчета. Вярно е, че бях предизвикан, но знаех, че преди три месеца не бих реагирал така. Дали този лудешки изблик на ярост се дължеше на катастрофата? Дали някой от умствените ми зъбци не се беше откачил? Дали не трябваше да се консултирам с д-р Мелиш? Тогава реших, че не си заслужава да го търся. За първи път след загубата на Джуди почувствах непреодолима нужда от жена.

Какво по дяволите, ставаше с мен? – се питах. Може би щеше да е добре да посетя местния публичен дом – в град като Лусвил трябваше да има публичен дом. Администраторът, трябваше да знае.

Погледнах часовника си: беше 18:15 ч. Докато ставах от леглото, си казах, че ще си намеря жена, ще вечерям в „Плаза“ и ще остава утрешен ден да протече спокойно.

Тъкмо излизах от стаята и телефонът звънна. Докато вдигах слушалката, не подозирах че това щеше да промени целия ми живот.

– Господин Кар? Тук е О'Халоран... Главният полицай, градската полиция.

Познах дрезгавия, износен глас.

– Да, сержант?

– Опитвах се да те открия, след това си спомних, че се беше регистрирал в хотел „Бендикс“.

– Да? – сега вече бях нашрек, всички мисли за жени се изпариха и почувствах как стомашните ми мускули се свиват. – Нещо случило ли се е?

– Да... може и така да се каже – той изгрухтя и продължи – Госпожица Бакстър е паднала по стълбите. Тя е в болница.

Почувствах как ударите на сърцето ми се забавят.

– Лошо ли е ранена?

– Е, нищо сериозно, но все пак е лошо – той се спря, за да изгрухти отново и продължи, – счупена китка, счупен глезен, пукната раменна кост... доста зле е паднала.

– Къде е тя?

– В градската болница. Мислех, че знаеш.

– Благодаря – казах аз.

Чух звук, който ме озадачи. Дали си търкаляше молива?

– На стълбите имало опъната жица – каза той – между нас казано, смятам, че е била предназначена за теб, но тя се е спънала в нея.

Огън от ярост започна да тлее в мен.

– Така ли? – казах и затворих.

Дълго време гледах мрачно отсрещната стена. Жицата е била предназначена за мен. Със своите налудничави идеи за добрата Джени беше паднала така, че можеше да бъде мъртва.

Обадах се на администратора и го помолих да ме свърже с градската болница. Когато ме свърза, попитах дали мога да видя госпожица Бакстър. Някаква сестра ми каза, че това може да стане на следващия ден. Госпожица Бакстър била под упойка. Благодарих ѝ и затворих.

Сега вече се стъмваше и сенките започнаха да се сгъстват. Отидох в канцеларията на Джени и се изкачих до шестия етаж. Яростта в мен растеше и вилнееше. Ключът беше все още в мен – бях забравил да ѝ го върна, когато си излязох. Отключих вратата, светнах, отидох до шкафа и извадих брадвата. Оставих я до бюрото, така че да не се вижда. Всички други едностайни канцеларии в сградата бяха затворени: не се виждаха никакви светлини освен тази от моя прозорец. Надявах се, че това щеше да привлече приятелчетата на Спуки и те щяха да дойдат, за да се погрижат за мен. Това беше въдица, на която се молех те да се хванат, за да мога да ги нареда, но те не дойдоха.

Останах там до 23:30 ч., след това взех брадвата, затворих

канцеларията и тръгнах по улицата. Намерих такси и казах на шофьора да ме заведе на десета улица.

Когато пристигнахме му платих и почаках докато си тръгне. Тръгнах по улицата, която в този час беше пуста, въпреки че стриптийз-баровите и кафенетата все още работеха. Пристигнах до кафенето на Сам. В спретнатата редица бяха паркирани седем лъскави мотоциклета „Хонда“. Шумът извиращ от кафенето беше оглушителен. С брадвата под мишница, готов за действие, свалих капачките на резервоарите. След това обърнах мотоциклетите, така че да се излее бензина.

Едно момиче с къса пола и момче с мъниста около врата излязоха от кафенето. Те спряха, за да видят какво правех.

– Хей! – каза момичето тихо. – Остави тези мотори!

Не му обърнах внимание. Отдръпнах се и запалих цигара.

Момичето издаде звук като блее на овца. Момчето се втурна в кафенето.

Дръпнах се назад и хвърлих цигарата в локвата бензин.

Чу се трясък, ослепителна светлина и пламъци. Горещината ме принуди да се оттегля на съседния тротоар.

Седем младежи с мръсни жълти ризи и тигрови панталони се изсипаха от кафенето, но горещината ги спря. Наблюдавах ги. Нито един от тях нямаше смелостта да издърпа мотоциклета си от вече ревящата пещ. Те просто стояха, наблюдаваха как хондите, които вероятно бяха единствената им любов се топяха в пламъците.

Чаках, сграбчил брадвата, мислено викайки ги да дойдат, за да ги натроша, но те не дойдоха. Като тъпи, вонящи свине те стояха, гледаха разрухата на играчките, които ги бяха карали да се чувстват мъже и не можеха нищо да направят.

След пет минути се отегчих и си тръгнах.

Въпреки, че в болничното си легло Джени не знаеше нищо, аз чувствах, че бях изравнил резултата.

Спах без да сънувам до 8:10 ч., когато телефонът ме събуди.

Вдигнах слушалката.

– Господин Кар... търси ви един полицай – каза администратора с упрек в гласа си.

– Ще бъда долу – казах аз. – Помолете го да почака.

Не бързах. Избърснах се, взех душ и сложих една от скъпите си тениски и чифт камгарни панталони, след което слязох със скърцащия асансьор.

Сержант О'Халоран, масивен, по къси ръкави, с шапка на темето

си, изпълваше един от бамбуковите столове. Той пушеше пура и четеше местния вестник.

Приближих се и седнах до него.

– Добро утро, сержант – казах аз. – Ще пиете ли кафе с мен?

Той свали вестника и като го сгъна, внимателно го постави на пода.

– След половин час съм на дежурство – каза той с дрезгавия си, износен глас, – но си помислих, че е добре да се отбия. Забрави за кафето.

Той ме изгледа със свинските си очички, които бяха ледено студени и твърди като диамант.

– Снощи е имало дяволски пожар на десета улица.

– Така ли? – погледнах го учудено. – Не съм чел вестниците все още.

– Седем скъпи мотора са били унищожени.

– Някой подал ли е жалба?

Той кръстоса дебелите си крака.

– Все още не, но биха могли.

– Тогава, разбира се, ще се наложи да разследвате.

Той се наведе напред и свинските му очички бяха леко зачервени.

– Започвам да се тревожа за теб, Кар. Ти си най-хладнокръвният, най-безмилостният кучи син, който някога е пристигал в този град. Искам да ти кажа нещо: още един номер като този и ще си имаш неприятности. Едва не подпали цялата проклета улица. Това трябва да спре.

Не се смутих.

– Покажете свидетелите си, сержант, и аз ще приема подозренията ви, но не и преди това. Не че правя признание, но ми се струва, че полицията в този град не може да се оправя с копелета като Спуки Джинкс, така че не виждам защо трябва да протестирате, когато някой друг се справя – изправих се. – Ако искате чаша кафе, елате с мен. Аз искам.

Той остана там като ме гледаше и обръщаше полуизпушената си пура с дебелите си пръсти.

– Казвам ти... престани. Само още един номер и си в дранголника. Имаш късмет, че харесвам госпожица Бакстър. Тя върши прекрасна работа в този град. Вероятно си мислиш, че изравняваш резултата, но всяко нещо си има граници. Съгласих се с това, което стори на Спуки. Той си го търсеше, но това, което направи снощи не ми харесва – той се вдигна на крака и ме погледна. – Започвам да си мисля разни неща за теб. Струва ми се, че може би си по-хитър от тази банда глупави копелета. Ако съм прав, може би си търсиш белята.

– Това го казахте вече – отвърнах учтиво. – Нали казахте, че всичко

това остава между нас?

– Да.

– Тогава ще ви кажа още нещо, което ще си остане между нас, сержант, начукайте си го.

Прекосих мрачното фоайе и влязох в още по-мрачната закусвалня. Изпих чаша лошо кафе, запалих цигара и прочетох местния парцал. Снимката на седемте младежи с влажни погледи, оплакващи изчезнали-те си Хонди ми даде чувството на силно удовлетворение.

Около 10:00 ч. напуснах хотела и тръгнах към единствения цветарски магазин в града. Купих букет червени рози и отидох в градската болница. По пътя се срещнах с хора, които ми се усмихваха и аз им отвръщах в отговор.

Накрая, след дълго очакване, се намерих до леглото на Джени. Тя изглеждаше бледа, дългата ѝ коса беше заплетена и лежеше от двете страни на раменете ѝ.

Една сестра се суетеше наоколо с ваза за цветята и след това си отиде. Докато се суетеше аз погледнах Джени и се почувствах точно десет фута висок. Тя нямаше да разбере, че бях изравнил резултата. Не само че бях подредил Спуки, но и бях лишил неговите седем приятелчета от техните мотоциклети. Това за тях беше равностойно на кастрация.

– Здравей, Джени, как си? – попитах.

Тя се усмихна печално.

– Не очаквах да те видя. След разговора, който проведохме си мислех, че с нас е свършено.

Придърпах един стол и седнах.

– Няма да се отървеш така лесно от мен. Забрави за случилото се. Как се чувстваш?

– Не мога да забравя. Извинявай, че казах, че не познаваш добротата, бях ядосана, и струва ми се някои-жени, когато са ядосани казват неща, които не мислят. Благодаря за розите... прекрасни са.

Чудех се какво ли щеше да си помисли, когато чуеше за седемте унищожени хонди.

– Забрави за това – отвърнах. – Не ми каза как се чувстваш.

Тя направи лека гримаса.

– Добре. Лекарите казват, че ще бъда на крака след три-четири седмици.

– Те бяха поставили жицата за мен. Съжалявам, че ти се натъкна на нея.

Известно време се гледахме един-друг.

– Лари... ако мислиш, че можеш, би могъл да помогнеш – каза тя. – Не се тревожи за канцеларията: за нея друг ще се погрижи. Кметството е изпратило заместник, но има един по-специален случай... ще се погрижиш ли вместо мен?

Специален случай.

Трябваше да ѝ кажа, че съм приключил с тази благотворителна глупост. Трябваше да ѝ кажа, че всичко това си беше само за глупаци, но моята съдба ме смушка с лакът.

– Разбира се... За какво става дума?

– Утре, в единадесет часа, една жена ще бъде освободена от затвора. Аз ходех на посещения при нея. Направих ѝ обещание – Джени сира и ме погледна. – Надявам се, че ще разбереш, Лари, че за хората в затвора едно обещание означава много. Обещах ѝ че ще я чакам, когато тя излезе и ще я закарам у дома. Тя е била в затвора четири години. Това ще бъде първият ѝ допир със свободата и аз не искам да я разочаровам. Ако не съм там... ако никой не е там, цялата работа, която съм свършила с нея може да бъде напразно... така че би ли я посрещнал? Кажй ѝ какво ми се е случило и защо не можах да удържа на обещанието си, бъди мил с нея и я закарай у дома.

Господи! Възможно ли е някой да бъде толкова глупав! Жена, която е била в тежък затвор четири години е по-твърда и от стомана. Както всички останали жени, които мамеха Джени тази жена я използваше, но тъй като аз бях причината Джени да си счупи глезена, китката и раменната кост реших, че ще ѝ помогна.

– Няма проблеми, Джени, разбира се, че ще бъда там.

Получих топлатата ѝ, приятелска усмивка.

– Благодаря, Лари... ще проявиш истинска доброта.

– Как да я позная?

– Тя ще бъде единствената, която ще излезе в единадесет часа. Има червена коса.

– Това вече е лесно. Защо е в затвора... или може би не трябва да питам?

– Не, не трябва да питаш. Няма значение. Тя е излежала присъдата си...

– Да. Къде да я заведа?

– Тя живее до трета магистрала. Брат ѝ живее там. Тя ще те насочи.

Сестрата влезе и отново започна да се суети и каза, че Джени трябва да си почива. Тя беше нрава. Джени изглеждаше изтощена.

– Не се тревожи за нищо – изправих се на крака. Ще бъда там в

единадесет часа. Не ми каза името ѝ.

– Реа Морган.

– Добре. Ще се видим утре следобед и ще ти кажа как е минало.

Сестрата ме пропъди.

Докато излизах от болницата осъзнах, че по-голямата част от деня беше пред мен, а аз няхах какво да правя. Въпреки, че тогава не знаех това, на следващият ден в одинадесет часа, когато се срещнах с Реа Морган, обстановката щеше да се промени.

В 11:04 ч. решетката, която пазеше входа на Затвора за жени се отвори и Реа Морган излезе в бледата слънчева светлина, която се бореше със смога и с циментовия прах.

Чаках в Буика около двадесет минути и когато я видях, изхвърлих цигарата си, излязох от колата и отидох при нея.

Трудно е да се опише тази жена освен да се каже, че имаше гъста коса с цвят на зрял кестен, беше висока, слаба и облечена във вехто, леко черно палто. Тъмносини панталони, а обувките ѝ бяха прашни и протрити. Има красиви жени, хубави жени и привлекателни жени, но Реа Морган не попадеше в нито една от тези категории. Тя беше твърдо Реа Морган. Чертите ѝ бяха хубави: хубаво тяло, дълги крака и квадратни рамене. Изключителните ѝ дълбоки, зелени очи ме впечатлиха. Те бяха големи и гледаха света с подозрение, с циничен присмех и с крещяща сексуалност. Това беше жена, която беше опитала от всичко. Докато се гледахме ночувствах, че тя беше с няколко години по-стара от мен но опит.

– Аз съм Лари Кар – казах аз. – Джени е в болницата. Тя пострада. Помоли ме да дойда вместо нея.

Тя ме погледна. Очите ѝ ме съблякоха и изучиха голото ми тяло. Това беше нещо, което не бях изпитвал преди. Реагирах на бавното ѝ оглеждане така, както всеки мъж би реагирал.

– Добре – тя погледна Буика. – Да се махаме от тук. Дай ми една цигара.

Гласът ѝ бе дълбок, дрезгав и безизразен като очите ѝ.

Когато ѝ подадох кутията цигари ѝ казах: – Не искаш ли да знаеш колко лошо е пострадала Джени?

– Дай ми огън.

Яростта се пробуди в мен докато ѝ палех цигарата.

– Чу ли какво казах?

Тя пое дима в дробовете си и го издиша през тънките си ноздри и твърдите си устни.

– Лошо ли е пострадала?

Безразличието в гласа ѝ ми показва, както нищо друго не можеше да ми покаже, каква глупачка е Джени.

– Счупен глезен, счупена китка и пукната раменна кост – казах аз.

Тя дръпна отново от цигарата.

– Трябва ли да се размотаваме тук? Искам да си ходя в къщи. Това ти е работата, нали... да ме заведеш у дома?

Тя ме заобиколи и отиде при Буика, отвори вратата, влезе и я затръшна.

Обзе ме студена ярост. Дръпнах вратата на колата.

– Излизай, кучко! – изкрещях. – Можеш да вървиш! Аз не съм глупак като Джени! Излизай или ще те изхвърля!

Тя отново дръпна от цигарата докато ме гледаше.

– Не съм си и мислила, че си. Не си вдигай нервите. Аз си плащам. Заведи ме у дома и ще си платя.

Погледнахме се. Тогава сексуалната възбуда, която бях изпитал предната вечер ме обзе. Едва успях да се въздържа да не я измъкна от колата и да я просна на мръсния, покрит с цимент път.

Смарагдовите ѝ очи бяха пълни с обещание.

Затворих вратата, заобиколих колата и седнах зад волана.

Карах бързо към трета магистрала.

Докато чаках да се включа в бързия поток на кръстопътя, тя каза:

– Как така си се забъркал с онази мухла? Ти говориш моя език.

– Дръж си устата затворена. Колкото повече те слушам, толкова по-малко те харесвам.

Тя се разсмя.

– Човече! Ти наистина си мой тип!

Сложи ръка в скута ми. Аз я отхвърлих.

– Затваряй си устата и стой мирно иначе ще вървиш пеша – ѝ изревавах.

– Добре. Дай ми още една цигара.

Хвърлих ѝ кутията и тръгнах по магистралата. След пет минути ми нахмех покрай ресторант „Плаза“.

– Това още съществува – каза тя.

Изведнъж си спомних, че тази жена е била в затвора четири години. Тази мисъл ме стресна. Отпуснах педала на газта.

– Къде да те заведа? – попитах, без да я гледам.

– Една миля направо и първия пътен знак в ляво.

Следвах посоката, която ми даде и след една миля излязох от

магистралата на един черен път.

От време на време я поглеждах. Тя стоеше настрани от мен, пушеше, гледаше през стъклото: в профил лицето ѝ изглеждаше като направено от мрамор – студено и твърдо.

Помислих си за това, което тя беше казала: „Ще си платя“. Означаваше ли това, което мислех, за заплащане? Желанието ми за секс ме заливаше с вълни от гореща кръв. Не си спомнях да съм имал толкова силно усещане преди, което така да ме е разтърсвало.

– Колко още? – попитах дрезгаво.

– Завий наляво в края на пътя и сме пристигнали – каза тя и хвърли фаса си през отворения прозорец.

След още една миля направих ляв завой. Пред мен беше една тясна алея и аз забавих Буика. Видях дървено бунгало, което изглеждаше порутено и мръсно.

– Това ли е вашият дом?

– Това е.

Спрях и огледах оградата. За мен нямаше по-лошо място за живеене. Заплетени плевели, някои от тях високи пет фута, обгръщаха бунгалото. Оградата беше разрушена, обвита в плевели, няколко бензинови бидона, празни консервени кутии и парчета хартия бяха разпилени около пътеката, която водеше към бунгалото.

– Хайде! – каза тя нетърпеливо. – Какво зяпаш?

– Това наистина ли е вашият дом?

Тя запали нова цигара.

– Моят тъп баща живееше тук. Това е всичко, което ни остави – каза тя. – Какво те е грижа? Ако не искаш да влизаш по-навътре, мога и да вървя.

– „Ни остави“? Кои сте вие?

– Брат ми и аз.

Тя отвори вратата и излезе:

– Чао, господин Добротворко. Благодаря за това, че ме докара – тя тръгна но грубата, мръсна земя с дълги, бързи крачки.

Изчаках докато стигна входната врата и тогава запалих колата, паркирах там, където пътят вече почти изчезваше и тръгнах към бунгалото.

Предната врата беше отворена. Надникнах в малкия коридор. Една врата вляво беше отворена.

Чух мъж да казва: „Господи! Значи се върна!“

Обля ме вълна от хладно, горчиво безсилие. „Ще си платя“ е било само примамка.

Тръгнах към тях и Реа се обърна.

Втренчихме се един в друг.

– Искаш ли нещо? – попита тя.

Някакъв мъж се появи. Вероятно брат ѝ: висок, силен със същата гъста, червена коса, квадратно лице и зелени очи. Той беше облечен в мръсна широка блуза и мръсни дънки. Беше по-млад от нея: на двадесет и четири, може би и по-малко.

– Кой е този?

– Аз съм Лари Кар – казах. – От социалния патронаж.

Погледнахме се и аз веднага го намразих, а той се изкиска присмехулно.

– Какви същества само се въдят около теб – каза той на Реа. – Първо някакви личинки... а сега и от социалния патронаж!

– Я си затваряй устата! – тросна му се тя. – Той е добротворко. Има ли някаква храна в тази смрадлива дупка?

Погледнах единия, после другия. Те бяха точно от оня, другия сят. Мислено се върнах в Парадайс Сити с неговите тлъсти, богати старици и техните кучета, Сид-ни, които се суетеше и прелиташе наляво-надясно, чистите, сексапилни хлапета в екстравагантни дрехи и въпреки всичко тази жалка сцена ме хипнотизира.

– Защо не се измиете? – им казах. – Ще ви изведа на обяд.

Мъжът бутна Реа настрани и дойде при мен.

– Мислиш, че имам нужда да се мия ли?

Тогава наистина го намразих.

– Ами да... вониш.

Реа се разсмя и застана между нас.

– Тоя наистина ми допада, Фел. Остави го.

Над рамото ѝ мъжът ме наблюдаваше с искрящи зелени очи. Почувствах желание да го ударя. Той може да е усетил това в изражението ми, защото се обърна, прекоси занемарената и мръсна стая, отвори някаква врата и изчезна.

– Добро посрещане – казах аз. – Искаш ли да те изведа на обяд?

Тя ме огледа. Смарагдово зелените ѝ очи ме гледаха с насмешка.

– Братко! На тебе наистина ти се иска! – каза тя. – Когато те огрее, ще ти струва повече от един обяд.

Това беше предизвикателство и обещание и аз ѝ се усмихнах.

– Аз съм отседнал в хотел „Бендикс“... по всяко време – казах и излязох от бунгалото.

Рано или късно, си казах, ще се съберем – това щеше да бъде

преживяване, за което си струваше да се почака.

Върнах в Лусвил, обядвах в ресторант „Луиджи“, купих чепка грозде и отидох в болницата.

Джени изглеждаше по-свежа. Тя ми се усмихна нетърпеливо като седнах на стола до леглото ѝ.

– Как мина? – попита тя, след като ми благодари за гроздето.

Разказах ѝ накратко за срещата си с Реа Морган. Казах ѝ, че съм я посрещнал, че съм я закарал у дома и че съм я оставил там. Казах, че брат ѝ беше особняк и не ме е приел добре.

Но не беше така лесно да излъжа Джени. Тя ме погледна въпросително.

– Какво мислиш за нея, Лари?

Вдигнах рамене.

– Сурова – опитах се да се направя, че Реа не ме интересува. – Казах ѝ, че си пострадала и че аз те замествам.

Тя се усмихна с топлата си усмивка.

– Това не я интересуваше, нали?

– Не, не я интересуваше.

– Все пак не си прав, Лари. Хората наистина отвръщат на добрината.

– Тя не отвръща.

– Да, точно така. Много хора отвръщат, но разбира се, някои не отвръщат. Тя е тежък случай.

– И още как.

Известно време се гледахме, след което тя каза:

– Какво ще правиш? Нали няма да останеш тук?

– Каж ми нещо. В болницата си вече от два дни. Колко хора са дошли да те видят освен мен?

Беше отвратително от моя страна да задавам този въпрос, но наистина исках да знам.

– Само ти, Лари. Никои друг – и тя отново се усмихна.

– Значи всички стари жени, които ти досаждат за подаяния, не са дошли да те видят?

– С това нищо не доказваш, Лари. Ти не разбираш. Те всички са много бедни, а когато отиваш в болница, трябва да носиш нещо. Тя няма как да донесат и затова не идват.

Аз кимнах.

– Благодаря за обяснението.

Изведнъж тя попита:

– Какво става с твоя проблем, Лари?

– Проблем ли? – за момент аз не разбрах какво искаше да каже, след това си спомних, че би трябвало да имам някакъв проблем, че тъжах заради загубата на Джуди, че съм преживял катастрофа, че не можех да се съсредоточа в работата си и че нейният чичо ме беше посъветвал да сменя обстановката. През последните два дни дори не бях помислил за това.

– Мисля, че вече нямам проблем – казах аз.

– Така си и помислих – тя ме погледна. – Тогава по-добре се връщай. Този град не е за теб.

Помислих за Реа.

– Мисля, че ще поостана. Мога ли да ти донеса нещо утре?

– Наистина си чудесен, Лари. Благодаря... бих искала нещо за четене.

Купих „Уговорката“ на Елма Казан и я изпратих до стаята ѝ. Помислих си, че тази книга беше като за нея.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

След като тръгнах от болницата, се върнах в хотела. Прекарах в мрачната стаичка около половин час и-през цялото време си мислех за Реа Морган. Крачех нагоре-надолу, докато мислено преживявах еротични моменти с нея. Желанието ми за Реа беше толкова силно, че го чувствах като вирус в кръвта си. Мисълта, че ѝ свалям дрехите и я обладавам караше потта да се стича по лицето ми, но си спомних за това, което беше казала: „Братко! Наистина ти се иска! Когато те огрее, ще ти струва повече от един обяд“.

Но аз не бях глупак като Джени. Когато я имах, а аз щях да я имам, това нямаше да ми струва нито цент.

Но първо трябваше да науча нещо повече за нея. Джени вероятно беше запазила нейната биография и аз исках да я прочета. Можеше да ми предостави възможност да се спазаря.

Разсъждавайки така, се наложи да отида до канцеларията на Джени.

Спрях пред вратата. През тънките стени се чуваше тракането на пишеща машина и това ме изненада. Почуках и влязох.

Слаба, възрастна жена седеше зад бюрото. Лицето ѝ беше като отсечено с тъпа брадва от тиково дърво. В ъгъла стоеше присвито едно хлапе, което търсеше буквите на пишещата машина и ги удряше една по една. Те ме изгледаха така, като че ли бях паднал от луната.

– Аз съм Лари Кар – казах и се усмихнах на Сатъреното лице. – Работя с Джени Бакстър.

Тя беше от професионалния социален патронаж – не като Джени – не беше глупачка. Представях си как старите жени ѝ хвърляха по един поглед и побягваха.

– Да, г-н Кар? – имаше глас, на който можеше да завиди всеки полицай.

– Реших да надникна тук – казах аз, а очите ми се насочиха към папките, намиращи се зад хлапето, което беше спряло да печата. То явно току-що беше завършило гимназия, много прилежно, скучно и без каквито и да било зачатъци на сексуалност. Някъде из тези папки, си мислех аз, ще открия миналото на Реа.

– Ако мога да ви помогна... – не довърших.

– Да помогнете? – Сатъреното лице се стегна. – Квалифициран ли сте, г-н Кар?

– Не, но... – спрях. Губех си времето. Бях сигурен, че тя знае за мен.

– Благодаря, г-н Кар – тя ме огледа. – Справяме се добре.

– Просто ми се искаше да надникна – тръгнах към вратата. – Аз съм отседнал в хотел „Бендикс“. Ако имате нужда от помощ, просто ме извикайте.

– Няма да ви безпокоим, г-н Кар. – След което тя добави с кисела гримаса: – Госпожица Бакстър винаги наемаше аматьори. Това не е моят похват.

– Ясно – отвърнах, излязох в коридора и затворих вратата.

Искаше ми се да го направя законно, но след като дъртата крава беше толкова опърничава, щеше да се наложи да го направя незаконно. Ключът от канцеларията, който Джени ми даде, беше все още у мен.

Така че аз слязох на прашната улица. Часът беше 17:00, отидох до отсрещното барче, седнах в ъгъла, откъдето можех да наблюдавам входа на административната сграда. Поръчах си бира, запалих цигара и зачаках.

Времето минаваше. Хората идваха и си отиваха. Една барова муха се опита да ме заговори, но аз го отблъснах. След като изпих бавно втората бира, видях Сатъреното лице и момичето да излизат от сградата и да тръгват заедно надолу по улицата. Сатъреното лице държеше ръката на хлапето така, като че ли всеки момент можеше да изскочи мъж и да го изнасили.

Не бързах. Изпих още една бира, изпуших още една цигара, изправих се на крака и излязох на улицата. Сега вече беше 18:15 часа. Две кискащи се момичета в къси полички излязоха от административната сграда.

След час щеше да бъде тъмно. Не исках да включвам светлините в канцеларията. Това можеше да ме издаде. Качих се до шестия етаж. Собствениците на едностайните канцеларии си отиваха в къщи. Разминавах се с ниски мъже, високи мъже, дебели мъже, слаби мъже, някои от тях със своите машинописки. Те не ме забелязваха. Бързаха да се върнат в неудобните си домове, да ядат, да гледат телевизия и да легнат със скучните си съпруги.

Като стигнах до шестия етаж, една жена със сбръчкано като сушена слива лице излезе от една канцелария, тръшна вратата и мина покрай мене така като че ли бях Бостънския удушвач. Отключих вратата на Джени, пхнах се в малката канцеларийка, затворих вратата и обърнах ключа.

След десет минути намерих папката на Реа Морган. Седнах зад бюрото и прочетох нейната биография така, както бих прочел собствената си биография.

Джени се беше справила добре. Докладът беше написан с нейния широк почерк. Може би е почувствала, че е твърде поверителен, за да бъде напечатан от помощник.

Реа Морган, както разбрах, беше на двадесет и осем години. На осем годишна възраст тя е била изправена пред закона и определена като неконтролируема. Била е изпратена в изправителен дом. На десет годишна възраст са я хванали да краде червило и парфюм от магазин на самообслужване. Била е върната в изправителния дом. На тринадесет годишна възраст е имала сексуални взаимоотношения с един от служителите на дома. Те са били хванати на местопрестъплението и няколко часа по-късно, преди да пристигне полицията, служителят си е прерязал гърлото. Тя е била преместена в дом с по-строг режим. След една година избягала. След още една година е била задържана на Ню Йоркска магистрала, докато проституирала с шофьори на камиони. Отново е била изправена пред закона и е била подложена на психиатрично лечение. И това нямало успех, тъй като тя се измъкнала и изчезнала за две години. Била е арестувана в Джаксънвил в трима мъже, които се опитвали да ограбят банка. Поради непълнолетие е била осъдена на една година затвор. По това време е била на около осемнадесет години. След като е излежала, присъдата си, изчезнала, за да се появи отново след три години. Този път била замесена с двама мъже в обир на скъпоценности. Тя е била зад волана. Двамата мъже, въоръжени с пистолети-игралки, влезли в евтин бижутериен магазин в Маями. Те били аматьори и се паникьосали, когато се появил пазача с 45-милиметров автомат в ръка. Реа е можела да избяга, обаче останала и е била арестувана. С нейното досие тя си спечелила четири години затвор. След като излязла, била замесена с трима мъже в обир на бензиностанция. Този път съдията използвал цялата си власт и я изпратил в затвора за още четири години и това беше нейният живот до ден днешен.

Оставих досието на бюрото и запалих цигара. Сега вече знаех нейното минало и бях любопитен да науча нещо за брат й. Прегледах папките, но не намерих нищо. По всичко личеше, че Джени е нямала нищо общо с него, но аз бях сигурен, че той е от лигата на Реа.

Стоях зад бюрото и мислех за Реа, докато светлината отвън намаляваше. Мислех си за живота, който тя беше водила и открих, че й завиждам. Мислех си за моя скучен живот у дома и моята майка, която беше

добра и почина, когато аз бях на петнадесет години и баща ми, които беше робувал в диамантена мина, беше спечелил много пари, които беше инвестирал несполучливо и умря сломен. Реа беше водила порочен живот, но не е била сломена. В момента, в който е излязла от затвора, тя е тръгнала отново по пътя на престъпността. Поне е имала цел и стремеж. Целта е била лоша, но тя я е преследвала.

Лоша?

Изгасих цигарата си и запалих друга.

Бяха ме учили, че да крадеш е лошо, но така ли беше наистина в този модерен свят, в който живеех? Не беше ли това по-скоро оцеляване на по-силните? Не беше ли това смела, частна война, която се водеше от един човек срещу полицията? Не беше ли това по-добре отколкото мрачния живот, който водеха хората, които просеха от Джени?

Половината от ума ми казваше, че не съм прав, но другата половина се съпротивляваше. Знаех, че Реа изведнъж беше станала най-важният човек в живота ми. Бях омагьосан от нейната сексуалност, но освен това ѝ завиждах, че беше по-смела от мен.

Изведнъж ми се прииска да изпитам това, което тя беше изпитала. Тя е била преследвана от полицията. Аз също исках да преживея това. Помислих си как се е чувствала, когато е станало напрегнато и как, въпреки това, тя не се е паникьосала и не е избягала от бижутерийния магазин. Завиждах ѝ за това преживяване. Почувствах нуждата да разбере дали имах смелостта, която тя имаше в напрегнати моменти.

Вече се стъмняваше и аз върнах досието в шкафа, изпразних пепелника с двата фаса в един илик, който сложих в джоба си. Не исках Сатреното лице да разбере, че съм бил в канцеларията. След това излязох.

Докато слизах по стълбите си мислех за Реа и брат ѝ в мръсното бунгало, и им завиждах.

Джуди?

Продължих да слизам по стълбите.

Джуди беше мъртва, си казах, а Реа беше жива.

Това, което трябваше да направя беше да изляза от хотел „Бендикс“ и да се върна в Парадайс Сити. Трябваше да говоря с доктор Мелиш и да се оставя в ръцете му. Трябваше да му кажа, че бях срещнал жена с тежко престъпно минало и тя ме беше завладяла сексуално. Трябваше да му призная, че сега изпитвах непреодолима нужда да извърша това, което тя беше извършила и да се опитам да обясня, че когато я имах

трябваше да сме на равна нога с нея: аз трябваше да съм толкова лош, колкото е тя и тя трябваше да е толкова лоша, колкото съм аз. Трябваше да си призная, че тъй като тя беше жена, а аз мъж в главата ми се бе загнездила мисълта, че мога да направя всичко по-добре от нея. Може би той щеше да ми помогне. Не знам, защо не му дадох възможност. Не излязох от хотела, нито пък се върнах в Парадайз Сити.

Седях в мрачния бар и въртях в ръцете си един стар сандвич и една бира и мислех за Реа. Най-накрая влязох в Буика и тръгнах към дома й.

Накрая на черния път паркирах колата, изключих фаровете и тръгнах пеша. Като стигнах до бунгалото чух пронизителен джаз, който се носеше от транзистор, и гърмеше сред развалините. Минах по лекия завои на пътеката и видях светлите прозорци.

Стигнах до счупената ограда и застанах в сенките на едно дърво, втречен в прозорците така, както човек загубен в изсушената от слънце пустиня гледа оазис, без да знае, че е мираж.

Нощта беше гореща и въздухът беше плътен. Прозорците бяха отворени. Часът беше 22:00. Видях една фигура да се движи в светлината... брат й. Значи той беше там. Придвижих се внимателно напред като си пробих път сред празните консервени кутии, бидоните от бензин и стъпвах без да вдигам шум, което беше излишно. С този усилен до дупка транзистор можех да вдигна всякакъв шум без да бъда чул.

С туптящо сърце се доближих достатъчно, за да виждам през прозореца без да бъда забелязан.

Сега можех ясно да видя брат й. Той крачеше из стаята в такт с музиката с отворена консерва в едната ръка и лъжица в другата. Докато крачеше той тикаше в устата си някаква лигава смес. Погледнах зад него и видях Реа. Тя се беше излегнала в някакъв скапан стол с разпрана кожа и увиснал мръсен пълнеж. Беше облечена в червена риза и панталони, които сякаш бяха нарисувани направо върху краката й. Сърцето ми заби ускорено при вида на дългите й крака и фините й бедра. От тънките й твърди устни висеше цигара. Тя гледаше към тавана с лице безчувствено като мраморна маска, той продължаваше да се криви, извива и тропа в такт с музиката, докато се хранеше.

Стоях и гледах и се чудех, какво минаваше през ума й. Каква двойка! Част от здравомислещия ми разум казваше това, но другата половина завиждаше. Изведнъж тя се наведе напред и изключи транзистора, който стоеше на един стол до нея. Тишината, която възцари около бунгалото и около мен беше като удар.

– Престани! – му изкрещя тя. – Трябва ли винаги да се държиш

като проклет идиот?

Брат й стоеше неподвижно с приведени напред рамене и протегнати ръце. Неговото поведение беше застрашително.

– Какво, по дяволите, имаш предвид? – извика той. – Включи го!

Тя вдигна транзистора, изправи се на крака и с ярост го захвърли срещу стената. Кутията се счупи и батериите паднаха.

Той пресече стаята, отворената му ръка я удари по лицето и тя загуби равновесие. Той й крещеше обидни думи и я удари отново.

Аз вече бях станал, пожарът от ярост гореше в мен.

Втурнах се в стаята точно, когато той вдигаше ръка, за да я удари отново. Той полетя настрана. Скочих след него и докато все още се олюляваше и беше полузамаян го ударих в слабините.

Той изпъшка и падна на колене. Заставах над него, преплетох пръстите си и го ударих по врата с две ръце. Не ме интересуваеше дали щях да го убия, така както не ме беше грижа дали ще убия Спуки Джинкс. Той се просна в безсъзнание до краката ми.

Обърнах се и погледнах Реа, която се беше облегла на стената. Лявата й буза беше натъртена. Тя все още беше замаяна от шамарите, които беше получила, но очите й гледаха неподвижното тяло на брат си.

– Той е добре – казах аз. – Не се тревожи за него. Ти добре ли си? – Яростта в мен вече намаляваше. – Просто минавах оттук.

Тя клекна до брат си и го обърна. Кръв течеше от носа му, но той все-още дишаше. Тя ме погледна, а зелените й очи искряха.

– Махай се! Не си желан тук! – гласът й беше зъл. – Махай се и не се появявай повече.

Ние се втренчихме един в друг.

– Когато си готова – казах аз, – ще ме намериш в хотел „Бендикс“. Ще чакам.

Излязох в горещата, тъмна нощ, усещах болка в кокалчетата от удара, който бях запратил в лицето му, но не ме беше грижа.

Върнах се в Лусвил. Бях направил крачка напред, си мислех. Бях й показал, че съм по-добър мъж от брат й. Но това не беше достатъчно. Трябваше да докажа на себе си, че бях по смел от нея.

Телефонът в мрачната ми хотелска стая звънеше, когато влязох. За момент се поколебах, но все пак вдигнах слушалката.

– Лари... милото ми сладко момче!

Умът ми пропъзля обратно в миналото. Никой друг освен Сидни Фремлин не можеше да говори така.

Седнах на леглото.

– Здравсти, Сидни.

Той ми каза, че се опитвал да се свърже с мен. Вече не знае колко пъти се е обаждал в хотела, но мен все ме е нямало. Упрекът в гласа му не ме впечатли.

– Как си, Лари? Кога се връщаш? Имам нужда от теб.

Умът ми се отдели от гургуличещия му глас и се замислих за Реа с натъртеното лице.

– Лари! Чуваш ли ме?

– Ще се върна – казах аз. – Дай ми още малко време. Може би след месец... как мислиш?

– Месец? – гласът му се усили. – Но, Лари, аз имам нужда от теб сега. Хората все питат за теб. Каж ми как си. Не можеш ли да се върнеш следващата седмица?

– Тери не се ли справя?

– Тери? – гласът му се усили с още една степен. – Не ми го споменавай! Той е просто... отвратителен! Върни се, Лари и ще го изхвърля!

Отегчих се и го срязах.

– Ще се върна, но след един месец.

– Един месец? – гласът на Сидни стана креслив.

– Точно така – и затворих.

Отидох в банята и пуснах студената вода върху наранената си ръка. Телефонът отново започна да звъни. Това сигурно беше Сидни. Оставих го да звъни. След дълъг, отчаян опит той спря.

Излегнах се на леглото.

Мислите ми ме караха да се чувствам висок десет фута.

Бях голям мъж, си казвах аз. Спуки... седемте му гангстери... а сега се бях погрижил и за брата на Реа.

Скоро тя щеше да дойде при мен. Бях сигурен, че ще стане така и желях точно това. Исках тя да дойде при мен и да ми се отдаде. Бях готов да чакам.

Но първо трябваше да се изравня с нея.

Обичайният мотив за повечето престъпления са парите, но аз имах достатъчно пари, поне докато Сидни ми плащаше 60 000 долара на година. Като си мислех за престъпността осъзнах, че съм в уникално положение.

Аз исках да извърша престъпление, за да почувствам същото напрежение, същата опасност, същото вълнение, което Реа беше изпитала, но нямаше да имам нужда от това, което откраднех. Самата кражба щеше да ми донесе удовлетворение: крайният резултат не беше от значение.

Трябваше да строша леда, си казах. След като размислих реших, че първо ще открадна кола. Това нямаше да бъде трудно. Щях да покарам колата около града и след това да я оставя недалеч от мястото, откъдето съм я взел. След като извърших това, щях да бъда крадец... И аз точно това исках, защото Реа беше крадец. Вероятността да ме заловят беше малка, но кражбата щеше да представлява известно напрежение, а аз точно това исках.

Защо да мисля? Защо да не го сторя?

Погледнах часовника си. Беше малко след полунощ.

С все още високо самочувствие си облякох якето, изключих светлината и излязох от стаята. Не взех асансьора, а слязох тихо по стълбите, минах през фойето, където дремеше нощния пазач и излязох навън в горещата нощ.

Кражбата на кола се оказа по-сложно нещо отколкото си мислех. Отидох до най-близкия паркинг, но там имаше пазач, който ме гледаше недоверчиво и си опипваше палката, докато се мотаех около входа.

– Желаете ли нещо? – попита той с глас на полицаи.

– Не и от вас – казах аз и тръгнах.

Минах по редица странични улици, където колите бяха паркирани броня до броня. Всеки път, когато спирах, за да видя дали някоя кола беше отключена, се появяваше някой от тъмнината и се втрещаваше в мен преди да продължи пътя си. Усетих, че се потя и че сърцето ми бие лудо. Това наистина си беше напрежение и аз трябваше да си призная, че никак не ми харесваше.

Едва в 1:00 часа, когато нервите ми вече се бяха разклатили, открих кола, която беше отключена и ключовете ѝ бяха на стартера.

„Мой ред е“, си помислих аз и избърсах потните си ръце в дънките. Огледах пустата улица и с туптящо сърце отворих вратата и седнах зад волана.

С трепереща ръка завъртях ключа и натиснах педала на газта. Чу се слабо ръмжене, което бързо отмря. Пот обля лицето ми, докато се взирах в тъмнината. Потърсих ключа за фаровете, намерих го и фаровете светнаха: слаба жълта светлина, която бавно изчезна.

Опитвах се да открадна кола с изтощен акумулатор.

Нервите ми не издържаха. Толкова напрежение ми стигаше за една нощ. Излязох от колата, затворих внимателно вратата и тръгнах надолу по улицата. Бях пресъхнал от жажда и силните ми мускули трепереха,

като че ли бях пробягал цяла миля.

„Значи това означавало да изпиташ напрежение“, си помислих аз и все пак, какво бях постигнал? Бях се опитал да открадна кола – нещо, което хиляди хлапета правеха всеки ден – и не бях успял. Голям крадец, няма що! Помислих си как щеше да се размее Реа, ако чуеше за това мекушаво представление.

Започнах да съзнавам, че встъпването от честен живот, какъвто бях водил през последните тридесет години, в безчестен живот представляваше преграда, за която ми беше необходим кураж, какъвто няхах в момента.

На ъгъла, в края на улицата имаше нощен бар. Влязох да изпия една бира. В бара имаше само трима души: обичайния пияница, дебела курва на средна възраст и един хомосексуалист – момче на около осемнадесет, облечено в костюм с цвят на череша, коса, дълга до раменете и скъп златен часовник около китката. Той ми се усмихна превзето. При вида на неговия часовник изведнъж ме осени една идея. Занесох бирата си на една по-отдалечена маса и погледнах право към него. Само след секунда той беше вече до мен.

– Може ли да станем приятели? – попита той нетърпеливо. – Сигурен съм, че си самотен като мен.

Огледах го.

– Цената?

– Десет долара... ще прекараш чудесно.

– Имаш ли стая?

– Има един хотел нагоре към улицата... там ме познават.

Изпих бирата и се изправих.

– Какво чакаме?

Излязохме в тъмната, гореща нощ и тръгнахме по улицата. Той ми се усмихваше нервно от време на време и стоеше близо до мен от страх да не ме изпусне. Отдръпна се от мен, когато минахме покрай един полицей, който ни огледа и се изплю в канавката.

– Не е далеч, скъпи – каза момчето, – ето тук, към края на улицата.

Обърнах се назад. Не се виждаше нито ченгето, нито някой друг. Минахме покрай една уличка, която беше отрупана с вонящи боклукчийски казани. Хванах го и го бутнах в уличката.

Той издаде писък на протест, но то си беше само писък. Доставяше ми удоволствие да го удрям, защото такива като него не ми бяха по вкуса. Юмрукът ми потъваше в челюстта му и аз го свалих в мръсотията, като оставих главата му да падне върху купчина мухлясали обелки от

картофи. След това се наведох над него, свалих златния му часовник, който вероятно е бил подарък от някой влюбен клиент. Хвърлих бърз поглед нагоре и надолу по улицата и тръгнах.

Отправих се обратно към хотела си.

Като минах покрай друг вонящ казан спрях и пузнах часовника в него. Покрих го с боклук и продължих да вървя.

Сега вече не бях на себе си от гордост.

Бях строшил леда. Вече бях крадец!

Събудих се на следващата сутрин от неспокоен сън и чух един глас да говори ясно в съзнанието ми. Гласът ми казваше: „Трябва да се махнеш от тук, още тази сутрин и да се върнеш в Парадайс Сити. Трябва да отидеш при доктор Мелиш и да му кажеш какво става с теб. Трябва да му кажеш за снощи и да го помолиш за помощ“.

Събудих се напълно и огледах стаята. Гласът беше толкова силен и ясен, че си помислих, че имаше някой в стаята.

След това осъзнах, че съм сънувал и се отпуснах обратно върху възглавницата.

Не можеше и дума да става за връщане. Мелиш не можеше да ми помогне, защото аз не исках никой да ми помага. Помислих си за Реа и желанието ми стана толкова силно, че се наложи да стана от леглото и да вляза под студения душ, докато горещината на тялото ми намалее. След това се обръснах, облякох пуловера и дънките и слязох в ресторанта, за да изпия две Чаши лошо кафе.

Няколко възрастни продавачи закусваха и преглеждаха тефтерите си. Никой не ми обърна внимание. Запалих цигара и се замислих за снощи.

Каква безгръбначна постъпка!

Как само щеше да ми се присмее Реа, ако знаеше!

Как бях изпортил кражбата на колата! След това този глупав малък педераст. Всеки би могъл да направи това, което направих аз! Какви рискове бях поел? Бях откраднал часовника му, което вероятно беше най-скъпото му притежание. Как можех да се гордея с тази постъпка? Спомних си, че Спуги Джинкс ме бе нарекъл Евтинийка. След случилото се снощи можех само така да бъда наречен: Евтинийка.

Но тази вечер, си казах аз, щеше да бъде по-различно. Тази вечер щях да се причисля към силните, но това трябваше предварително да се планира. Както стоях, пушех и мислех, най-накрая съставих план за

действие.

Излязох от хотела, влязох в Буика и напуснах града. Сто мили северно по магистралата имаше един малък град на име Джейсънс Холт. Градът имаше портокалова плантация: беше чист, процъфтяващ и малък. Главната улица беше задръстена от камиони и продавачи на портокали. Намерих място за паркиране. Вървах по горещия тротоар, докато намерих магазин на самообслужване. Проправих си път сред тълпата от хора, които пазаруваха за почивните дни: море от хора, за които аз бях невидим.

Намерих снек-бара, изядох един сандвич със стек и изпих една бира, след което се качих с ескалатора до отдела за играчки. Там помолих момичето за револвер-играчка като споменах един несъществуващ племенник. Тя ми показа няколко вида револвери, автомати, дори един „Полковник Коуди Колт“. Избрах си един револвер „Берета“ – от филм на Джеймс Бонд.

Беше точно копие и изглеждаше застрашително, когато го хванах с ръка. След това слязох на долния етаж и купих сок с етикет „Световна Туристическа Асоциация“ от двете страни. Оттам отидох в магазина за мъже и след като потърсих известно време купих едно тъмночервено яке с черни външни джобове: яке, което се набиваше в очи. После отидох до щанда за дреболии и купих перука „Бийтълс“ и чифт посребрени тъмни очила, през които можех да виждам, но които покриваха лицето ми.

Сложих всички тези вещи в сака.

Върнах се в Лусвил към 16:15 часа.

Докато карах към хотела минах покрай градската болница и се сетих, че не бях виждал Джени и че тя сигурно се чуди какво е станало с мен. Една кола излезе от паркинга и аз веднага паркирах на свободното място. Стоях известно време, като се опитвах да реша дали искам да видя Джени. Бях склонен да не се виждам с нея, но другата половина на ума ми ме теглеше към нея. Излязох от колата, отидох до една сергия за книги и купих „Денят на чакала“ от Форсайт и шедьовъра на Грейъм Грийн „Сила и слава“.

– Мислих си за теб – каза Джени, след като ми благодари за книгите. – Много ми се иска да си отидеш у дома.

– Не се тревожи.

Усмихнах се, като си помислих колко различна беше тя от Реа.

– Все още не съм готов за пищния живот на Парадайс Сити.

– Но с какво се занимаваш?

Аз вдигнах рамене.

– Разкарвам се. Този град ме привлича.

– Наранил си ръката си.

Кокалчетата ми бяха все още зачервени след ударите, които бях нанесъл на брата на Реа.

– Имах неприятности с колата... винтовия ключ се изплъзна. Как си Джени?

– Оправям се. Глезенът ще отнеме време.

Казах й за Сатъреното лице и за хлапето.

– Тя не ме иска.

– Госпожа Матис е професионалист. – Джени поклати глава. – Имаше ли нещо против?

– Не бих казал – спрях, след което я попитах това, което ме интересуваше. – Каж ми, Джени... братът на Реа Морган... изглеждаше суров. Знаеш ли как изкарва прехраната си?

– Фел?

– Така ли се казва... Фел Морган?

– Фелдън... дядо му се казваше Фелдън Морган. Той е кръстен на дядо си. Дядо му е бил застрелян по време на банков обир.

– Така ли? Знаеш ли как Фел си изкарва прехраната?

– Мисля, че се занимава с разбити коли... продава резервни части... нещо такова. Защо се интересуваш?

– Онова бунгало... Господи, какво място! Не съм си представял, че човек, който си изкарва по някакъв начин прехраната може да живее така.

– Да. Някои хора просто не ги е грижа къде и как живеят – тя направи физиономия. – Тревожа се за Реа. Тя лесно може да се забърка в нещо. На брат й не може да се разчита. Обсебило я е това желание да забогатее. Тя просто не може да се примири с факта, че за да има пари трябва да работи... казва, че няма да чака толкова дълго. Толкова често съм говорила с нея, но не мога да я убедя. Започвам да си мисля, че е безнадежден случай. Не искам да казвам такова нещо за никого, но Реа е напълно възможно да е безнадежден случай. Чувствам, че скоро ще се забърка в неприятности и ще отиде отново в затвора.

– Е, погребението си е нейно – казах аз. – Но ми стана ясно каква трудна работа имаш.

Тя вдигна ръка и я отпусна върху чаршафа.

– Не се оплаквам. Това е моята работа.

Джени млъкна, след което отново продължи:

– Хората трябва да живеят собствения си живот. От време на време чувствам, че им влияя и това е моето, възмездие.

Тя ми се усмихна.

– Не мога ли и на теб да повлияя, Ларж, поне малко? Няма ли да се върнеш у дома и да забравиш този град... за да ме зарадваш?

Разни мисли се заредиха в главата ми. Джени беше добротворка: жена, която вървеше нагоре по ескалатор, който се движеше надолу. Имах други неща на ум. Това беше една възможност да я залъжа. Тя щеше да остане на легло още две седмици и не можеше да ме проверява.

Престорих се, че се двоумя, след това кимнах така, като че ли бях взел решение.

– Добре, Джени, ти ми повлия – казах аз, – ще си тръгна. Права си: губя си времето тук. Не ми се иска да те изоставя. Ти беше добра приятелка, но си нрава, ще си тръгна още утре.

Може би прекалих. Може би тя беше по-умна отколкото си мислех. Тя ме погледна тъжно.

– Знам, че хората трябва да направляват собствения си живот. Много малко хора се вслушват в съветите ми. Опитвам се, но те че ме слушат, така че не мога нищо повече да направя, нали?

Изведнъж ми се прииска да ѝ кажа всичко, което ставаше с мен. Знаех, че никога няма да го разкажа на доктор Мелиш, но имаше нещо в нея, както си лежеше в леглото, което ме оглеждаше и ме подтикваше да ѝ се доверя.

След това се сетих за Реа и моментът на признание изчезна.

Докоснах пръстите ѝ, усмихнах се пресилено, казах няколко банални думи за поддържане на връзка и излязох от болницата, като вече си мислех за това, което щях да направя вечерта.

Като се прибрах в хотела, разопаковах нещата, които бях купил. Облякох якето, сложих перуката и сребристите очила. С револвера в ръка отидох до банята, където имаше голямо огледало.

Огледах се.

Наистина изглеждах странно. Бях сигурен, че никой нямаше да ме познае. Озъбих се и се опитах да Гледам страшно. Вдигнах пистолета, насочих го към отражението си и изревах:

– Това е обир!

Ако този застрашителен образ в огледалото беше влязъл в моята канцелария в Парадайс Сити, щях да му дам всички диаманти от сейфа без да се двоумя.

Доволен, свалих перуката, очилата и якето и ги прибрах

внимателно заедно с револвера в сака. Чувствах се сигурен, с тези неща купени от Джейсънс Холт, а и нямаше начин полицията да ме открие след нападението.

Бях доволен от себе си.

Сега оставаше да чакам полунощ и тогава вече щях да бъда сред силните.

Легнах в леглото и репетирах операцията. Повторих диалога, който щях да използвам. След като се задоволих, че думите са чудесно подбрани заспах – бях доволен, че мога да сия. Това за мен беше доказателство, че нервите ми бяха здрави.

Към 21:00 часа се събудих и отидох в един снек-бар на отсрещната страна на улицата, където ядох мазни кюфтета и спагети. Не бързах. След като излязох от снек-бара се върнах в хотела, взех сака и отидох до колата, която беше паркирана в края на улицата.

Излязох извън града по магистралата. Пет мили извън Лусвил имаше една бензиностанция „Калтекс“. Не бях спирал там преди, но често бях минавал покрай нея. Търговията винаги беше оживена и знаех, че беше отворена цяла нощ.

Докато минавах покрай нея забавих Буика. Един дебел, силен мъж в цяла униформа зареждаше някаква кола. Не виждах никого друго наоколо. Убедих се, че този човек беше нощна смяна и щеше да бъде сам.

Направих обратен завой при първа възможност и потеглих обратно към Лусвил. Прекарах следващите два часа в денонощно кино, което прожектираше стар уестърн. Беше достатъчно добър, за да ми задържи вниманието. Когато свърши филма излязох заедно с тълпата на горещата, прашна улица и влязох в колата си.

Известно време стоях без да мърдам преди да включа двигателя.

„Мой ред е“, помислих си аз и бях малко учуден, че сърцето ми беше силно и ръцете ми се потяха.

На триста ярда⁶ от бензиностанцията имаше място за спиране. Паркирах, изгасих двигателя и светлините. Погледнах яркия намигащ надпис, който гласеше „КАЛТЕКС“. Слязох от колата и като се придържах към сенките, сложих си якето, перуката и очилата. Ръцете ми трепереха и когато извадих револвера-играчка от сака го изпуснах. Няколко трескави мига опипвах тревата преди да го намеря.

Сърцето ми беше лудо. За момент се поколебах дали да се върна в

6. 1 ярд = 0,91 м.

хотела или да продължа.

Тогава Реа с червената си коса и циничните си сексапилни зелени очи се появи във въображението ми и нервите ми се стегнаха.

Тръгнах бързо по тревата отстрани на магистралата към светлините на бензиностанцията.

Само от време на време избръмчаваше някоя кола покрай мен.

Като найближих бензиностанцията забавих крачка.

Тръгнах бавно напред, като все още се придържах към сенките. Сега вече виждах малката, добре осветена канцелария. Дебелият служител гледаше късно телевизионно предаване с цигара в уста.

Напрежението караше сърцето ми да бие така лудешки, че ми беше трудно да дишам. Останах без да мърдам няколко минути и го наблюдавах. Магистралата беше пуста. Ако щях да го правя, трябваше да го направя сега.

Усетих се как измърморих: „Луд ли си? Можеш да се озовеш в затвора!“

Но все пак се придвижих напред като стисках револвера-играчка толкова силно, че започнаха да ме болят ръцете.

Служителят обърна глава, когато блъснах стъклената врата. Като ме видя той настръхна, а като съзря оръжието, замръзна.

– Това е обир – казах аз, но в гласа ми нямаше заплаха. Бях толкова уплашен, колкото и той.

Ние се втренихме един в друг. Той беше мъж на около петдесет годишна възраст, дебел с бащински вид, сребриста коса, спокойни кафяви очи и твърди устни.

Той се отърси от уплахата си. Очите му гледаха револвера в ръката ми, след което той се успокои.

– Тук няма пари, синко – каза той тихо. – Изглежда нямаш късмет.

– Дай ми парите или ще стрелям.

Отвратих се от треперещия си глас. Знаех, че не бях по-заплашителен от една мишка.

– Тук имаме система, синко – каза той така, като че ли разговаряше с дете, – нощен сейф. Всеки долар, който получа вкарвам в онази стоманена кутия там и само шефа може да я отвори.

Втрених се в него и пот потече по лицето ми.

– Подарих на сина си един от тези пистолети за Коледа – продължи той. – Той е луд по Джеймс Бонд.

Очите му се преместиха върху телевизионния екран.

– Я се разкарай. Може да съм старомоден, но аз лично харесвам

Боб Хоуп.

Той се засмя спокойно когато Хоуп каза: „Дори и слабините ми са отпуснати“.

Сразен, аз се оттеглих в тъмното до колата и обратно в хотела.

ЧАСТ ПЕТА

В хотелската стая лежах в тъмнината отчаян.

Евтинийка!

Подигравката на Спуки отекуваше в ушите ми.

Да... Евтинийка!

Главата ме болеше и аз треперех от яд и срам. Бях безгръбначен! Нещо ми ставаше! Явно бях способен да действам само тогава, когато някой ме изкарваше извън кожата ми, в противен случай не бях по-застрашителен от една мишка!

Знаех със сигурност, че моя безгръбначен опит да се състезавам с досието на Реа беше мъртво роден. Знаех, че нямам смелостта да направя втори опит, тъй като бях сигурен, че той щеше да доведе до моето арестуване. Аз бях един безнадежден, безполезен и тровам аматьор! Бях извадил късмет с дебелия служител. Той беше разбрал веднага, че револвера е играчка и ме беше пренебрегнал с презрението, което заслужавах.

Мислите ми се насочиха към Реа. Тялото ми я желаше до болка. Бях преминал фазата, когато си казвах, че съм луд, че злото в нея може да ме унищожи. Тя беше като сирена, чиято песен се блъскаше в главата ми и аз не можех да устоя.

Спомних си за това, което тя беше казала:

„Когато ме имаш, ще ти струва повече от един обяд.“

Спомних си как изглеждаше тя тогава, със зелени очи пълни със сексуални обещания, тялото ѝ леко приведено към мен и чувствената ѝ усмивка.

Сега вече не ме интересуваше колко щеше да ми струва! Арогантното ми самочувствие, че щях да я имам безплатно се беше изпарило. Трябваше да я имам! Трябваше да я имам дори и при нейните условия! Какво щеше да иска? Джени беше написала в досието, че тази жена е била проститутка. Да предположим, че ѝ предложих двеста долара? Това беше доста тлъста сума за една курва. Тя нямаше да откаже двеста долара! Може би, ако сях с нея веднъж щях да мога да се отърва от тази натрапчива мисъл.

Започнах да се успокоявам, въпреки че главата ми все още ме болеше. Нетърпеливо станах от леглото, хвърлих осем аспирина в устата си и ги глътнах. Върнах се обратно в леглото и зачаках да подействат. С

пари можеше да се купи всичко, си казах, при положение, че имаш достатъчно пари. Щях да я купя! Обсебила я е мисълта за забогатяване, беше казала Джени. Реа, казвах си аз, щеше да подскочи като видеше двеста долара. Не ме беше грижа, че я купувах. Моята непреодолима страст, която ме тормозеше, ме караше да желая да я видя гола, на някое легло. След като спя с нея веднъж, след като тази страст бъде удовлетворена, щях да се върна в Парадайс Сити и да я забравя.

Все още с тези мисли, най-накрая заспах.

На следващата сутрин, с малко по-голяма самоувереност, отидох до местната банка и осребрих пет чека за по сто долара. За по-голяма сигурност, си казах аз. Щях да ѝ предложа двеста и да кача до петстотин, ако се окажеше необходимо, но бях сигурен, че тя ще се хване и на двеста.

Върнах се на мястото, където бях паркирал Буика, запалих двигателя и тъкмо, когато включвах на скорост се сетих за брат ѝ. Щеше ли да бъде там? Щеше ли да се мотае в онова мръсно, малко бунгало? Пръстите ми стиснаха волана. Нямаше да мога да направя своето предложение, ако той беше в бунгалото.

Това беше вече проблем и мен ме обля вълна от ярост. Изключих стартера, излязох от колата и тръгнах по улицата. Беше твърде рано. Градският часовник удари десет пъти. Трябваше да преодолеем своето нетърпение. Трябваше да чакам поне до обяд и дори тогава не бях сигурен, че брата щеше да отиде на работа. Вървах безцелно, без да виждам никого, а Реа изгаряше съзнанието ми. Мотях се докато часовника удари единадесет пъти. Дотогава бях достатъчно изнервен, за да се кача на някое дърво. Влязох в един бар и си поръчах двойно уиски с лед.

Питието ме успокои малко. Запалих цигара и тъкмо когато щях да поръчам второ питие видях Фел Морган да излиза от пращан Буик модел 1960.

Набързо платих бирата и отидох до изхода. Фел вече тръгваше с ръце в джобовете на дънките: тясна, мръсна бяла тениска очертаваше силните му мускули.

Тръгнах след него и го последвах до един двор за метални отпадъци. Спрях и го наблюдавах как намахна на един дебел мъж, облечен в гашеризон, който се мъчеше да вдигне огромно парче метал.

С туптящо сърце и дишане на пресекулки се обърнах и хукнах обратно по улицата към колата. Подкарах с бясна скорост по магистрала №3.

Двадесет минути по-късно се движех по грапавия път, който

водеше към бунгалото на Морган.

Мърморех си само едно: „Господи, дано да си е у дома“!

Като паркирах пред бунгалото, видях, че входната врата беше отворена. Изгасих двигателя и останах в колата, с ръце сграбчили волана, слушах ударите на сърцето си и гледах отворената врата.

Останах така минута-две, след това излязох от колата и със сексуална треска тръгнах бавно по грубата трева като си проправях път сред боклуците.

Като стигнах до отворената врата, Реа се появи на входа, който водеше към всекидневната.

Спогледахме се.

Тя се беше пооправила, откакто я видях за последен път. Беше облечена в оскъдна памучна рокля, която едва стигаше до колената ѝ. Краката ѝ бяха голи. Около врата ѝ висеше евтино синьо колие.

Лицето ѝ беше студено и безизразно както винаги. Зелените ѝ очи гледаха също толкова цинично, колкото и преди.

– Здравей – каза тя с дрезгав глас, от който ме побиха тръпки. – Какво искаш?

Като се опитах да запазя гласа, си равен, казах – Знаеш какво искам.

Тя ме огледа и след това отстъпи назад.

– По-добре влез и ми кажи за какво става дума. Последвах я в мръсната стая. На масата имаше една нащърбена кана кафе и две мръсни чаши. Тенекиен пепелник, преливащ от фасове стоеше в центъра.

Наблюдавах я как отива до счупения фотьойл и потъва в него. Роклята ѝ се вдигна до бедрата когато кръстоса крака и аз зърнах сините и пликчета.

– Мислех си, че ще чакаш аз да дойда при теб – тя посегна към кутията цигари, която беше на масата.

– Колко? – попитах аз дрезгаво. – Недей да палиш! Колко и да започваме!

Тя запали цигара и се усмихна подигравателно.

– Човече! Ама на теб много ти се иска – каза тя.

С трепереща ръка извадих две стодоларови банкноти от джоба си и ги хвърлих в скута ѝ.

– Хайде, да започваме!

Тя вдигна банкнотите и ги погледна с безизразно лице, след което погледна мен. Надявах се да видя искра на алчност или дори задоволство, но студената маска на лицето ѝ ме накара да изтръпна.

– Това пък за какво е? Двеста долара? Ти май имаш нужда от психиатър.

Това беше най-искреното нещо, което някога щях да чуя от нея, но на мен изобщо не ми пукаше. Желаех я почти до полуда и щях да я имам.

Извадих останалите три стодоларови банкноти и ги подхвърлих към нея. Въпреки, че силно я желаех, никога не съм мразил някого така, както я мразех сега.

– Това е повече, отколкото струваш, но ги вземи! – казах аз яростно. – А сега, хайде, да започваме!

Бавно и преднамерено тя сгъна внимателно петте банкноти и ги сложи на масата. Облегна се на стола, издиша дим през тънките си ноздри и ме загледа.

– Имаше времена, когато лягах и за един долар – каза тя. – Имаше времена, когато лягах за двадесет долара. Веднъж дори легнах за сто долара. Когато прекарваш години в затвора имаш време да си помислиш. Знаем какво искат мъжете. Знаем какво искаш ти и знам, че аз имам това, което искаш, а аз искам пари: не сто долара, нито пък петстотин, нито пет хиляди: аз искам истински пари! Има стари, дебели, тъпи кретени в тази страна, които струват милиони. Аз мисля за милиони. Аз ще намеря един от тези стари, дебели и тъпи кретени и ще му продам тялото си за истински пари. Ще ми отнеме време, но ще го пипна.

Тя посочи с досада парите на масата.

– Вземи си ги, Евтинийке. Краката ми ще си останат кръстосани, докато не намеря кретен с пари, каквито искам.

Стоях и я гледах втренчено.

– Няма ли да ти свършат работа петстотин долара?

– Не и твоите петстотин долара.

Толкова силно я желаех, че загубих малкото достойнство, което ми беше останало.

– Защо не? Петстотин долара за половин час. Хайде вземи парите и да започваме.

– Чу какво ти казах, господин Лари Диамантения Кар.

Настръхнах и се втренчих в нея.

– Какво искаш да кажеш?

– Знаем кой си. Фел разбра. Той взе номера на колата ти и провери в Парадайс Сити. Ти си известен, нали, господин Лари Диамантения Кар?

През яростта ми проблесна червена светлина, която ме предупреди да се махна от тази жена, но бях отишъл твърде далеч и само след

секунда червената светлина избледня.

– Какво значение има кой съм аз? – казах аз. Аз съм като всеки друг мъж! Взemi парите и се съблечи!

– Ако ти не ги вземеш, скъпа, аз ще го направя – каза Фел зад мен.

Обърнах се бързо. Той се беше облегнал на вратата и ме гледаше със злобно изражение на лицето.

Само при вида му в мен се запали искра от онзи лудешки гняв, който бях почувствал преди и той го видя в очите ми.

– Успокой се, копеле – каза той. – Аз съм на твоя страна. – Тази кучка само се прави на трудна. Искаш ли да я оправя?

Реа се изправи бързо, грабна парите от масата и ги смачка в юмурука си.

– Само да си ме доближил, кретен такъв – изръмжа тя на брат си – и ще ти извадя проклетите очи!

Той се засмя.

– И ще го направи – обърна се той към мен. – Какво ще кажете да се успокоим и да обсъдим положението? Ние си говорихме за теб. Можем да се спазарим. Какво ще кажеш за една смяна на диамантите, които продаваш, с някой фалшификат?

Аз погледнах към нея.

– Какво ще кажеш, копеле? – продължи той. – Тя ще си плати. Това беше нейно хрумване, когато й казах кой си. Няма да си го получиш без диаманти. Хайде да го обсъдим.

– Върни ми парите – казах й аз.

Тя се усмихна подигравателно и поклати глава.

– Промених си решението. Петстотин долара ще са ми от полза, дори и да са твои. И не се опитвай да ми ги вземеш. Фел и аз можем да се справим с теб. Помисли за това, което каза Фел. Ако толкова ти се иска, можеш да си го купиш с диаманти. Не един диамант, а много диаманти. Помисли си. А сега... се разкарвай!

Погледнах Фел и видях, че държи къса желязна пръчка в ръка.

– Не се опитвай, копеле – каза той. – Ще си спечелиш само строше-на глава. Не бях готов за теб миналия път, но сега съм. Помисли си. А сега, въл!

Той се изтегли назад, за да мога да мина покрай него.

Мразех го.

Нея също я мразех, но все още я желяех.

Излязох навън в горещия смог, през грубата трева и мръсотия и се върнах при Буика.

Не си спомням, как съм карал обратно до хотела. Дойдох на себе си едва, когато вече бях легнал на леглото и гледах циментовия прах на прозореца срещу мек, осветен от утринното слънце.

Обхвана ме силна депресия. Даже и Реа ме беше нарекла Евтинийка! Господи! Колко я мразех! Испитах внезапно желание да се самоубия. Лежах в леглото и се питах „Защо не?“. Изведнъж това ми се стори като най-доброто разрешение. Защо да продължавам? Защо да оставям тази жена да ме тормози?

Но как да се самоубия? Замислих се.

Бръснарско ножче? Използвах електрическа самобръсначка.

Аспирини? Бяха ми останали само шест.

Да скоча през прозореца? Имаше опасност да убия някого на препълнената улица.

Огледах трескаво стаята. Нямаше нищо, което можеше да издържи леглото ми, за да се обеса.

Колата?

Да! Щях да взема колата и да се блъсна в някое дърво с висока скорост. Да! Точно това щях да направя!

Измъкнах се от леглото, опиная джобовете си за ключовете от колата. Не можах да ги намеря. Къде ли ги бях сложил? Заоглеждах стаята безумно и ги видях на пращния бюфет. Тъкмо тръгнах към тях и телефонът звънна.

Дълго време се колебах, след което грабнах слушалката.

– Лари... скъпото ми момче!

Черният облак депресия и лудост изчезна, когато чух гласа на Сидни Фремлин. Усетих, че треперя и се потя. Хвърлих се на леглото.

– Здравей, Сидни – гласът ми беше прегракнал.

– Лари, *трябва* да се върнеш! – по гласа му си личеше, че преживява голяма криза. Напрежението в гласа му ми подсказа, че той беше като пчела, затворена в бутилка, която жужи бясно.

– Какво има? – казах аз, като изтрих потта от лицето си с опакото на ръката.

– Лари, скъпи, просто не мога да разговарям по телефона. Може да ни подслушва някой ужасен човек. Ти просто трябва да се върнеш! Госпожа П. иска да продаде онова нещо! Просто не мога се справя с това – само ти, умничкият ми, можеш!!! Разбираш за какво говоря, нали, Лари? Това е строго, абсолютно строго секретно! Каж ми че разбираш?

Г-жа П.

Поех бавно дъх, докато мисълта ми се върна пет години назад, когато бях направил най-голямата си продажба на диаманти на Лус и Фремлин. Г-жа Хенри Джейсън Плесингтън, съпруга на един от най-богатите мъже във Флорида – а по-богати от него нямаше – беше поръчала диамантена огърлица. Тя е клиент на Лус и Фремлин от години. Преди да започна работа като техен диамантен експерт, Сидни ѝ беше продал това-онова, но нищо наистина голямо. Когато пристигнах и се запознах с нея, и разбрах колко е богат съпругът ѝ, видях възможността да ѝ продам нещо наистина голямо. Сидни се суетеше и прелиташе наоколо и повтаряше, че съм прекалено амбициозен с идеята си, но аз включих в действие своя чар и разговарях с тази жена на средна възраст, като наблюдавах на факта, че тя заслужава само най-доброто. Тя реагира на моите думи така, както растенията реагират на доза тор. След като я бях довел дотук, започнах да ѝ говоря за диаманти. Казах ѝ, че имам амбицията да създам диамантена огърлица, която щеше да бъде върховото постижение на всички диамантени огърлици. Обясних ѝ как щях да търся камъни, които да си подхождат. Казах ѝ, че за мен щеше да бъде удоволствие да знам, че крайният продукт щеше да бъде за нея. Тя лапна всичко това така, както котка лапва сметана.

– Но как ще разбера дали ми харесва? – попита тя. – Вашият вкус може да не се окаже като моя.

Очаквах тя да каже точно това и бях готов с отговора. Казах, че ще ѝ покажа модела на скица, а освен това ще накарам един китайски бижутер, когато познавах от Хонг Конг да направи имитация на огърлицата от стъкло. Тогава тя да прецени сама. Цената на имитацията щеше да бъде около 5000 долара. Естествено, ако тя реши, че иска истинската огърлица, тези 5000 долара ще бъдат приспаднати от сметката.

Тя ми каза да се заема.

Накарах Сидни да моделира огърлицата. Той имаше талант в това отношение и направи нещо наистина красиво.

– Но, Лари, в диаманти това ще струва истинско състояние! – възкликна той, когато проучвахме скицата. – Тя никога няма да се съгласи! Ще струва поне един милион.

– Ще струва повече – казах аз, – но остави това на мен. Ще я накарам да уговори съпруга си. Той е възливи с пари.

Г-жа П. одобри модела, което беше крачка напред. Надявах се тя да ми поръча огърлицата направо с диаманти, обаче тя още не беше обработила съпруга си и ѝ се искаше да види първо имитацията.

Моя човек в Хонг Конг за отне два месец а направи стъклената огърлица и как само се беше постарал! Само първокласен експерт можеше да познае, че камъните не бяха диаманти. Огърлицата беше толкова добре изработена, че имах неприятното усещане, че госпожа П. щеше да се задоволи с имитацията и да се перчи пред приятелките си, че е истинска.

Отидох в огромната вила на Плесингтън, която беше с изглед към морето и Ролс Ройс и Бентли, паркирани пред входа ѝ. Поставих стъклената огърлица върху възглавничка от черен велур и наблюдавах лицето ѝ. Тя едва не припадна. Сложих огърлицата на дебелия ѝ шия и я заведох до едно голямо огледало.

След това превключих на търговски език.

– Тези, разбира се, както виждате, госпожа Плесингтън, са стъклени. И забележете, в тях няма живот (което не беше истина), но искам да си представите всяко едно от тези стъклени камъчета пламнало като огън... огъня на диамантите.

Тя стоеше омагьосана, гледаше своето отражение: набита жена на средна възраст с отпуснат бюст и сбръчкана шия.

– Дори и Елизабет Тейлър би пожелала да притежава такава огърлица.

След това разкопчах огърлицата, преди тя да се беше примирила със стъклото вместо с диамантите.

– Но колко ще струва?

Това, разбира се, беше основният въпрос. Обясних ѝ, че за да създам подобно бижу с диаманти, трябваше да обърна целия свят, за да намеря камъни, които щяха да си подхождат. След като ги откриех, те трябваше да бъдат шлифовани от специалисти, след това поставени върху платина, което също трябваше да бъде направено от специалисти. Всичко това щеше да струва пари. Знаех, както и тя знаеше, че парите, които щяха да купят диамантите, не бяха нейни. Тя трябваше добре да обработи съпруга си. Отбелязах, че диамантите са вечни. Че никога не губят стойността си. Парите на нейния съпруг щяха да бъдат вложени безопасно. Оставих я да попие всичко това, след което ѝ казах съвсем небрежно, че огърлицата ще струва около милион и половина.

Тя дори не трепна. Защо пък да трепне? Нали нейният съпруг щеше да трепне. Тя просто си стоеше, една дебела купчина в дрехи от колекцията на Нормал Хартнел със замислен поглед. Представях си как си мислеше за своите приятелки, които щяха да ѝ завидят, какво символично значение щеше да има тази огърлица, че може би дори и Елизабет

Тейлър щеше да ѝ завиди. Така че, накрая г-жа П. получи своята диамантена огърлица, най-голямата продажба, която Лус и Фремлин бяха правили и то благодарение на мен. Окончателната цена на огърлицата беше милион и осемстотин хиляди долара.

Госпожа П. и огърлицата получиха добро покритие от пресата. Бяха я заснели с огърлицата, а съпругът ѝ в далечината имаше вид на човек, сдъвкал зелена дюля. Тя парадираше с огърлицата в Казиното, Кънтри клуба и дори даде прием. След това, един месец по-късно една от най-добрите ѝ приятелки, която притежаваше диамантена огърлица, но такава, каквато аз не бих предложил на нито един мой клиент, беше ударена но главата и огърлицата беше открадната. Жената не можела да се оправи от удара и трябвало да я гледа медицинска сестра.

Това нападение изплаши до смърт госпожа П., която едва тогава осъзна, че нейният един милион и осемстотин хиляди доларов наниз от диаманти можеше да бъде източник на смъртна опасност. Тя светкавично постави огърлицата в сейф в банката и отказа да я носи.

Всичко това се случи преди пет години и сега, според Сидни, тя искаше да продаде огърлицата.

Знаех, както и Сидни, че през последните три години госпожа П. бе станала заклета комарджийка. Всяка вечер тя играеше комар в Казиното. Съпругът ѝ ѝ позволяваше да играе, защото освен че продаваше големи парцели от Флорида и строеше небостъргачи навсякъде, където можеше да се намери място за тях, той беше и свалач. Докато съпругата му прекарваше по-голямата част от нощта в Казиното, той се въргалаше в сламата с всяко момиче, което му влезеше в очите. Но Плесингтън се грижеше за парите си и от време на време проверяваше комарджийските дългове на съпругата си и я попришпорваше. Госпожа П. никога не печелеше. Като се имаше предвид всичко това, не беше трудно да се досетя, че тя вече трябва да е изпаднала в тайни дългове до уши и беше решила да продаде огърлицата, преди нейният съпруг да разбере колко в същност дължеше.

– Лари? – гласът на Сидни гракна по телефона. – Слушаш ли ме?

Не ми пукаше за госпожа П., нито за огърлицата, нито дори и за Сидни. Реа все още изгаряше съзнанието ми.

– Слушам те – казах аз.

– За Бога, Лари, съсредоточи се – каза Сидни настойчиво. – Моля те... заради мен! Трябва да се върнеш! Не мога да си представя какво правиш в онзи отвратителен град. Моля те, кажи че ще се върнеш и ще ми помогнеш!

Отново побутване на съдбата. Преди няколко минути си мислех за самоубийство. Ако Сидни беше поискал да направя каквото и да било друго, освен да препродам огърлицата на Плесингтън, щях да затворя телефона, но тази огърлица до момента беше най-голямото ми постижение. Бях постигнал реномето си на един от най-видните търговци на диаманти със създаването ѝ.

Депресията ми изведнъж се разсея. Умът ми заработи живо. Може би още една смяна на обстановката щеше да изтрие Реа от кръвта ми, но исках да си оставя вратичка, ирез която да избягам, ако се наложеше.

– Все още не съм добре, Сидни – казах аз, – имам главоболие и не ми е лесно да се съсредоточавам. Ако се върна и продам онова нещо, ще ми дадеш ли още малко свободно време?

– Разбира се, скъпо момче! Ще направя повече от това. Ще ти дам един процент от продажбата и можеш да си вземеш шест месеца отпуск, ако пожелаеш. Не мога да бъда по-справедлив, нали?

Той отново забуча като пчела в бутилка, преди да каже:

– Не съм го обсъдил с нея. Тя се задъхва за нари. Аз ѝ казах, че ще се консултирам с тебе и ти ще ѝ се обадиш.

Отново се поколебах, като си помислих за Реа, след което взех решение. – Добре. Ще тръгна веднага. Ще бъда при теб след два дни.

– Не идвай с кола. Ела със самолет. Аз ще се погрижа за билета – каза Сидни. – Не знаеш, колко ме облекчаваш! Хайде да вечеряме заедно. Ще се срещнем в девет часа в „Ла Палма“... Какво ще кажеш?

„Ла Палма“ беше един от най-скъпите и най-изискани ресторанти в Парадайс Сити, но Сидни наистина много му се искаше да ми угоди.

– Добре, ще се срещнем. – казах аз и затворих.

По време на двучасовия полет обратно към Парадайс Сити, докато стоях в малката кабинка, една мисъл, като черна змия, провираща се в стая, плъзна в ума ми.

„Има стари, дебели, тъпи кретени в тази страна, които струват милиони“.

Реа беше казала това.

Защо трябваше да чакам, докато стана стар, дебел и тъп?

Защо да не станех изведнъж страшно богат?

Помислих си за огърлицата на госпожа П. Един милион и осемстотин хиляди долара! С моето положение на виден търговец на диаманти в цял свят бях сигурен, че ще мога да продам камъните, като разбира се, бъда много предпазлив. Някои търговци щяха да се хвърлят на всичко, което им предложех. Често им продавах диамантите на Сидни, който

винаги държеше да му се плаща в брой. Търговците никога не се интересуваха от това, защото Сидни също купуваше от тях и плащаше в брой, но, което беше по-важно, те приемаха моите разписки.

Ако разглюбях огърлицата, нямаше да имам никакви трудности с продажбата на камъните на различни търговци. С моето положение в Лус и Фремлин не бе нужно да се притеснявам, тъй като Сидни вече не поддържаше връзка с тези търговци. Той оставяше аз да се справям с тях. Те щяха да платят в брой и щяха да си мислят, че парите отиват при Сидни, а аз щях да ги внасям в швейцарска банка. Да се отърва от огърлицата беше последната ми грижа, но да я открадна така, че никой да не ме заподозре, беше нещо съвсем различно.

Това ми приличаше на предизвикателство. Ако ѝ да бях негоден за грабежи и страхливи кражби на коли, то тази операция с продажбата на огърлицата, въпреки че беше трудна, беше поне в моята компетентност.

Прекарах следващия час, докато малкия самолет се спускаше над Парадайс Сити, в размисъл за начини и средства.

Намерих Сидни в един дискретен кът с двойно мартини. Главният сервитьор на ресторант „Ла Палма“ ме заведе при него така, като че ли бях член на Кралското семейство.

Както обикновено, ресторантът беше претъпкан и трябваше да спра на няколко маси, където мои клиенти ме поздравяваха и се интересуваха от моето здраве, но най-накрая стигнах до кътчето и Сидни ми сграбчи ръката.

– Лари, скъпо момче, не можеш да си представиш колко съм ти благодарен! – избухна той и сълзи се появиха в очите му. – Не изглеждаш добре... изглеждаш отпаднал. Как си? Полетът много ли те изгор-мози? Мразя се за това, че те докарах тук, но нали разбираш?

– Добре съм, – казах аз. – Недей да се суетиш, Сидни. Полетът беше чудесен.

Но той не престана. Първо ми поръча двойно сухо мартини и кога-то главният сервитьор си замина, той се заинтересува от здравето ми и от това, с което се бях занимавал и най-накрая ме понита дали ми е липсвал.

Бях свикнал с неговото жужене и го срязах.

– Виж какво, Сидни, давай да се захващаме с работата. Малко съм изморен и след вечеря искам да си легна, така че хайде да не си губим времето с моето здраве.

Сухото мартини пристигна, след което Сидни поръча черен хайвер, суфле от раци и шампанско.

– Така добре ли е, Лари? – опита той. – Леко и хранително и ще можеш да спиш добре.

Казах, че е чудесно.

– Значи, тя иска да продаде огърлицата? – казах аз, когато главният сервитьор се отдалечи и шракна на двама келнери с пръсти, за да се увери, че ще получим първокласно обслужване.

– Тя дойде вчера... трепереше като желе – каза Сидни. – Познавам горкото същество от години и тя гледа на мен като на един от най-близките си приятели. Повери ми, че ѝ била необходима голяма сума пари без Хенри да узнае. Помислих си, че ще ме притисне до стената и започнах да си блъскам ума да измисля някакво извинение, но тя веднага изплю камъчето. Трябвало да продаде огърлицата и Хенри не трябвало – повтарям – не трябвало да знае. Какво можеш да ѝ дам за нея?

– Пак ли комарджийство?

– Не ми каза, но, разбира се... трябва да е била вътре с хиляди долари. Разбира се, веднага щом разбрах за какво става дума, се обвих в мъгла. Казах, че ти ще трябва да се заемеш с продажбата. Ти си моят диамантен специалист и на теб може да се разчита. Казах ѝ, че си извън града, но че веднага щом се върнеш, щях да те помоля да ѝ се обадиш. Бедничката едва не се напика от ужас. Каза, че просто не може да чака. Кога си щял да се върнеш? Било ужасно, ужасно спешно. Казах, че ще се опитам да те върна още тази вечер и приключихме дотам. Е, ти се върна. Ще се срещнеш ли с нея утре сутринта, Лари? Нямах представа в какво състояние се намира. Тя е добра и глупава и не мога да понасям страданията ѝ. Ще се срещнеш с нея, нали?

– Затова съм тук.

Хайверът пристигна и, докато мажехме препечения хляб с масло, аз продължих:

– Имаш ли представа колко иска?

– Държах си малката устичка затворена по този въпрос. Не исках да се меся в твоята работа. Не задавах въпроси. Всичко е в твои ръце, Лари.

Размазах хайвера върху филийката.

– Това може да се окаже трудничко, Сидни, – казах аз. – Даваш си сметка, разбира се, че огърлицата ще трябва да бъде разглобена? Не можем да се надяваме да я продадем в този ѝ вид. Това отново ще бъде разгласено в пресата и ако Плесингтън види снимка на някоя друга жена

с огърлицата, г-жа П. ще бъде застреляна. Мислех си за това в самолета. Можем да направим добра сделка. Можем да продадем диамантите дори и за ща милиона долара, но това ще трябва да се извърши много внимателно.

Сидни опули очи.

– Два милиона?

– Ето, как аз виждам нещата: аз отивам да разговарям с г-жа П. Обяснявам ѝ, че ако желае да продадем огърлицата в този ѝ вид, ще ѝ дадем един милион и осемстотин хиляди – толкова, колкото е платила за нея. От това, което ти ми каза – и аз ще подчертая, че препродажбата на огърлицата ще бъде оповестена в пресата по същия начин, както когато я купи – щом веднъж разбере това, тя ще се изплаши твърде много, за да ни я продаде в този ѝ вид. Веднъж прескочим ли това препятствие, ще ѝ обясня, че огърлицата ще загуби голяма част от стойността си, ако бъде разглобена. Ще ѝ кажа, че камъните трябва да бъдат продадени поотделно и че не можем да ѝ предложим повече от деветстотин хиляди... половината от началната цена. Ако се съгласи на това – а тя би могла да се съгласи – тогава ще ѝ платиш деветстотин и ние ще вземем огърлицата – вдигнах ръка, тъй като той понечи да ме прекъсне. – Позволи ми да довърша. Ти трябва да моделираш един диамантен нашийник, който ще поеме всички диаманти на г-жа П. Ще дам на Чан да направи нашийника и ще потърсим някой в Южна Америка или Индия, или пък Средния изток и ще му го продадем за два милиона. Ти ще спечелиш един милион и сто хиляди долара, което ми се струва добра сделка.

Той се облегна и забрави за черния хайвер. Известно време ме гледа.

– Но ние не можем да постъпим така! – той изглеждаше шокиран. – Не можем да печелим по този начин от онова бедно същество.

– Това е бизнес, Сидни – казах аз и размазах още хайвер. – Питай Том дали не можем да го направим.

Той вдигна ръце.

– Том има душа като компютър и сърце като каса.

– Точно затова сега ядеш черен хайвер.

Той дъвка няколко минути, докато размишляваше.

– Наистина ли мислиш, че ще можеш да продадеш огърлицата за два милиона?

– Защо не? – бях сигурен, че няма да мога, но това беше въдица, която бях решил да разклатя под носа на Сидни. – Дори „Бъртънс“ могат да я купят на тази цена, но от теб ще завием да моделираш нашийника,

който ще направи всеки друг диамантен нашийник, направен досега, да изглежда второкласен.

Очите му светнаха. Това беше предизвикателство, което се хареса на Сидни.

– Сигурен съм, че мога да се справя! Каква чудесна идея, Лари! Какво умно момче си ти!

Видях, че съм го уловил и започнах да се успокоявам. Спряхме да говорим, за да прием шампанско, след което аз направих крачка към тънкия лед.

– Това ще отнеме време, Сидни. Ще трябва да летя до Хонг Конг. Чан ще му трябва поне един месец, за да направи копието. Ще отнеме най-малко три, а може би и пет месеца, докато продам нашийника. През това време какво ще стане с г-жа П.?

Той ме зяпна. Това не му беше дошло на ум.

– Знаех си, че е твърде хубаво, за да бъде истина! Тя не може да чака. Не вярвам да може да чака дори и седмица!

Сервитьорът дойде и отнесе чиниите. И двамата мълчахме, докато се сервираше суфлето от раци и сервитьорът се оттегли.

Тогавата аз пуснах моята малка бомба, без да знам дали ще избухне.

– Ако ще правим тази сделка, Сидни, така както аз си я представям, ти ще трябва да й заемеш парите, докато продадем колието.

Очите му се ококориха.

– Деветстотин хиляди долара? – гласът му стана почти нисък.

– Ти ще й заемеш с шест процента лихва, а накрая ще продадеш колието за два милиона – казах аз, – Попитай Том, дали това не е изключителна сделка.

– Но аз не мога да си позволя да й заема толкова много пари!

– Аз не казвам, че трябва ти да й ги заемеш. Фирмата ще й заеме.

– Том не би заел никога, никога нищо, дори и на Никсън!

– Добре, тогава ти й заеми парите. Твоята банка ще ти позволи да превишиш кредита. Какво ще загубиш? Ти ще получиш огърлицата. Дори и да не-мога да получа два милиона за нея – а аз мисля, че ще мога – ще получа толкова, колкото тя плати за нея. Дори и в такъв случай ти ще си удвоиш парите. Хайде, Сидни... такова нещо се случва само веднъж.

Той постави малко суфле в устата си, докато мислеше и изведнъж забелязах алчна искрица в очите му.

– Не е нужно Том да знае, нали? – каза той. – Искам да кажа, представи си, че аз заложа парите – своите собствени пари – тогава, когато ти

продадеш колието, това, което ще получиш ще бъдат мои собствени пари... нали?

– Точно така... без един процент комисионна за мен.

Той ме погледна с присвити очи. Видях, че не беше мислил да ми плаща комисионна.

– Да... един процент за теб – и по изражението му разбрах, че той се опитваше да смята наум.

– Ще ми дадеш осемнадесет хиляди долара, ще удържиш деветстотинте хиляди на г-жа П., ще прибавиш шест процентовата лихва върху заема на г-жа П. и ще уловиш грубо осемстотин хиляди, което, струва ми се, е добра печалба.

Той помисли още малко и, най-накрая, каза:

– Имам още по-добра идея, Лари, скъпо момче. Да предположим, че се опиташ да убедиш госпожа П. да продаде огърлицата направо за седемстотин и петдесет хиляди? В края на краищата парите не са нейни. Бих могъл да продам акции, за да покрия тази сума, след това огърлицата ще бъде моя и няма да е необходимо да се тревожа за Том, нали? Ако направя това и ти продадеш диамантите за два милиона, бих могъл да направя милион и четвърт... това е доста привлекателно, нали?

– Аз си мислех, че ти не искаш да печелиш от онова бедно, бедно същество – отвърнах с шокирано изражение на лицето.

Той се размърда неспокойно.

– В края на краищата ти беше този, който каза, че това е бизнес.

Той спря, за да ме погледне.

– Мислиш ли, че ще можеш да я убедиш да продаде на тази цена?

– Бих могъл да опитам – довърших суфлето.

– Виж какво можеш да направиш утре, Лари. Сигурен съм, че ще успееш.

Сидни шракна с пръсти на един келнер и му поръча кафе.

– Ще ти кажа какво ще направя... ако ти вземеш огърлицата за седемстотин и петдесет хиляди, аз ще ти дам два процента от сделката. Не мога да бъда по-справедлив, нали?

– Включително билетът ми до Хонг Конг и всички разходи – казах аз, като знаех, че няма да има никакъв Хонг Конг.

– Разбира се, милото ми момче.

– Тери знае ли за г-жа П.?

– Не ми споменавай за онова ужасно момче! Наистина трябва да се отърва от него! – Сидни пламна от раздразнение. – Той наистина започна да става невъзможен!

- Това няма значение... той знае ли?
– Разбира се, че не!
– Сигурен ли си? Г-жа П. дойде при теб. Той не пожела ли да разбере какво иска тя?
– Ние дори не си говорим!
– Не може ли да е подслушвал? – притеснявах се от Тери. Той знаеше твърде много за диамантите, за да е безопасен.
– Не... не! Когато г-жа П. влезе, той се занимаваше с един клиент.
– Добре. Той не трябва да знае, Сидни. В същност никой не трябва да знае, защото иначе Том ще разбере. Сделката ще трябва да мине през фирмата. Том ще протестира, ако разбере какво възнамеряваме да правим.

Сидни отново се размърда нервно. На него това му беше добре известно.

– Ако купя огърлицата със собствените си пари – каза той малко предизвикателно, – това няма да има нищо общо с Том.

– Г-жа П. е клиент на фирмата – отбелязах аз. Искях да му внуша чувство за вина. – Виж какво, Сидни, за да държим фирмата настрана, най-добре ще бъде ти да моделираш нашияника у дома, не в канцеларията. Ако аз взема огърлицата, по-добре ще е да я държиш у дома, не в канцеларията.

Той не разбра, че това бе решаващо за моя план.

Не се поколеба.

– Да... ще запазим всичко това между нас, – той ме погледна доверчиво. – Ще ми помогнеш ли с нашияника, Лари?

Не му липсваше нахалство, помислих си аз. Знаеше, че без мен няма да може да направи нашияника, нито пък да принуди г-жа П. да се раздели с огърлицата на тази безобразна цена и все пак възнамеряваше да направи огромна печалба, да държи Том Лус настрана, а на мен да предложи някакви си мизерни два процента.

– Знаеш, че можеш да разчиташ на мен – казах аз.

По време на полета, докато мислех как да открадна огърлицата безопасно, имах угризения заради Сидни, защото ако планът ми успееше той щеше да загуби, но тъй като сега си показваше алчността, моите угризения изчезнаха.

Ако ми беше казал „Виж какво, Лари, хайде да делим петдесет на петдесет. Ти свърши цялата работа, а аз ще осигуря капитала“, нямаше да го извърша, но тъй като той беше тъй дяволски алчен, аз реших да го направя. На него не му пукаше, че ще извие ръката на г-жа П., тогава

защо на мен трябваше да ми пука, че ще извия неговата?

Сцената, която преживях с г-жа П., трябва да бъде забравена. Тя не нарече Сидни крадец, но го намекна. Тя плачеше и кършеше дебелите си ръце. Носеше се из голямата приемна и изглеждаше нелепо. Обвини ме в лъжа, като ми припомни, че ѝ бях казал, че диамантите живеят вечно и никога не губят стойността си. Тогава ѝ отговорих, че огърлицата трябва да бъде разглобена и ако можеше да почака година-две, бих могъл да получа поне милион и половина за диамантите и платината, но тъй като тя искаше парите веднага, това беше най-доброто, което Сидни можеше да предложи.

Най-накрая тя се успокои. Три четвърти милион долара, при положение, че загубата не беше твоя, не си струваше сълзите. Но не беше помислила, че ако се опитаме да продадем огърлицата в този ѝ вид, пресата отново ще реагира и това най-накрая я убеди.

Каза, че ще приеме чека, който аз бях приготвил и който Сидни ми беше дал, но прибави, че никога повече няма да купува от Лус и Фремлин.

Аз ѝ отговорих тактично, както обикновено се прави, но в същност не ме интересуваше...

След това тя ми сервира нещо толкова неочаквано, че аз не можах да реагирам известно време.

– Най-малкото, което можете да направите, е да ми дадете стъклената огърлица – каза тя. – Това е най-малкото, което можете да направите! Ако някога съпругът ми пожелае да види огърлицата, мога да му покажа имитацията. Той няма да разбере.

Тя не можеше да знае, разбира се, че стъклената огърлица беше в ядрото на моя план. Без нея моят план да спечеля два милиона просто не съществуваше.

След като Сидни предаде истинската огърлица на г-жа П. преди пет години, той ме понита за стъкленото копие.

Сидни беше стиснат и не обичаше да пропилява нито долар. Казах му, че е в сейфа и го попитах защо се интересува. Той каза дали не мога да я изпратя обратно на Чан и да си върна парите. Възможно ли е Чан да ни плати за нея... може би три хиляди долара. За какво ни беше тази стъклена имитация?

Огърлицата беше нещо, с което се гордеех. По онова време имах късмет със стоковата борса и се чувствах богат. Казах му, че ще върна

копието на Чан и ще го попитам какво може да ни предложи, но не постъпих така. Задържах огърлицата като сувенир. Когато Сидни попита, какво е станало, аз му казах, че Чан ми е платил две хиляди и петстотин долара и му дадох свой собствен чек.

Сега тук г-жа П. също търсеше копието.

Казах ѝ, че е било разглобено и камъните са били използвани за други имитации.

Тя едва не се взриви, когато чу това и настоя веднага да направим нова имитация. Отговорих, че ще уредя това за нея, но тя трябваше да осъзнае, че работата щеше да отнеме най-малко три месеца. Трябваше да се задоволи с това.

Ние отидохме заедно, с нейния Ролс до банката и тя извади огърлицата от сейфа, която беше в пищна кожена кутия, подплатена с черен велур. Не бях виждал огърлицата от четири години. Красотата ѝ ме накара да поема дълбоко дъх. Предадох ѝ чека, а тя ми предаде огърлицата.

Едва не падна по стълбите, докато тичаше да внесе парите от чека. Оставих я да говори с управителя и взех такси обратно до апартамента си.

Отключих стенния си сейф и извадих стъклената огърлица. Положих копието и истинската огърлица едно до друго на масата и ги разгледах.

Сидни определено беше моделиер. Не беше специалист по диаманти и бях сигурен, че няма да познае кое е истинското. Чан се беше справил прекрасно, дори и Тери можеше да бъде заблуден, докато не прегледаше камъните, но щом ги прегледаше, той щеше да разбере. Тери, обаче, нямаше да има възможност да ги прегледа, бях се справил с това препятствие.

Поставих стъклената огърлица в кожена кутия, а истинската огърлица в пластмасова, която сложих в сейфа си.

След това се обадох на Сидни в магазина. Казах му, че всичко е наред. Той забръмча, както обикновено, като пчела в бутилка и ме помоли да бъда в неговия апартамент след половин час.

Апартаментът на Сидни беше превъзходен. Имаше изглед към морето, просторна всекидневна, обзаведена с вкус, четири спални, басейн на терасата, фонтан в коридора и всички джунджурийки, които само един богат педераст знаеше как да използва.

Той ме чакаше с нетърпение.

– Как го понесе тя? – поиска да узнае, докато ме въвеждаше в голямата стая и гледаше кафявия плик, който носех.

– Както можеше да очакваш. Тя не те нарече крадец, но го намекна. Каза, че никога повече няма да се появи на вратата ни.

Сидни въздъхна.

– Помислих си, че бедното същество може да реагира така. Е, трябва да бъдем смели. В края на краищата тя не е купила нищо от нас през последните няколко години – той продължи да гледа пакета. – Това ли е то?

Това беше моментът. Придвижих се към едно петно слънчева светлина, скъсах кафявата хартия и отворих кутията. Слънчевата светлина придаде блясък на стъклото и Сидни се втренчи в огърлицата.

– Прекрасна е, Лари! Наистина е прекрасна! Умничкият ми. Сега аз трябва да се захващам за работа.

Той взе кутията от мен, погледна отново огърлицата, след това я затвори. Първото, най-важно изпитание изглежда беше преодоляно.

– Ще направя няколко модела и след това ще ги обсъдим. Почивните дни са пред мен.

– Това ми напомня, Сидни, че си оставих колата в Лусвил. Ще отлеж утре и ще я докарам обратно. Може ли да отсъствам в понеделник?

– Разбира се. Дотогава ще имам нещо, върху което ще можем да работим.

Гледах го как отива към една картина на Пикасо, как я сваля и отваря стенния сейф, който беше скрит зад картината. Знаех за този сейф. Беше изключително сложен, не от онзи род сейфове, в които можеш да се вмъкнеш без да си навлечеш куп ченгета в ръцете. Той постави кутията в сейфа, затвори го и окачи отново картината. Усмихна ми се:

– Можеш да почиваш чак до вторник вечерта. Ела тук. Ще вечеряме заедно и след това ще обсъдим моите проекти... да кажем в осем часа?

– Чудесно. Добре, Сидни, ще се върна в магазина.

По пътя обратно, докато стоях в таксито, си мислех, че след малко от двадесет и четири часа щях да видя Реа.

ЧАСТ ШЕСТА

Малко след 11:00 часа паркирах пред бунгалото на Морган. Входната врата беше отворена, но нямаше никакъв друг признак на живот.

Излязох от колата, прекосих поляната с неокосена трева и спрях, за да надникна във всекидневната.

Реа стоеше на масата с разтворен вестник пред себе си.

Тя вдигна глава, зелените ѝ очи гледаха с насмешка.

При вида ѝ у мен отново се събуди онази мъчител-на страст. Господи! Помислих си, това е жена! Най-вълнуващата, най-дяволитата, най-съблазнителната жена в целия свят! Все още беше облечена в онази евтина памучна рокля и все още носеше онова евтино синьо колие и все още напомняше упадаща страст.

– Ти? – тя се облегна на стола. – Какво искаш, Евтинийке?

Онази неконтролируема влудяваща ярост се събуди в мен.

Направих три бързи крачки напред и я ударих по лицето. Тя се олюля.

– Не ме наричай така! – изкрещях и се приготвих да посрещна ударите ѝ, но тя не реагира. Остана на мястото си с ръце на лицето и очи, широко отворени от изумление.

– Добре се справяш, копеле – каза Фел, който тъкмо влизаше в стаята. – Точно така трябва да се държиш с тази кучка. Знаех си, че скоро ще се появиш. Чувствай се като у дома.

Не му обърнах внимание, погледът ми беше насочен към Реа.

– Ако още веднъж ме докоснеш, ще съжаляваш – каза тя, но гласът ѝ не беше убедителен. Когато яростта ми започна да избледнява, изведнъж ми хрумна, че досега съм се държал неправилно, като съм я молил и съм пълзял пред нея. Спомних си как брат ѝ я удряше. Може би тя уважаваше мъжете, които бяха груби с нея.

– Ако отново ме наречеш Евтинийка, отново ще те ударя – казах аз, като избутах Фел и седнах в счупения фотьойл. – Дойдох, за да разговарям с вас двамата. Ако имате смелост ние тримата бихме могли да откраднем малко диаманти.

Реа ме гледаше, като че ли бях луд, но Фел избухна в силен смях.

– Видя ли? Казах ти, че ще се запали, тъпа краво – каза той на Реа, – но ти не искаше да ми повярваш. Казах ти, че е готин. Аз знам... помирисвам ги отдалеч.

– Затваряй си устата! – срязва го Реа, като все още ме гледаше. – Какво точно искаш да кажеш?

– Въпреки, че имам малко пари – казах аз, – все още нямам достатъчно... Кой ли има? Вие двамата искате пари, така че защо да не се сработим и да си изкараме малко?

Тя се наведе напред с искрящи очи и безизразно лице.

– Как?

– Вие си направихте труда да разберете кой съм, – казах аз, – така че аз си направих труда да разбера кои сте вие. Знам, че сте участвали в два глупави обира и че сте се оплескали. Това са дреболии. Ако ти и брат ти можете да мислите в голям мащаб и имате смелост, ще спечелите половин милион долара.

Фел пое шумно въздух, а Реа настръхна и сви юмруци.

– Сериозно ли говориш? Половин милион? – попита Фел с дрезгав глас.

– Не съм дошъл тук, за да си губя времето. Говоря съвсем сериозно. Половин милион за вас, половин милион за мен.

– Не можеш да ме прекараш – каза Реа рязко. – Какво точно се крие зад тези глупости? Не си прави илюзията, че ще повярвам на тези бръщолевеници. Не съм вчерашна. Половин милион! Каква глупост!

– Я си дръж проклетата уста затворена! – изкрещя Фел. – Ти си голяма глупачка! Казвам ти, че този си го бива! Играе на едро! – той се обърна към мен. – Кажй на мен, господине... не се занимавай с нея. Тя винаги е била с малко мозъче. Какви са тези петстотин хиляди? Господи! Много добре ще ми дойдат такива пари!

– Чакай някой да ги вземе – казах аз. – Трябва само да влезете, да ги вземете и да излезете.

– Искаш да кажеш да влезем във вашия магазин и да го очистим? – каза Фел озадачен.

– Не говори като идиот! Ако се опитате да направите това, ще влезете в затвора толкова бързо, че няма да се усетите. Не... тази работа е лесна, безопасна и проста.

– А ти какво ще правиш през това време? – включи се Реа с недоверчиви и студени очи. – Ще стоиш отстрани, докато ние вършим работата и ако нещо стане, ще се скриеш?

– Нищо не може да стане. Много е просто – казах аз. – Аз ще организирам работата и ще продам диамантите. Без мен няма пари. Но ако нямата смелост, кажете ми още сега и ще си намеря някой друг да свърши работата.

– Тоя доста се е променил от последния път, когато беше тук! – в гласа на Фел имаше нотка уважение. – Каква муха ти е влязла в главата, господине?

– Вие ми влязохте в главата. – казах аз. – Вие ме накарахте да се замисля – погледнах Реа. – Реших да не чакам, докато стана стар, дебел и глупав. Реших да забогатея още сега.

Очите ѝ все още бяха недоверчиви.

– Каква е работата? – попита тя намръщено, но аз знаех, че бях уловил вниманието ѝ. – Не говори объркано. Казвай за какво става дума?

Бях се подготвил. Извадих от портфейла си снимка на бижутото на г-жа П. и го сложих на масата пред нея.

– Ето, за какво става дума: милион и осемстотин хиляди долара в диаманти.

Фел се наведе над рамото на сестра си. Аз ги наблюдавах и от внезапно появилата се алчност в очите им разбрах, че съм ги вързал така, както бях вързал и Сид-ни.

След това Реа ме погледна.

– Ако тази работа се провали, ще ни затворят за двадесет години.

– По дяволите! – избухна Фел. – Няма ли да престанеш да се заяждаш? Винаги ли трябва да се месиш? Защо не си затваряш устата?

– Аз съм била в затвора... ти не си – каза тя. – Говориш като идиот, какъвто си всъщност.

– Няма да има затвор – включих се аз. – Нека да обясня.

Казах им за колието на г-жа П., показах им изрезките от вестника и снимките ѝ с огърлицата. Казах им за нейните дългове от комара и как тя трябваше да продаде огърлицата тайно. Как моят шеф я беше купил на невероятно ниска цена и как той и аз щяхме да правим нашийник от същите диаманти и щяхме да го продадем с голяма печалба.

– Стиснатият кучи син ми предлага само два процента от печалбата, – заключих аз – така че аз ще взема огърлицата. С моето положение, мога да продам диамантите безопасно за един милион. Ще делея петдесет на петдесет с вас – и като използвах любимата фраза на Сидни, продължих – не мога да бъда по-справедлив от това, нали?

Реа ме изучи с поглед.

– Много си щедър – студентите ѝ, недоверчиви очи сезираха в лицето ми. – Защо така? Знаеш, че ние щяхме да го направим и за една десета от тази цена. Какво си намислил?

Сега разбрах, че бях прекалил. Тя беше права, разбира се. Ако им бях предложил петдесет хиляди, те пак щяха да лапнат, но вече беше

твърде късно, за да се върна назад. Бях направил пропуск и сега трябва да разсея нейните съмнения. С безизразно лице посрещнах спокойния ѝ поглед.

– Ето как, аз виждам нещата – казах. – Тъй като вие двамата ще свършите опасната работа и аз ще ви платя половината, вие няма да сте недоволни и ще държите устите си затворени. Последното, което искам, е да се опитате да ме изнудите за повече пари, когато работата е вече свършена. За да се предпазя, ще разделя парите на равно.

– Тоя гледа по-далеч от носа си... използва си пипето – каза Фел развълнувано. – Прав си, господине. С половин милион няма повече никога да ни видиш!

– Опасна работа? – Реа бързо забеляза другата ми грешка. – Ти каза, че било лесно и просто. Тогава къде е опасността?

– Трябваше да кажа активната част от работата, не опасната, но при всички положения ще има напрежение.

Казах си, че трябва да бъда по-внимателен с нея. Докато брат ѝ беше доверчив глупак, тя беше опасна като чувал, пълен с гърмящи змии.

Тя продължи да ме наблюдава дълго време, след което попита:

– Какво трябва да направим?

– Първо, ще се облечете прилично: като брат и сестра на ваканция. Купете си прилични дрехи с парите, които ми откраднахте. След това ще дойдете в Парадайс Сити и ще се настаните в хотел „Пирамид“, регистрирайте се като Джон и Мери Хол – извадих златния си молив и написах моя телефонен номер на полето на вестника, който лежеше върху масата.

– Обадете ми се във вторник след полунощ и ми дайте номера на вашата стая. Не искам да питам за вас на рецепцията. В сряда вечерта ще дойда във вашата стая в десет часа с всички подробности, които ще са ви необходими. Можете да свършите работата следващия петък, но ще ви кажа това със сигурност, когато се срещнем в сряда.

– Все още не си ни казал как ще свършим работата – каза Реа, като ме наблюдаваше. – Аз искам да знам.

– Шефът ми и аз ще работим върху проекта за нашияника в неговия апартамент, а огърлицата ще бъде на неговото бюро. Имаме нужда от нея за новия проект. Вие трябва само да влезете, да ни завържете, за да не вдигнем шум, да вземете огърлицата и да излезете. Много е лесно и просто.

– Е, за Бога! – възкликна Фел. – Наистина ли ще бъде толкова лесно? Никакви ченгета? Просто влизаме и вземаме проклетото нещо?

- Точно така – изправих се на крака. – Други въпроси?
– Трябва ли да имаме оръжие? – попита Фел.
– Разбира се, но не заредено. Няма да има съпротива. Използвайте ги само като заплаха... разбрахте ли? Да не са заредени.
– Разбира се. Аз мога да намеря два патлака без проблеми.
– Ще говорим за подробностите следващата сряда. Оставете организацията на мен. Вие трябва само да си купите прилични дрехи, да изглеждате порядъчно и да не привличате внимание – погледнах Реа. – Имаш ли още въпроси?

Тя ме огледа намусено.

- Къде е клопката? – попита тя. – Това е моят въпрос. Тази работа ми намирисва: половин милион долара, просто, лесно и без ченгета. Во-ни! Каква е твоята игра?

Обърнах се към Фел.

- Ще можеш ли да намериш някой да работи с теб? Тая започва да ми омръзва, в края на краищата двама мъже са по-добре, отколкото един мъж и недоверчива кучка.

Той се усмихна.

- Не й обръщай внимание. Тя така си говори. Ще бъдем в мотела във вторник-вечер, господине.

- Ако не ми се обадите до вторник-полунощ, ще знам че нямате смелостта да свършите работата и ще си търся други.

Това беше заключителното ми изречение.

През петте години, в които работих за Сидни, бях ходил в неговия апартамент хиляди пъти. Нощният пазач, Бърт Лосън, ме познаваше и винаги ме поздравяваше весело, когато ми отваряше вратата.

В 22:00 часа стъклената врата на фойето се заключаваше. Щом веднъж се заключеше, Лосън се оттегляше в малката си канцелария и прекарваше остатъка от нощта пред телевизора. Той се появяваше само, за да отвори на някой посетител или да отговори на телефона, който рядко го безпокоеше.

Четиримата богати притежатели, в това число и Сидни, имаха ключове за входната врата и влизаха сами след 22:00 ч. С изключение на Сидни, останалите трима бяха възрастни и рядко излизаха нощем. Това ме улесняваше. Ключалката на входната врата беше марка „Йел“. Лосън натискаше резето, когато беше време да се заключи и вратата можеше да се отвори само с ключ. Не очаквах да имам някакви неприятности

при посещението си след 22:00 ч. Лосън щеше да ми отвори, щях да взема асансьора за последния етаж, след това щях да сляза пеша до фойейето. Дотогава Лосън щеше да си бъде в канцеларията пред телевизора, аз трябваше само да се промъкна през фойейето, да вдигна резето и да се кача по стълбите до апартамента на Сидни.

Сидни също имаше ключалка с марка „Йел“. Тъй като често си забравяше ключовете, той рядко заключваше входната си врата, защото знаеше, че входната врата на сградата се пазеше денем и се заключваше нощем. Ако в нощта на нападението той заключеше вратата си, докато аз бях с него, щях да намеря начин да я отключа. Можех да оставя куфарчето си във фойейето, да изляза да го взема, докато той работеше на бюрото, да вдигна резето и да отключа вратата. Беше много важно Фел и Реа да се втурнат в апартамента и да изненадат Сидни. Бях сигурен, че той щеше да припадне от страх. Щеше да се сгърчи при вида на пистолет. Бях сигурен, че от негова страна нямаше да има проблеми, но за да се предпазя от подозрения, трябваше да се покажа смел. Трябваше Фел да ме удари с пистолета. Това не ми харесваше, но беше необходимо, за да ме предпази от всякакви подозрения. Вече бях прекарал мозъчно сътресение. Той не трябваше да ме удря по главата, си казвах аз, а по лицето.

Всички тези мисли минаваха през главата ми, докато карах обратно към Парадайс Сити. Почувствах се уверен, че Реа и Фел бяха лапнали въдицата, въпреки недоверието на Реа. Но ако те си въобразявах, че щях да им позволя да отнесат един милион и осемстотин хиляди долара в диаманти, се лъжеха жестоко.

Хитростта в моя план беше да ги оставя да откраднат стъклената огърлица. По време на полета обратно към Парадайс Сити във въздушното такси аз започнах да осъзнавам, че няхах доверие на Реа. Сега, докато карах Буика, се питах дали наистина исках да имам нещо общо с нея. Аз я желяех, но разбрах, че желяя един милион долара по-силно. Ако можех да легна с нея като с проститутка, каквато тя всъщност си беше, щях да го направя, но след като я видях този път, разбрах, че тя беше твърда, жестока и безчувствена. Докато карах миля след миля, в мен започна да узрява мисълта да използвам Реа и брат ѝ като котешки нокти. За разлика от видиотения си брат, Реа ме подозираше. Трябваше да бъда много внимателен с нея в сряда вечер.

Щях да се проваля, ако, като някаква дива котка, която надушва скрития капан и знаеше инстинктивно, че има капан, Реа откажеше да свърши работата. Без нея и Фел планът щеше да пропадне. Няхах други

вързки с измета на обществото. Не можех просто така да потърся двама мъже за обир на бижута.

Така че всичко зависеше от сряда вечерта. Бях сигурен, че тя щеше да дойде в мотела, но дотогава щеше да има достатъчно време да мисли, да търси клопки и да се опита да разбере защо така глупаво ѝ предлагам половин милион долара.

По изражението в студените ѝ, зелени очи, бях сигурен, че моето обяснение не е било убедително.

Но бях сигурен в едно: никога нямаше да ѝ дойде на ум, че огърлицата е фалшива. Почувствах, че с шанса позволявайки им да вземат огърлицата, нейните подозрения щяха да бъдат приспани. Клопката беше да им дам възможност да вземат фалшивата огърлица и аз бях сигурен, че тя нямаше да се досети. Щеше да се почувства силна, щом огърлицата е в нейните ръце. Щеше да бъде сигурна, че аз нямаше да я измамя.

Когато пристигнах в магазина във вторник сутринта, Джейн Баумън, моята секретарка, ми съобщи, че Сидни няма да дойде. Чувствах се зле. Явно се мъчеше с проекта на нашияника и му беше трудно. Помислих си, дали да не му се обадя, но тъй като Тери ме наблюдаваше, реших да му се обадя през обедната почивка.

Бизнесът вървеше добре онази сутрин. Продадох диамантена брошка, гривна и годежен пръстен преди обедната си почивка.

Обадих се на Сидни от една телефонна кабина. Той беше депресиран.

– Лари, скъпи, това няма да е лесно. Правих опит след опит през цялото си почивно време и вече започвам по-малко да се отчайвам.

Това не беше типично за Сидни, но аз знаех, че неговата задача беше трудна.

– Не е лесно да се спечелят два милиона, Сидни – казах аз. – Имаш ли какво да ми покажеш довечера?

– Да ти покажа? – гласът му стана писклив. – Стотици проекти, които вече ми омръзна да гледам.

– Не се тревожи. Ще дойда към девет и ще ги разгледаме... чу ли?

– Ти си така уверен! Да... ще накарам Клод да приготви прекрасна вечеря... ела по-рано. Ела в осем.

– Съжалявам, не мога. Ще се видим в девет – казах аз и свалих слушалката.

Исках нашите срещи, докато работехме върху нашияника, да се състоят късно вечерта. Това беше крайно необходимо, за да се

осъществи моя план.

Клод, прислужникът на Сидни, беше дебел, добродушен педераст, който някога е бил заместник-главен готвач в „Максим“ в Париж. Неговото работно време беше от 8:00 до 20:00 ч. Той пристигаше точно навреме и си тръгваше точно навреме. Готвенето му беше превъзходно и той поддържаше луксозния дом на Сидни в безупречно състояние с помощта на две негърки, които вършеха черната работа.

Онази вечер, няколко минути след 21 часа, той отвори вратата, когато позвъних и ми се усмихна. Бях един от редките му любимци.

– Добър вечер, господин Лари. Мога ли да изразя задоволството си от това, че се чувствате по-добре? – поздравът му беше искрен. – Моля ви, влезте. Господин Сидни ви очаква – като сниши гласа си, той продължи – Вечерята е почти готова, така че моля ви, не се бавете прекалено много с коктейлите.

Казах, че ще се погрижа за това и после влязох в огромната всекидневна, където намерих Сидни на бюрото с тройно сухо мартини до себе си.

– Лари! Колко се радвам да те видя... това е истински ад! Ела да видиш!

Отидох до големия шейкър и си налях двойно мартини, след това се отпуснах в един от големите фотьойли.

– Не сега, Сидни. Хайде първо да хапнем. Нощта е пред нас.

– Главата ми просто бръмчи. – Сидни донесе чашата си и седна на друг стол близо до мен. – Започвам да се чудя, дали изобщо ще успеем. Господи! Не можах да спя снощи! Все си спомням, че съм дал на онази ужасна жена, седемстотин и петдесет хиляди долара! Трябва да съм си загубил малкото мозъче! Започвам да се чудя, дали някога ще си върна парите!

– Успокой се... ще си ги върнеш, че и отгоре. Не изпадай в истерия, Сидни. Ще оправим всичко това след вечеря.

Въпреки че забелязах неговото безразличие, разказах му за това, което се беше случило в магазина, какво бях продал, кой го беше купил и колко много хора бяха питали за него.

Докато говорих, свърших с мартинито и Клод съобщи, че вечерята беше сервирана. Беше изключително добра вечеря: пълнени яйца от чайка, следвани от ястие в стил Едуард VII, един от най-големите специалитети на „Максим“.

След вечерята се върнахме във всекидневната. Чух Клод да излиза и входната врата да се затваря. Чудех се дали е пусал резето.

– Ще отида до тоалетната – казах аз, – след това ще се хванем на работа.

Докато Сидни стоеше зад бюрото, аз отидох в коридора, видях, че резето беше вдигнато и вратата отключена, след това влязох в тоалетната, пузнах водата и се върнах във всекидневната.

Прекарахме следващия половин час в разглеждане на проектите на Сидни. Това за мен беше губена на време, тъй като знаех, че нашият нямаше да има, но трябваше да изиграя театъра до докрай. Сред многото проекти избрах три, които, както му казах, бяха много близко до целта.

– Наистина ли мислиш така, Лари? Не го казваш от учтивост? – Сидни ме погледна умолително.

– С огърлицата до себе си ли работиш?

– Ами не – очите му се изцъклиха. – Държа я в сейфа.

– Това е причината! – щракнах с пръсти. – Ето, защо се мъчиш толкова. Вземи колието и го сложи на бюрото. То ще те вдъхнови.

Той впери очи в мен, след това щастлива усмивка озари лицето му.

– Знаеш ли, не бях се сетил за това! Умничкият ми! Може би си прав! – Той премести картината на Пикасо и отвори сейфа. Макар че знаех, че ми имаше пълно доверие, той застана така, че да не мога да видя как го отваря. Беше похарчил доста пари за този сейф и комбинацията беше само негова тайна.

Той постави колието на бюрото. Преместих настолната лампа, така че светлината да падне директно върху стъклената имитация. Камъните наистина изглеждаха добре.

Той седна и се загледа в огърлицата, след което взе най-добрия си проект и го огледа.

– Прав си, Лари, скъпи. Тук съм го подредил погрешно. Какъв глупак съм! Да, мисля, че мога да се справя по-добре – той започна да скицира трескаво, докато аз пушех и го гледах. След половин час и след три неуспешни опита той направи чернова, която беше толкова впечатляваща, щото почувствах, че ако не обуздая ентузиазма му, втора среща няма да има, а тя просто трябваше да се състои.

– Точно това е! Чувствам го! – възкликна той въодушевено. – Погледни!

Беше нрав, разбира се.

– Добър е – казах аз с безизразен глас.

– Съвсем точна е! Виждаш ли как съм поставил големия камък? Защо не се сетих по-рано?

– Отлично е – намръщих се аз, след това поклатих глава.

– Не мислиш ли, че е точно?

– Почти точно. Мога да продам това за милион и половина, но ние искаме два милиона.

– Няма да купя повече камъни – гласът на Сидни стана раздразнителен, – ако това си мислиш.

– Не... не, разбира се, че не. Подредбата е съвършена. Но не съм сигурен за художественото оформление. Може би е твърде класическо. Не трябва да бързаме, Сидни. Остави ме да помисля. Ще дойда тук в петък вечерта. Дотогава съм сигурен, че ще сме стигнали до някакво решение.

– Петък вечер? – той отвори своя дневник и го разгледа. – В петък не мога, имам ангажимент за една скучна вечеря, който просто не мога да отменя. Четвъртък е добре за мен.

– Чудесно – изправих се. Помислих си, че имам цял ден в сряда и до 22:00 ч. в четвъртък да обмисля всички подробности... Имаше достатъчно време. – Ще бъда тук, малко след десет часа. Следващата стъпка ще бъде Хонг Конг.

– Ела по-рано, Лари. Клод ще приготви нещо специално за теб.

– Съжалявам. Не мога да дойда по-рано. Ще вечерям с Джонсънови (лъжа)... Господ да ми е на помощ! Тя се интересува от една диамантена брошка. Когато разбере, какво горе-долу иска, ще те накарам да направиш няколко модела за нея.

– Онази ужасна стара глезла! – въздъхна Сидни. – Винаги старите и дебелите...

– В тях са парите.

Сложих неговия проект в портфейла си.

– Как се чувстваш, Лари? Все още изглеждаш нервен – попита Сидни, докато ме изпращаше до входната врата.

– Добре. Изморявам се. Когато продадем този нашийник, мисля, че ще предприема пътешествие... ако нямаш нищо против.

– Продай този нашийник, скъпи и можеш да отидеш на луната, ако искаш, аз плащам.

Когато затвори входната врата, спрях и се ослушах. Той не пусна резето.

Всичко сякаш вървеше в моя полза.

Върнах се в апартамента си в 23:20 ч. Налях си уиски и сода, седнах и се замислих.

При положение, че Реа и Фел бяха лапнали въдицата и се съгласяха

да свършат работата, бях сигурен, че ще влязат в блока и в апартамента на Сидни без проблеми.

Спомних си, че Реа имаше досие. Тя трябваше да носи ръкавици. Ако оставеше дори и един отпечатък, моят план щеше да се взриви в лицето ми, тъй като бях сигурен, че ако те бъдат заловени, щяха да ме издадат.

Но щеше ли да се намеси полицията?

Положението на Сидни беше деликатно. Ако извикаше полиция, Плесингтън щеше да разбере, че съпругата му е продала огърлицата. Ако на Сидни това му беше безразлично, то в никакъв случай не му беше безразлично дали неговият партньор Том Лус щеше да научи. Това можеше да причини непоправим разрыв между тях, защото, както Сидни и аз знаехме, неговото поведение беше неетично. Лус беше упорит и нямаше да прости лесно на Сидни, а това, както ми беше известно, Сидни искаше да предотврати на всяка цена. Том беше по-важен за него дори и от моите познания.

Но щеше ли Сидни да се прости със седемстотин и петдесет хиляди долара, без да предприеме нищо? Въпреки, че той беше изключително богат, загубата на такава сума щеше да го осакати.

След като помислих известно време, реших, че той щеше да постъпи точно така, вместо да застане лице в лице с гнева на Том Лус и вредата, която г-жа П. можеше да нанесе, ако тръгнеш да обикаля богатите му клиенти и да им казва, че на него не може да се вярва. Ако той не се сетеше за това, аз щях да му го припомня.

В случай, че не извикаше полиция, щях да бъда на чисто. Щях да продам огърлицата камък по камък, да складирам парите в Швейцария, да продължа да работя при Сидни три-четири месеца, след това да си подам оставката под предлог, че съм се разболял. След това щях да отида в Европа и да се установя някъде, може би в швейцарските Алпи с моя милион.

После си спомних за Реа и Фел. Как щяха да реагират, когато откриеха, че бяха откраднали стъкло, а не диаманти? Тези двамата можеха да се окажат точно толкова опасни и жестоки, колкото Спуки. Тъй като бяха част от грабежа, те нямаше да ме издадат, но щяха да тръгнат след мен.

Размишлявах върху това. След това си спомних, че трябваше да бъда ударен с пистолет от Фел, за да се предпазя от подозрения. Щях да се възползвам от това. Щях да се престоря, че съм крайно изнервен и се налага да се махна незабавно. По начина, по който редях нещата, Реа и

Фел щяха да разберат, че са откраднали имитация едва след десет дни. Дотогава аз трябваше да съм в Европа и Далеч от техните отмъстителни ръце. Тогава мислех да ниша на Сидни и да му съобщя, че го напускам завинаги.

Седях и държах питието си, а умът ми беше зает с мисли, когато три минути след полунощ звънна телефона.

Ръката ми не беше стабилна, докато вдигаш слушалката.

– Кар на телефона.

Фел каза:

– Стая 35.

Поех дълбоко въздух.

– Тя там ли е?

Фел се изкикоти.

– Как мислиш?

– Утре вечер в десет – казах аз и затворих.

Следващият ден се влачи безкрайно. За щастие не бяхме заети в магазина и имах време да помисля.

Тери ме наблюдаваше. Най-накрая любопитството му надви и той се придвижи до моето бюро.

– За какво мислиш, Лари? – попита той, като впи злобните си малки очички в мен. – Изглеждаш дяволски замислен.

– Имам главоболие – отсякох аз и веднага използвах случая да отбележа, че все още не се чувствам добре.

– Съжалявам.

Той съжаляваше толкова, колкото някой, който е намерил десет долара на улицата.

– Върна се твърде скоро. Не мога да разбера защо Сидни имаше такава нужда от теб. Понякога е толкова несъобразителен. Аз можех да се справя с моята и твоята работа едновременно. Защо не си отидеш у дома и не се погрижиш за бедната си глава? Госпожица Барлоу и аз ще се справим чудесно.

Беше ми на езика да му кажа да върви по дяволите, когато се усетих, че като част от моята роля щеше да бъде по-добре да се направя на тежко болен.

– Мисля, че точно така ще постъпя – станах, – ако наистина мислиш, че можеш да се справиш.

Видях по изненаданото изражение в очите му, че не е очаквал това. Той наистина трябваше да се размърда без мен и Сидни.

Но това беше предизвикателство, което той прие с радост. Докато

вървях към паркинга, се чудех как ли се справяше Сидни с художественото оформление. Почувствах, че трябваше да му кажа, че ще си остана в къщи. Говорих с него от една телефонна кабина.

– Сидни, страшно ме боли глава. Тери каза, че може да се справи, така че си отивам у дома.

– Бедничкият ми! Върви – той започна да се суети. – Ще отида веднага в магазина... не мога да оставя Тери да се разпорежда. Имам четири прекрасни проекта. Ще останеш много доволен! Не би ли искал да дойдеш тази вечер?

– По-добре не. Днес ще си почина, ако нямаш нищо против.

– Точно така.

Не се върнах веднага в апартаента си. Отидох до банката и изтеглих 3000 долара в пътнически чекове. След това отидох при моя агент и попитах за самолети до Сан Франциско. Имаше един, който излиташе в петък сутринта в 5:00 часа. Записах си и попитах дали беше необходима предварителна резервация. Моят агент каза, че полетът по това време щял да бъде полупразен и можех да се кача без проблеми.

Върнах се в апартаента си, седнах и започнах сериозно да планирам обира. Поръчах си сандвичи на обяд и към 15:00 ч. бях убеден, че съм се погрижил за всички подробности.

Сидни се обади към 16:00 ч., за да пита как се чувствам. Казах, че главоболието ми беше минало, но все още се чувствах недобре.

Той попита нетърпеливо, дали се надявам да бъда по-добре в четвъртък вечер и аз казах, че ще бъда добре и че мисля да съм на бюрото си утре в обикновения час.

В 20:00 ч. отидох до малкия ресторант на ъгъла и си поръчах лека вечеря, след това се върнах в апартаента си и се опитах да гледам телевизия до 21:45 часа. Взех сака с перуката тип „Бийтълс“, посребрените очила, червеното яке с черните джобове, но без револвера-играчка, отидох до гаража и се отправих към мотел „Пирамид“. Бях избрал този мотел за Морганови, защото той имаше отделни бунгала и се използваше от млади хора, които пътуваха през Маями. Ако Реа и Фел бяха купили подходящи дрехи, щяха да се слоят с тълпата.

Паркирах до мотела и влязох. Намерих бунгало 35 без затруднения. Всяко бунгало имаше голям осветен знак със съответния номер.

Нощният въздух беше изпълнен със звуците на транзистори и кресливи гласове от телевизорите. Никой не ме видя, докато чуках на вратата на бунгало 35, която се отвори веднага, като че ли Фел ме беше чакал с нетърпение. Влязох в стаята и Фел затвори вратата.

За секунда не можах да позная Реа, която стоеше до масата и ме гледаше със студените си, зелени очи. Тя беше облечена в кърваво червен панталон и сако с бяла яка и бели маншети. Червената ѝ коса беше вдигната високо на върха на главата ѝ и беше измита. При вида ѝ почувствах как страстта ми отново ме прободe и усетих по малката подигравателна усмивка, че тя разбра. Обърнах се, за да погледна към Фел. Дори и той беше успял да се облече прилично. Беше се подстригал и беше облечен в кафяво спортно яке, чифт тъмнозелени панталони и бяло поло.

– Вие двамата изглеждате чудесно – казах аз и сложих сака на масата. – Имате ли дрехи за смяна?

– Да. Досетихме се, че тези лесно могат да се опишат на ченгетата – каза Фел и се усмихна. – Доста се потрудохме.

Е, поне използваха главите си, помислих си аз.

Заобиколих масата и седнах.

– Тъй като и двамата сте тук, трябва да предположа, че плана ще влезе в действие... нали?

– Дошли сме да те изслушаме – каза Реа безчувствено. – Кажи ни целия план и тогава ще решим.

Очаквах това и вдигнах рамене.

– Планът влиза в действие утре вечер.

– Утре вечер? – гласът на Фел се повиши. – Нещо се разбързахме.

– Каква значение има дали ще е утре вечер или другата седмица? Вече всичко съм организирал. Колкото по-скоро свършим работата, толкова по-скоро ще получим парите.

Фел погледа Реа.

– Остави го да говори – каза тя, като седна далеч от мен и запали цигара.

– Утре вечер точно в 10:30 часа ще дойдете в Уелингтън Корт, Рузвелт Булевард – извадих сгънат лист от портфейла си и го сложих на масата. – Написал съм всичко с насоки, как Да стигнете до там. Утре сутринта огледайте мястото: просто минете оттам с колата, за да сте сигурни, че ще го намерите. Засечете пробегата от тук до Уелингтън Корт, за да знаете кога да потеглите утре сутринта. По това време на нощта ще има свободни места за паркиране наблизо. Оставете колата си, отидете спокойно да входната врата. Ще намерите вратата отключена. Качете се бързо по стълбите. Не използвайте асансьора. Нощният пазач ще гледа телевизия в стаята си, но асансьорът може да причини смущение на екрана, така че използвайте стълбите. Когато стигнете до последния етаж,

завийте надясно и ще видите входната врата на Фремлин... № 4. Вратата ще бъде отключена. Отворете я тихо и влезте. Ще се намерите в малко фойе срещу една врата, която води към всекидневната. Ослушайте се пред вратата. Ще чуете Фремлин и аз да разговаряме. След това се втурнете вътре. Влезте бързо с пистолети в ръце и ни извикайте да не мърдаме. Не се тревожете за Фремлин. Той само ще си стои и ще ви зяпа ужасено. Сега, тук е сложната част на операцията – обърнах се към Фел, който стоеше с лакти на колене, подпрял лице и слушаше с изострено внимание. – Аз трябва да се държа смело. Това ще премахне всякакви подозрения, че имам нещо общо с обира и това е необходимо, ако ще продавам диамантите. Аз ще скоча на крака и ще се втурна към теб. Ти ще ме удариш през лицето с твоя пистолет.

Фел ме зяпна.

– Ударът в лицето с пистолет може да бъде болезнен – каза той.

– Знам, но трябва да бъде направено и то убедително. Няма да се сърдя, ако ми падне някой зъб. Един милион са много пари.

– Ти наистина ли искаш да те прасна с пистолета?

– През лицето – не главата. Искам това да стане ясно. Не главата – през лицето. Разбра ли?

– Защо не си запазиш красотата, господине, защо да не те фрасна по главата? – попита Фел намусено.

– Претърпях сътресение. Ще бъде опасно да ме удариш по главата.

– Да – той отново погледна Реа, но тя стоеше без да мърда с безизразно лице и наблюдателни очи.

– Аз ще падна – продължих по-нататък. – Вие ще се погрижите за Сидни. Вземете със себе си ролка широко тиксо. Вържете го и му запушете устата. Направете същото с мен. Ще намерите огърлицата на бюрото. Вземете я и излезте – спрях и след това продължих – това е операцията. – Всичко е ясно. Няма да има съпротива, няма да има полиция и ако ни завържете достатъчно добре, ще трябва да чакаме, докато прислугата на Фремлин пристигне в осем часа сутринта, за да ни освободи.

Запалих цигара, след което попитах:

– Някакви въпроси?

– Искаш ли да попиташ нещо? – Фел се обърна към Реа. – На мен всичко ми е ясно.

– Все още не – тя тръсна пепелта върху килима. Продължавай.

– Ти трябва да имаш алиби – продължих аз. – Твоят разказ е, че си напуснал Лусвил в понеделник следобед на път за Фриско (Сан Франциско). Реа е мислела, че може да си намери работа там, ако я закараш.

Това ще бъде обяснението, за това, че бунгалото ви е затворено два дни и в нощта на обира. Реа ще хване полета в 05:00 ч. в петък сутринта за Фриско. Ти, Фел, ще се върнеш направо в Лусвил веднага щом приключи кражбата. Трябва да бъдеш там в петък вечерта. Казвай на всеки, който се интересува, че Реа е отишла във Фриско да си търси работа. Най-вероятно няма да имате нужда от алиби, но трябва да сте готови за всеки случай.

– Да – кимна Фел. – Това е разумно.

Взех от портфейла си пътническите чекове и ги хвърлих в скута на Реа.

– Това ще покрие разходите ти. Няма да имаш трудности с купуването на билет до Фриско, дай фалшиво име и адрес. Тръгваш в определения час. Намираш си скромен хотел и търсиш работа. Това е важно в случай, че полицията направи проверка. След десет дни се връщаш в Лусвил... не по-рано... ясно ли е?... Десет дни.

Сега тя зададе първия си въпрос.

– А какво ще стане с огърлицата? В джоба ти ли трябва да я натъпчем преди да се пръждосаме, за да я продадеш?

– Ако си мислиш, че това е страхотна идея, докато ви гледа Сидни имаш нужда от психиатър – казах аз с изострено внимание. – Вие ще вземете огърлицата със себе си. Фел или ти ще я скриете в бунгалото. Това си е ваша работа.

Тя впи присвитите си очи в мен.

– Доста си доверчив. Ами ако се пръждосаме с огърлицата. Ще изглеждаш тъпо, нали?

– Да си представим, че го направите – усмихнах ѝ се аз. – Да не би да се въобразявате, че ще можете да я продадете? Тя ще трябва да бъде разглобена. Да предположим, че я разглобите. Говорим за един милион. Ще бъдете изправени пред невъзможната задача да си намерите някой да извърши продажбата, но дори и да намерите, той ще ви одере кожата. Ето защо, мога да си позволя да ви вярвам. Познавам търговци, които биха ми платили най-високите цени за тези камъни без да задават въпроси... вие не познавате. Всичко е много просто.

Тя се замисли над това, след което за първи път започна да се успокоява.

– Е, добре – каза тя – но какво ще стане, когато ти продадеш камъните? Ти вземаш огърлицата. Да предположим, че избягаш и ние станем за смях?

Тя следваше стъпките на предишното ми мислене. Бях

предположил, че тя ще зададе този въпрос и бях подготвен.

– Фел се връща в бунгалото, за да поддържа фасадата – казах аз, – но ти ще дойдеш с мен като моя секретарка. Ти ще бъдеш вътре във всички сделки. Ще знаеш, какво ще заплатят за всеки един камък. Ще ми бъде платено в брой. Веднага щом получи парите от всеки камък, ще ти давам половината. Това успокоява ли те?

Тя се облегна и ме погледна. Бях ѝ отнел всякаква почва за съмнения. Тя не можеше да измисли други възражения.

– Стига да не ме изоставиш, когато не те гледам.

Отново ѝ се усмигнах.

– Няма да мога, дори и да искам. Целта е да сме колкото се може по-близо един до друг – спрях, след това продължих, като гледах право към нея, – даже ще спим заедно... това е част от сделката.

Фел нададе гръмък смях.

– Тоя е мой човек! Братко! Заслужаваш това, което получаваш!

Реа изведнъж се усмигна: твърда, студена усмивка, но все пак усмивка.

– Дадено – каза тя. – Добре, ще свършим работата.

Поех си дълбоко дъх.

– Добре. А сега да уточним останалите подробности и да тръгвам. Първо, и двамата ще носите ръкавици. Това е много важно. Ако оставите дори и един отпечатък в апартамента на Фремлин, няма да има никакъв милион – посочих сака. – Донесъл съм облекло за Фел. Хвърли един поглед.

Фел отвори чантата и извади перуката, очилата и якето. Усмихвайки се, той си сложи перуката и очилата и се погледна в огледалото.

– Направо е супер! Аз самият не мога да се позная!

Погледах Реа.

– Скрый косата си под някаква кърпа. Купи си чифт от тези очила, за да скрийт зелените ти очи. Веднага щом работата свърши, смени дрехите, с които си облечена сега. Купи си евтин куфар, сложи нещата си в него и го изхвърли някъде на безопасно място. Фел трябва да стори същото... ясно ли е?

Тя кимна. Беше доста по-кротка сега и знаех, че беше лапнала въдицата.

Тупнах листа върху масата.

– Всичко е написано тук – казах аз. – Всичко, което ви казах. Прегледайте го отново и отново, докато научите всеки ход наизуст, след това го унищожете – изправих се. – Това е всичко. Утре вечер в десет и

тридесет.

Отново погледнах към Фел:

– Помни – лицето, не главата. Удари ме достатъчно силно, за да бъде убедително.

Той се усмихна:

– По-добре ти, отколкото аз.

Спрях на вратата и ги погледнах.

– По-добре аз, отколкото един милион долара – казах и тръгнах.

ЧАСТ СЕДМА

Четвъртък мина толкова добре, колкото можеше да се очаква. Бях нервен, въпреки че се опитвах да не бъда, а Сидни почти ме влуди със своето бръмчене и прелитане насам-натам. Постоянно излизаше от кабинета си, завърташе се около приемната, хвърляше ми заговорнически погледи и отново се скриваше. Разбира се, Тери разбра, че става нещо и ме наблюдаваше със зловни, любопитни очи.

Най-накрая реших, че това трябва да престане. Влязох в кабинета му и затворих вратата.

– За Бога, Сидни – казах аз, – овладей се. Държиш се като беглец от мафията.

Очите му се изцъклиха.

– Така ли? Та аз спокоен като поп. Какво искаш да кажеш?

– Спокоен като поп, който е намерил момиче в леглото си.

Той се изкиска.

– Е, може да съм съвсем мъничко развълнуван. Просто не мога да дочакам тази вечер! Ще бъдеш наистина очарован!

– Запази го за довечера и престани да се мотаеш около мен. Тери вече си гризе ноктите от любопитство.

Той разбра намека и остана в кабинета си до края на следобед, но когато си тръгна към 18:00, не можа да се сдържи и ми намигна. Намръщих се и той си тръгна леко сломен.

Тери веднага се изправи и дойде при мен.

– Какви са тези вълнения? – попита той – Сидни се държи като йойо⁷ цял ден. Вие двамата да не сте замислили нещо?

Започнах да разчиствам бюрото си.

– Защо не попиташ него? Ако той пожелае да знаеш, сигурно ще ти каже.

Тери сложи ръцете си върху бюрото ми и се наведе напред. Малките му зловни очички бяха бесни.

– Мразиш ме, нали?

Аз се изправих.

– Не повече, отколкото ти ме мразиш, Тери – казах аз и прекосих приемната, за да вляза в банята.

Десет минути по-късно карах обратно към апартамента си. След

7. Търкаляща се нагоре-надолу, детска играчка, навита на конец.

седмица, а може би и по-малко, казах си аз, щях да бъда в Антверп, за да разговарям с един от най-големите търговци на диаманти. Щях да му предложа десет от най-добрите камъни, но не и най-големия. Него щях да занеса в Хатън Гардън, Лондон. Уолъс Бърнстайн вече ме беше помогнал да търся висококачествен камък, който можеше да се използва за корона. Той намекна, че беше за някой от Кралското семейство. Бях сигурен, че ще грабне големия камък заедно с цената му. След това от Лондон за Амстердам, след това за Хамбург и най-накрая за Швейцария. Дотогава щях да струвам един милион долара. Тази сума, вложена при 8 процента лихва, щеше да ми осигури доход от 80 000 долара до края на живота ми. Щях да подам документи за Швейцарски паспорт за чужденци, да платя таксата и да се уредя завинаги.

Бях доволен от начина, по който се бях справил с Реа. Бях сигурен, че тя вече не ме подозираше, а това беше важно. Докато тя беше във Фриско, а брат ѝ в Лус-вил, щях да имам достатъчно свобода за действие.

Всичко сега зависеше от това дали Сидни щеше да се обади в полицията след обира. Трябваше да внимавам с него. Той щеше да бъде бесен. В такова състояние беше трудно да го контролирам. Трябваше да го предупреждавам, че веднъж намесеше ли се полицията, Том Лус ще чуе за случилото се. Зависеше от това дали яростта на Сидни или страха му от Лус щеше да надделее и аз бях склонен да вярвам, че ще бъде второто.

Върнах се апартамента си 18:35 часа. Трябваше да убия четири часа. Спомних си, че би трябвало да съм на вечеря с Джонсънови, взех душ, обръснах се и облякох тъмен костюм. Направих всичко това бавно и все още ми оставаха три часа и четвърт, преди да се впусна в действие.

Налях си уиски, включих телевизора, който не задържа вниманието ми, така че го изключих. Помотях се на-горе-надолу във всекидневната, неспокоен и нервен. Постоянно гледах часовника си. Не ми се ядеше. В стомаха ми нарастваше неспокойно чувство, но уискито помагаше. Без каквато и да било причина изведнъж си помислих за Джени. Почувствах внезапна нужда да поговоря с нея. Претърсих джобния си дневник, намерих номера на градската болница в Лусвил и се обадох.

След известно време Джени каза:

– Ало?

– Здравей – седнах и изведнъж се успокоих. – Обажда се твоят стар партньор от социалния патронаж. Как си, Джени?

– Лари! – радостта в гласа ѝ ме накара да се почувствам добре – Колко мило от твоя страна, че се обаждаш. Справям се чудесно Мога дори да подскачам с две патерици.

– Така ли... прекрасно! Кога те изписват?

– Към края на следващата седмица. Не мога да дочакам да изляза и да се заема отново с работа. Кажете ми, Лари, всичко при теб наред ли е?

Помислих си как щеше да реагира, ако ѝ кажех, че възнамерявам да се замеся в обир.

– Добре съм. Отново в крачка... зает. Имам ангажимент за вечеря. Току-що бях приключил с обличането, когато ми дойде наум за теб.

– Аз също си мислех за теб. Толкова се радвам, че напусна този град, Лари. Лусвил не бе за теб.

– Предполагам. И все пак ми липсва... и ти също – изведнъж ми се прииска да я видя отново, но знаех, че това беше невъзможно. След четири-пет дни щях да съм на път за Европа и вероятно нямаше повече никога да се върна. Помислих си за несресаната ѝ коса, очите ѝ, сръчността ѝ, добротата ѝ. – Ще ходя в Европа след няколко дни... по работа. В противен случай щях да дойда с колата, за да те видя.

– О! – пауза, след което тя продължи, – дълго ли ще отсъстваш?

– Не съм сигурен... зависи. Може да ми се наложи да отида до Хонг Конг. Да... доста време.

– Разбирам е, приятно пътуване – изведнъж усетих хладна нотка в гласа ѝ, която ми подсказа, че беше разстроена. Вперих поглед в стената. Помислих си за самотата, която ме очакваше.

Беглец, който живееше в чужда страна... дори не говорех никакъв друг език освен собствения. Колко различно щеше да бъде, ако Джени беше с мен. С всичките тези пари щяхме да си живеем чудесно. Тези мисли минаваха през ума ми, когато тя каза:

– Предполагам, че слънцето ти се е усмихнало. Тук е ужасно. На моменти копнея за слънце.

Помислих си, колко щеше да е забавно да ѝ покажа Хонг Конг, след това с чувство за дълбока депресия осъзнах, че бях закъснял. Не можех да кажа: „Ела с мен“. Не можех да я шокирам така Освен това, тя не можеше да върви. Не, беше вече късно и трябваше да тръгна няколко дни след обира: вероятно следващия понеделник. Щеше да бъде твърде опасно да не тръгна.

– Слънцето е прекрасно тук – казах аз и съжалих, че и се обадох. – Ще ти ниша, Джени. Е, става късно. Пази се.

– Ти също.

Говорихме още няколко секунди, след което затворих. Останах на мястото си, впил поглед в стената. Влюбен ли бях в нея? Чудех се. Бях започнал да си мисля, дали тя не беше влюбена в мен? Може би, когато бъда в безопасност в Швейцария, щях да ѝ пиша и да ѝ кажа какво изпитвах към нея. Щях да я попитам дали иска да дойде в Швейцария да си поговорим. Щях да ѝ изпратя билет за самолета. Чувствах, че щеше да дойде.

Погледнах часовника си: оставаха още два часа и три четвърти. Не можех да стоя повече в апартамента, така че излязох и отидох до „Интерфлора“, която беше отворена до късно. Поръчах рози за Джени и написах картичка, която гласеше, че ще ѝ се обадя скоро. След това трябваше да хапна нещо, затова отидох до „Спаниш Бей хотел“ и влязох в снек-бара. Хапнах един сандвич с пушена сьомга и чаша водка.

Един от моите клиенти, Джек Калшот, богат борсов посредник с широко лице, дойде и се присъедини към мен. Поговорихме за това-онова. Той каза, че търси изумрудена и рубинова гривна и ми смигна многозначително:

– Не е за съпругата, нали разбираш? Намерих си опашка, която е много ентузиизирана, но има нужда от омекотяване. Имаш ли нещо такова, Лари?

Казах му да дойде в магазина на другия ден.

През следващия час бях принуден да слушам неговото бърборене. Беше полезно човек да го познава, защото получавах добра информация за пазара от него. Помислих си, че много скоро всичко това щеше да се промени – отново смяна на сцената. Чудех се дали щях да имам приятели в Швейцария. От това, което бях чул за швейцарците, знаех, че не са много приятелски настроени към чужденците, но поне щеше да има някоя американска колония, с която можех да се запозная.

Най-накрая стрелките на часовника ми допълзяха до 21:45 часа. Казах довиждане на Калшот, а той потвърди, че ще дойде в магазина на другата сутрин в десет часа. Докато влизах в Буика си помислих за Фел и трепнах вътрешно. Ударът в лицето щеше да бъде болезнен. Не беше лесно да се спечелят един милион долара.

Докато натисках входния звънец на блока на Сидни и чакайки Лосън да пресече фоайето, видях Клод да излиза от асансьора.

Те ме поздравиха, когато Лосън отвори вратата.

След като портиерът се върна в канцеларията си с крачка, която ми подсказа, че по телевизията има нещо интересно, Клод каза:

– Господин Сидни е много развълнуван тази вечер, господин Лари.

Беше ми трудно да го накарам да си изяде вечерята. Надявам се, че ще му повлияете успокоително.

Като си помислих за това, което щеше да се случи, реших, че беше малко вероятно.

– Ще направя всичко възможно, Клод – казах аз, – лека нощ – и се качих в асансьора.

След това слязох, тръгнах бързо надолу по стълбите. Стигнах до фоайето, спрях, огледах се, бързо прибягах до входната врата, вдигнах резето, обърнах се и тръгнах нагоре по стълбите. Както си мислех, отключването на входната врата не беше трудно. Когато стигнах пред вратата на Сидни, тихо натиснах бравата и я отворих. Не беше заключена. Затворих я и натиснах звънеца.

Сидни дотича до вратата и я отвори широко.

– Влизай, скъпо момче! – възкликна той с искрящи очи. – Скучна ли беше вечерята?

– Доста.

Затворих входната врата, хванах го под ръка и влязох с него във всекидневната, сигурен, че вратата беше отключена.

– Тя се колебае. Не мисля, че съпругът ѝ иска да изхарчи толкова пари, но срещнах Калшот и той търси гривна с изумруди и рубини. Ще дойде утре... нова мащка.

– Няма значение... ела да видиш новите ни проекти.

Като го последвах към бюрото, хвърлих поглед към часовника си. Беше 22:10. След двадесет минути щеше да настане истински ад.

Почувствах, че леко се потя, извадих кърпичката си и си избърсах ръцете.

– Виж! – той подреди четири скици на бюрото. – Какво мислиш?

Наведох се, без изобщо да ги виждам.

– Не мислиш ли, че тази е превъзходна? – той постави дългия си, красиво оформен пръст върху втората скица.

Аз се стегнах и насилих очите си да се фокусират. Оглеждах скиците няколко секунди. Той беше надминал себе си. Вторият модел, към който сочеше, беше най-добрия дизайн на бижутерия, който някога бях виждал.

Изправих се.

– Ти си гениален, Сидни! Отлични са! Точно тази ще използваме! Превъзходна е, и ако не я продам за два милиона, да не се казвам Кар!

Той се хилеше и гърчеше от удоволствие.

– Мислех си, че е добра, но щом сега и ти казваш...

– Хайде да я сравним с огърлицата.

Той ме погледна изненадано.

– Но защо?

– Искам да сравня резбата на камъните с твоята скица – започнах аз с дрезгав глас и трябваше да спра, за да се изкашлям.

– Разбирам... да...

Той се обърна, прекоси стаята, свали картината на Пикасо и мина през всички тайни движения, свързани с отварянето на сейфа.

Погледнах часовника си: още петнадесет минути.

Той донесе огърлицата и я постави върху бюрото.

– Седни, Сидни, и дай да я сравним.

Той заобиколи бюрото, аз заставах зад него и след това двамата погледнахме първо огърлицата, после скицата.

– Превъзходна е – казах аз – Уловил си духа на камъните. Представяш ли си как ще изглежда, когато Чан свърши с нея? С нетърпение чакам да му я занеса.

Той се завъртя в стола си.

– Кога можеш да потеглиш?

– В понеделник. Ще отида при туристическия си агент утре. Трябва да пристигна в Хонг Конг към сряда. Ще трябва да остана до края на седмицата при Чан, за да се уверя, че ще започне добре, след това ще се върна.

Той кимна.

– Това е добре. Колко бързо ще можеш да я продадеш?

– Това вече е трудно. Не знам. Започнах да преглеждам един списък с имена. На Чан ще му трябват два месеца. Ще започна веднага, щом той свърши.

– Не можеш ли поне да ме ориентираш?

Вперих очи в него без да разбирам за какво намеква.

– Не мисля, че е възможно, Сидни. Може да стане за един месец, а може да стане и за осем. Два милиона не са малко пари.

Той се размърда нервно в стола си.

– Виж, Лари, аз застраховах огърлицата за девет месеца. За този период успях да получа специална тарифа, но вноските въпреки това са доста високи. Ако не се продаде до девет месеца, ще трябва да плащам повече, а аз не желая да го правя.

Стоях вцепенен.

– Ти си я застраховал?

– Но разбира се, сладурче. Нима си въобразяваш, че щях да те

оставя да отидеш чак в Хонг Конг с това колие, без да го застраховам? Всичко може да ти се случи. Някой може дори да ти го открадне. Може да стане дори и злополука – пази Боже. Седемстотин и петдесет хиляди долара са твърде голяма сума, за да се рискува.

– Да... – сега сърцето ми туптеше силно. – При кого го застрахова?

– Нашите хора... от Националната сигурност. Скарах се жестоко с онзи противен човек Мадъкс! Мразя го! Такъв материалист е! Най-накрая трябваше да отида при един от директорите, за да получа намаление. Мадъкс щеше да ми вземе почти двойно.

Мадъкс!

Аз също си бях имал работа с този човек и знаех, че той беше най-суровия, най-твърдия и най-проницателния експерт по искове в бизнеса: човек-, който подушваше престъпленията, преди дори още да бяха замислени. Той неговият помощник, Стийв Хармас, бяха разконспирирали повече застрахователни шантажи и бяха опандизили повече измамници от всички други експерти, взети заедно.

Почувствах че преbledнявам и се обърнах и тръгнах бавно към прозореца.

Умът ми беше блокирал от паника. Обирът пропадеше. Трябваше да го предотвратя! Но как? Мозъкът ми просто отказваше да работи, но знаех, че щеше да бъде фатално да се извърши кражбата с Мадъкс на среща.

Колкото и да бяха умни полицаите в Парадайс Сити, те изобщо не можеха да се мерят с Мадъкс. Спомних си за един случай, когато шефът на полицията Терел с удоволствие прие съдействието на детектива на Мадъкс – Стийв Хармас – и точно Хармас разкри кражбата на огърлицата Есмалди и даже едно убийство.

– Какво има, Лари?

– Главоболие, по дяволите! – хванах главата си с ръце, докато се чудех какво да направя. Изведнъж се сетих колко абсурдно лесно беше да се предотврати кражбата. Трябваше просто да пресека стаята, да изляза в коридора, да пусна резето и Реа и Фел нямаше да могат да влязат.

Какво можеха да направят? Какво щяха да направят, освен да си заминат и да ме напуснат, когато отново се срещнем.

– Ще ти донеса аспириин – каза Сидни и се изправи. – Няма нищо по-добро от аспирина, скъпи.

– Недей – тръгнах към вратата. – Аз ще го взема. Те са в шкафчето в банята, нали?

– Нека аз...

След това вратата се отвори с трясък и аз разбрах, че бях закъснъл.

По-късно, когато мислено се връщах към онази нощ, разбирах защо цялата операция се беше взривила в лицето ми.

Грешката беше изцяло моя. Въпреки часовете, които бях прекарал в мислене и внимателно планиране, бях преценил съвсем погрешно реакцията на Сидни под напрежение. Бях така сигурен, че този слабичък педераст с неговото бръмчене и суетене нямаше смелостта дори и на една мишка и щеше да се свие от ужас при всяка заплаха. Ако не бях преценил погрешно куража му, нямаше да изпадна в положението, в което се намирах в момента, но аз бях толкова сигурен, че той нямаше да представява никаква трудност и изобщо не помислих за тази съществена част от операцията.

Аз бях на път към вратата, а Сидни заобикаляше бюрото, когато входната врата се разтвори с трясък и Фел и Реа се втурнаха вътре.

Фел беше сложил перуката и сребърните очила и държеше ужасяващ автомат „Колт“ в ръка. Зад него, с коса скрита под черен шал и лице, скрито зад огромни сребърни очила, Реа също изглеждаше застрашително с 38-милиметров автомат в ръка.

– Не мърдайте! – извика Фел със смязващ глас – Горе ръцете!

Аз бях тръгнал към него. Опитах се да се спра, но краката ми сякаш се движеха сами. Почти го бях достигнал, когато той замахна. Видях движението и се опитах да се предпазя, но дулото удари лицето ми и в черепа ми избухна бяла светлина. Почувствах топла кръв в устата си и паднах по гръб, замаян от жестокия удар. Докато лежах, дясното ми око бързо се затваряше, но лявото виждаше това, което става.

Видях как Сидни сграбчи ножа, който използваше, за да отваря писма: антика, която му беше струвала хиляди долари и с която той много се гордееше. Хукна към Фел като разярен бик с лъскавия нож насочен напред, лицето му с цвят на стар пергамент, очите му изцъклени. Той изглеждаше не само обезумял, но и смъртоносен.

Видях как Реа се оттегли и вдигна автомата си, как зъбите ѝ се оголиха в жестока гримаса. Видя се светкавица и се чу трясък, когато Сидни заби ножа във Фел, който стоеше неподвижно, като препариран. Върхът на ножа се заби в ръката на Фел и оттам бликна кръв. Главата на Сидни експлодира като червена гъба и той падна с трясък, който разклаhti стаята.

Димът от стрелбата се изви към тавана. Фел залитна назад, хванал

ръката си. Някак си, с влудяваща болка в лицето, застанах на лакти и колене.

Вперих поглед в тялото на Сидни. Нещо ужасно, бяло и кърваво започна да тече от главата му. Той беше мъртъв. Това вече ми беше ясно. Сидни! Мъртъв! Нещо се изтъркули от устата ми. Изплюх един зъб върху двестагодишния персийски килим на Сидни. Запълзях към него. Исках да го докосна, да се опитам да го съживя и когато почти го бях стигнал, видях сянката на Реа пред мен.

Спрях, все още на лакти и колене, с кръв, течаща от устата ми и погледнах нагоре. Срещу мен имаше голямо огледало. Видях нейното отражение в огледалото. С огромните сребърни очила, белите зъби, устните, изкривени в жестока гримаса, ярко червения костюм тя приличаше на дявол, избягал от ада.

Държеше автомата за дулото. Дори и докато гледах нейното отражение, тя се засили и стовари автомата върху главата ми.

Когато се осъзнах, не знаех, че съм бил в кома в продължение на пет дни, че съм прекарал мозъчна операция и че два пъти са ме обявявали за мъртъв.

Първият признак на живот, който усетих, докато изплувах в съзнание, беше звука на нечий глас. Изплувах все по-високо и по-високо без усещане за даване, само с мързеливо, безволево движение да достигна повърхността и чух, че гласът говори някъде близо до мен и че думите на говорещия ме пронизваха.

Той казваше:

– Вижте какво, докторе, колко дълго ще трябва да стоя тук и да чакам тоя тип да се осъзнае? Губя си времето. Аз съм най-добрия в полицията. За Бога, стоя тук цели пет проклети дни!

Полиция?

Пет дни?

Стоях неподвижно и усещах силно главоболие.

Друг глас каза:

Може да излезе от комата всеки момент. Може да остане така с месеци.

– Месеци? – повиши глас другия човек. – Не можете ли да направите нещо... да му биете инжекция или нещо друго? Ако остана тук с месеци и аз ще изпадна в кома и тогава ще имате двама пациенти.

– Съжалявам... трябва да чакаме.

– Прекрасно... а аз какво да правя... да практикувам йога ли?

– Това не е лоша идея, господин Лепски. Йогата често е от ползи.

Имаше пауза, след която човекът на име Лепски продължи:

– Значи не можете да го изкарате от тази проклета кома?

– Не.

– И може да минат месеци?

– Да.

– Ама на мен все на такива ми върви! Добре, докторе, значи ще чакам.

– Така изглежда.

След това се чу шум от стъпки, пресичащи стаята, някаква врата се отвори и затвори и човекът на име Лепски изпръхтя, изправи се на крака и тръгна напред-на-зад. Нервниченето му стана като фон. Можех да се замисля за това, което бях чул. Искаше ми се главата да не ме болеше толкова силно и да можех да мисля по-ясно. С усилие на волята върнах мисълта си назад в миналото. Отново видях онзи ужасен момент, в който Реа беше убила Сидни. Видях я как вдига автомата, видях светкавицата, чух трясъка и видях как главата на бедния смел Сидни експлодира и стана на каша от кръв и мозък.

Бях толкова глупав! Защо бях преценил погрешно неговата смелост? Виждах го как се хвърля към Фел с ножа в ръка... нещо, което аз никога не бих могъл да направя при вида на пистолет. Това беше луда, безразсъдна, но прекрасна постъпка, която можеше да извърши само много смел човек. Сидни трябва да е разбрал веднага щом те се втурнаха в стаята, че искаха огърлицата, но той не знаеше, че огърлицата, която той се опитваше да предпази, беше стъклена и че си бе жертвал живота за нищо.

Е, той беше мъртъв. Сега аз бях здравата загазил, с полицаи до леглото ми, който чакаше да проговоря. Те подозираха ли, че бях замесен по някакъв начин с убийството и грабежа? Нима беше възможно? Как ли се чувстваше Мадъкс, като знаеше, че фирмата му трябва да изплати три четвърти милиона долара? Познавах го и знаех, че вместо да бъде изплатена тази огромна сума, той щеше да рови, да рови и да рови, докато намереше нещо, с което да ми прикачи убийството.

Е, аз имах време. Ако останех неподвижен и не дадах знак, че бях дошъл в съзнание, можеше да измисля начин... някакъв начин да се спася.

Чух да се отваря вратата. Глас на жена каза:

– Обядът ви е готов, господин Лепски. Аз ще го наблюдавам.

– Добре, скъпа. Дори и само клепач да надигне, веднага ме пови-
кай. Какво има за обяд?

– Телешко задушено.

– Сигурна ли си, че е телешко, а не кучешко?

Тя се изкикоти.

– Котката на старшата сестра я няма.

– Ами да! Все на такива ми върви!

След това вратата се затвори.

Чух сестрата да сяда и да разгръща страниците на книга. Върнах се
обратно в мислите си.

Реа и Фел бяха взели стъклената огърлица. Фел беше ранен. Из-
стрелът беше ли чул от някой друг от сградата? Дали някой ги е видял
да излизат. Може би полицията вече ги беше пипнала и Реа беше прого-
ворила. Може би, затова ме пазеше този полицаи. Бях сигурен, че ако
заловяха Реа, тя щеше да ме въвлече. Но как можех да разбера? Бях си-
гурен, също така, по изражението ѝ, което видях за секунда в огледало-
то, че тя искаше да ме убие, така както беше убила Сидни. Но ако оцеле-
ех... както и ставаше... и ако тя и Фел бяха заловени, тя щеше да
проговори.

Исках да вдигна ръце и да ги притисна към главата си, но устоях на
това желание. Исках време. Трябваше да изглеждам все още в кома.

Да предположим, че тя и Фел се бяха измъкнали? Какво щяха да
правят? Те бяха откраднали огърлица, която си въобразявах, че струва
най-малко един милион долара. Те знаеха, че един погрешен ход щеше
да се окаже катастрофален. Щяха ли да се опитат да продадат огърлица-
та? Вече ги бях предупредил, че дребните пласъори нямаше да я докос-
нат. Сега, с убийство на ръце, дали щяха да бъдат толкова безразсъдни,
че да се обърнат към какъвто и да е пласъор? Можех да си представя как
Реа, със своята вродена алчност за пари, можеше да не успее да устои на
изкушението да обърне огърлицата в пари.

Но защо да мисля за тях? Ако щях да оцелявам, трябваше да мисля
за себе си.

Да предположим, че полицията, или пък Мадъкс – най-вече Мадъкс
– подозираха, че бях замесен в кражбата? Да предположим, че получеха
разрешително и отвореха моя сейф? Как щяха да реагират, когато отк-
риеха истинската огърлица?

Изведнъж видях искрица надежда... изход, а Бога ми, как имах
ужда от изход!

Лежах, без да мърдам, умът ми работеше усилено и най-накрая ми

се струваше, че можех да се спася... стига полицаите да не заловяха Реа и Фел. Ако не ги заловяха, аз щях да бъда в безопасност. Можех да поставя намордник на Мадъкс. Можех да се върна в приемната. Тъй като Сидни беше мъртъв, Том щеше да ми предложи дял в съдружието. Без моите познания магазинът можеше дори да пропадне. Изведнъж се почувствах по-леко, по-спокойно и по-оптимистично.

Можех да се оправя, стига Реа и Фел да не бъдеха заловени.

Но как можеха да бъдат заловени? Дори и някой да ги беше видял да излизат от блока, той нямаше да може да ги разпознае. Стига те да не направеха нещо глупаво, като например да се опитат да продадат огърлицата, тогава те, както и аз щяхме да бъдем в безопасност.

Но Реа?

Спомних си какво беше казала Джени: „Тя е обсебена от стремежа да забогатее. Тя просто не може да се примири с мисълта, че ако човек иска да има пари, трябва да работи... тя казва, че не може да чака толкова дълго“.

Но Реа не беше глупачка. Тя вероятно осъзнаваше, че въпреки изкушението да спечели бързо пари, в момента, в който се опиташе да продаде огърлицата, щеше да бъде заловена.

Чух някой да чука на вратата и сестрата да става и да прекосява стаята.

– Здравейте, госпожице Бакстър – каза тя.

– Как е той? – попита Джени.

– Все същият.

Джени беше тук!

Трябваше да положа големи усилия, за да не си отворя очите. Беше твърде рано. Когато им покажех, че съм дошъл в съзнание, щях да го направя бавно, и ако този полицаи станеше груб, щях да изпадна отново в престорена кома. Мисълта, че Джени беше дошла в Парадайс Сити и се интересуваше от мен ми подеждаше като куршум в ръката.

– Може ли да го видя?

– Разбира се.

Лежах с разтуптяно сърце и чувах движенията около леглото ми.

– Изглежда зле – скръбта в гласа на Джени означаваше много за мен.

– Това е нормално. Прекарал е мозъчна операция и е бил на косъм от смъртта, но доктор Съмърс каза, че сега е извън опасност. Просто трябва да чакаме да излезе от комата.

Хладни пръсти докоснаха китката ми... пръстите на Джени.

Копнеех да отворя очи, да я погледна, да видя несресана й коса и напрежението в добрия й поглед, но все още беше твърде рано. Трябваше да чакам за собствената си безопасност.

След това се отвори вратата и се чу друг глас – гласът на Лепски.

– Ако това беше котката на старшата сестра, то аз си умирам за кошешки обяд – Лепски отново беше в стаята. – Здравсти, госпожице Бакстър – продължи той. – все още го няма.

– Да – въздъхна Джени. – Нали ще ми съобщите веднага, щом дойде в съзнание, сестра?

– Разбира се.

Чуха се движения. Не посмях да погледна дори и през мигли, като чух, че Лепски сяда на стола до мен.

Вратата се затвори... Джени си беше отишла.

– Харесвам я – каза Лепски. – В нея има нещо. Тя е луда по този тип, нали?

– И още как – отвърна сестрата.

– Да – след дълга пауза Лепски продължи. – Преди няколко месеца ме повишиха в степен инспектор първи ранг. Няма да повярвате как си играят с мен като с пионка. Само да стоя ден след ден в тази проклетата стая! Опитват се да ми внушат, че е важно.

– Просто не мога да разбера, какво точно става тук – каза сестрата. – Много бих искала да ми обясните. Четох всички вестници, но в тях не пише нищо, освен че господин Фремлин е бил убит. Какво точно се е случило?

– Между нас казано, ние също не знаем какво става. Всичко зависи от това, Кар да изплува на повърхността и да ни каже, какво точно се е случило. Мислим, че нещо важно е било откраднато, но не знаем какво. Така, че аз знам толкова, колкото и ти.

Слушах напрегнато.

– Но сигурно имате някаква диря? – каза сестрата.

– Скъпа, явно си чела прекалено много криминалета – гласът на Лепски беше горчив. – Ние знаем само, че един мъж и една жена са влезли с взлом в апартамента на Фремлин, застреляли са го, обезвредили са Кар и са изчезнали. Имаме тяхното описание. Нощният пазач е чул изстрела и ги е видял да излизат. Неговото описание, обаче, не върши никаква работа. Така че всичко зависи от това, което Кар е видял и това, което знае. Затова седя тук. Стана ли ти ясно?

– Радвам се, че не съм на твое място.

– И аз не бих искал да съм на мое място – дълга пауза, след което

Лепски понита, – а какво ще вечеряме?

– Току-що обядвахте, господин Лепски.

– Какво от това. Аз съм човек, който гледа напред. Какво ще вечеряме?

– Не знам. Зависи от настроението на готвачката.

– Така ли? Кажй й, че ще й пусна ръка, ако приготви нещо вкусно.

Сестрата се изкикоти.

– Не е хубаво да се говори така, господин Лепски.

– Права си. От това висене тук започвам да ставам импотентен.

Тръгваш ли?

– Естествено. Преди да сте почувствали нещо към мен.

– Страхотна идея! Ако не бях семеен...

Чух как се затваря вратата.

Значи те не знаеха, че огърлицата беше открадната. Значи Лосън е видял Реа и Фел, но според думите на Лепски, това нищо не означава-ше. Маскировката и тяхната подвижност ги бяха направили анонимни. Стоях без да мърдам и мислех. Реших, ще не трябваше да се събуждам поне още два часа.

Лепски не трябваше да се усъмнява, че бях чул това, което той каза на сестрата.

Така че останах неподвижен и мислех, докато времето минаваше. Главата ме болеше и нервниченето на Лепски ме дразнеше. От време на време влизаше сестрата. Най-накрая пристигна лекарят и аз реших, че сега вече можех да покажа признаци на живот. Докато той поздравяваше Лепски аз се размърдах, изохках тихо, отворих очи и видях едно дебело лице, надвесено над мен, след това затворих очи.

– Осъзнава се!

– Братко! Това вече е нещо! – възкликна Лепски.

Отворих отново очи, вдигнах ръка към главата си и опипах бинтовете.

– Как се чувствате, господин Кар? – попита лекарят.

– Къде съм? – типичен въпрос за хора, които се връщаха в съзнание.

– Няма за какво да се тревожите. Намирате се в градската болница. Как се чувствате?

– Боли ме главата.

– Ще оправим това. Не се тревожете. Просто се отпуснете, господин Кар.

– Сидни... те го убиха...

– Не се тревожете за нищо. Ще ви направя инжекция, а вие се отпуснете. Има много време...

– Хей! Почакай! Искам да говоря с него! – каза Лепски трескаво. – Това е важно.

– Все още няма да говорите с моя пациент – отсече докторът. – Сестра...

Само след секунда почувствах потупване по ръката и след това убождане от игла. Докато се унасях си помислих, че времето беше на моя страна. Не бързах да говоря с Лепски, но знаех, че в предстоящата игра на покер аз държах асаците.

Слънчевата светлина ме събуди. Раздвижих се, вдигнах глава и се огледах. Болката в Главата ми се беше разсеяла. Умът ми се беше проявил. До прозореца стоеше един висок, слаб мъж с тен, който предпологах, беше Лепски. До мен седеше привлекателна сестра, която щом ме видя да мърдам, стана и се наведе над мен.

– Здравейте, господин Кар... по-добре ли се чувствате вече?

– Чувствам се доста добре – вдигнах ръка към главата си. – Какво се е случило?

– Отпуснете се. Ще извикам доктор Съмърс.

Тя отиде до телефона, а Лепски се наведе над мен. В мен се бяха втреничили чифт твърди бледосини очи: очите на ченге.

– Здравсти, господин Кар – каза той с тих глас. – Само да знаете, как се радвам да ви видя отново жив. Можете ли да говорите?

– Кой сте вие... лекарят?

Тогавя Лепски беше избуган настрани от сестрата.

– Все още не – му каза тя. – Няма да говорите с него без позволенieto на доктор Съмърс.

– Това вече на нищо не прилича! – каза Лепски и се върна до прозореца.

След секунда един нисък, дебел мъж в бяла престилка се върна в стаята. Той ми измери пулса, усмихна се, каза, че се справям отлично и да не се тревожа за нищо.

– Господин Кар, тук има един полицаи, който иска да ви разпита. Можете ли да говорите с него? Не се колебайте да кажете „не“, ако не се чувствате достатъчно добре, но изглежда, че е важно.

– За Сидни Фремлин ли се отнася? – направих гласа си дрезгав, почти като шепот.

– Да.

Затворих очи и останах така няколко секунди, Исках той да разбере, че все още се чувствах зле.

– Добре.

Лекарят се обърна и повика Лепски.

– Само няколко минути.

Лепски дойде и застана да мен.

– Господин Кар... представям си как се чувствате, но това е много важно. Можете ли да ми кажете какво точно се случи? Съвсем накратко... просто ми кажете, какво ви доведе до това състояние.

Гласът му не беше враждебен, това означаваше, че той не ме подозираше.

С уморен глас, почти като шепот, казах:

– Фремлин и аз работехме. Вратата се отвори с трясък. Един мъж и една жена се втурнаха в стаята. Фремлин се опита да ги спре. Жената го застреля и ме удари.

– Върху какво работехте?

– Върху един проект за диамантен нашийник.

– Имате ли представа какво са търсили?

– Диамантената огърлица.

– Каква огърлица?

– Ние се опитвахме да направим нашийник от огърлицата, Тя беше върху бюрото... те взели ли са я?

– Нямахме огърлица, когато ние пристигнахме – каза Лепски, като се наведе напред и впи поглед в мен. – Каква огърлица... колко струваше?

Толкова стига засега, си казах аз и уморено затворих очи.

– Достатъчно – каза доктор Съмърс. – Сега той трябва да почива.

Лепски издаде звук, наподобяващ впримчена муха.

– Това е убийство, докторе. Трябва да говоря с него. Хей! Господин Кар!

Отворих очи, погледнах го и отново ги затворих. Почувствах убождане в ръката и се унесох, докато Лепски все още протестираше.

Когато отново се осъзнах, открих друг човек до себе си. Той беше висок, слаб и симпатично грозен със спокойно, тихо поведение.

– Как сте, господин Кар?

Зад него се въртеше една медицинска сестра.

– Малко съм замаян – казах аз, затворих очи, мръднах главата си и отново го погледнах. – Кой сте вие?

– Казвам се Стийв Хармас – ми отвърна той. – Представявам Националното застрахователно дружество.

Побиха ме ледени тръпки.

Значи, това беше човекът, за когото бях слушал толкова много: човекът, който разкриваше мошеничества и убийства, и зад когото стоеше Мадъкс.

Този човек беше далеч по-опасен от Лепски. Бях сигурен в това, но не можех да ги зальгвам повече. Представлението започваше. Или щях да го убедя, или бях загубен.

– Можете ли да говорите? – попита Хармас. Гласът му беше тих и маниерите му бяха спокойни, но мен не можеше да ме заблуди.

– Да – престорих се, че полагам големи усилия и се повдигнах леко, за да мога да го гледам в очите. – Можете да започвате.

– Ще бъда кратък, господин Кар, – гласът му не беше враждебен, но очите му бяха наблюдателни. Не можеше да ме заблуди. – Знаехте ли, че господин Фремлин беше застраховал една диамантена огърлица за три четвърти милиона долара?

– Да... той ми каза.

– Струва ни се, че огърлицата е била открадната. От това, което сте казали на Лепски става ясно, че те са искали огърлицата. Сейфът на господин Фремлин беше отворен... нямаше и следа от огърлицата. Те ли я взеха?

– Не.

Той впи поглед в мен.

– Не ли? Сигурен ли сте?

– Да.

Той ме погледна недоверчиво.

– Знаете ли къде е?

Ето, помислих си аз, сега беше ред на моя асак.

– Да, знам... тя е в моя сейф, в апартамента ми.

Хармас ме гледаше изпитателно дълго време.

– Във вашия сейф, господин Кар? Не разбирам.

Затворих очи и се направих, че си почивам, след това го погледнах отново и казах:

– Можете да бъдете сигурен, че колието не е откраднато. Имаше две колиета. Истинското от диаманти и една стъклена имитация. Ние работехме с имитацията.

Хармас подсвирна.

– Това са добри новини! Моят шеф помисли, че сме затънали с три

четвърти милиона долара! Сериозно говорите, нали?

– Да. Фремлин се страхуваше да държи истинското колие в апартамента си. Той ме помоли да го сложа в моя сейф. Стига крадците да не са отишли в моя апартамент, колието трябва да е все още в сейфа ми.

– Мога ли да проверя, господин Кар? Моят шеф получава пристъп след пристъп и ми се ще да го облекча.

– Да, разбира се. Ще намерите ключа от апартамента ми в джоба на якето ми – дадох му адреса. – Комбинацията на сейфа е X-11-0-4. Вървете – и затворих очи.

– Не се тревожете, господин Кар. Не се тревожете за нищо – и си отиде.

Поех дълбоко въздух. Това със сигурност ме избавяше от всякакви подозрения, си помислих. Но имаше и един риск: ако полицията заловеше Реа и Фел, те щяха да проговорят и тогава тази моя хитра измислица щеше да се провали.

ЧАСТ ОСМА

Сержант Фред Хес, който оглавяваше отдел „Убийства“, беше нищък, дебел мъж с гъсти вежди, студени очи и изострено внимание.

Час след като Хармас си замина, Хес, следван от Лепски влезе в стаята ми и се наведе над мен.

– Господин Кар... Аз съм Хес. Градска полиция, отдел „Убийства“ – каза той, а гласът му беше като ронещ се чакъл. – Доктор Съмърс казва, че не сте достатъчно здрав, за да направите пълно изказване, но се надявам, че ще можете да отговорите на няколко въпроса.

– Добре съм – казах аз. – Доктор Съмърс ми мисли доброто, но прекалено много се суети.

Това се хареса на Хес, който леко се усмихна, дръпна един стол и седна до леглото ми. Лепски отиде до прозореца, седна и извади едно тефтерче.

Имах предостатъчно време да преповторя разказа си и бях готов, и сравнително самоуверен.

– Добре, господин Кар, кажете ми за огърлицата. Хармас казва, че крадците откраднали фалшива огърлица. Вярно ли е?

– Ако огърлицата я няма, тогава са откраднали фалшивата.

– Те знаят ли, че е фалшива?

– Не. Тя би могла да заблуди всеки, освен първокласен експерт Но за да ви стане всичко по-ясно, сержант, ще ви разкажа от самото начало.

Той ме погледна изкосо, след това кимна.

– Чудесно.

Така че му разказах как г-жа Плесингтън беше поискала огърлицата, как бях поръчал стъклено копие, така че тя да може да реши дали й харесва модела. Обясних как след продажбата Сидни беше пожелал да продаде имитацията, но, тъй като това беше моята най-голяма продажба, бях решил да я запазя като сувенир. Казах, че Сидни се беше съгласил с това (първата ми лъжа) и как му бях платил три хиляди долара за огърлицата. След това разказах на г-н Хес за страстта на г-жа П. към харзарт и как в паниката да покрие загубите си тя беше помолила Сидни да продаде огърлицата. Обясних, защо сделката трябваше да бъде тайна и как Сидни и аз бяхме решили да превърнем огърлицата в нашийник. Обясних, че Сидни трябваше да работи в своя апартамент, за да предотврати изтичането на информация.

– Но Сидни се страхуваше да държи огърлицата в своя апартамент и аз му предложих да работим с имитацията – продължих аз. – След това той ме помоли да си разпределим риска, като поставим истинската огърлица в моя сейф.

– Момент, господин Кар – прекъсна ме Хес. До този момент, той беше стоял без да мърда с безизразно лице и само слушаше. – Искам да изясня нещо. Ние огледахме както вашия сейф, така и този на господин Фремлин. Сейфът на господин Фремлин е по-добър от вашия. Свързан е с полицейския участък, а вашият не е. Как така господин Фремлин реши, че е по-безопасно, вие да съхранявате огърлицата?

Очаквах да зададе този въпрос и бях подготвил отговор.

– Сидни се притесняваше – казах аз. – Струваше му се малко вероятно, някой крадец да заподозре, че в моя сейф има нещо ценно, докато неговият би могъл да бъде мишена за крадците.

– Да – Хес се почеса по носа. – Притесняваше се, така ли? Искате да кажете, че се притесняваше, че някой може да го нападне?

– Той беше платил тази огърлица със собствените си пари. Въпреки, че я беше застраховал, искаше да си поделим риска.

– Това не беше моят въпрос, господин Кар. Той притесняваше ли се?

– Да.

– Тогава, защо никога не е заключвал входната си врата?

– Той винаги забравяше ключовете си. Неговият прислужник ще го потвърди. Чувстваше се сигурен, оставяше вратата си отключена, защото знаеше, че входната врата долу беше винаги заключена.

– И все пак, тя не е била заключена в нощта на грабежа. Как така?

– Не знам. Когато пристигнах малко след десет часа, вратата беше заключена. Трябваше да позвъня на Лосън, пазача, да ми отвори. Клод, прислужникът на господин Фремлин, тъкмо си тръгваше и аз си поговорих с него, но Лосън се прибра в канцеларията си. Вероятно е забравил да заключи, след като си е заминал Клод.

– Лосън казва, че не е вдигал резето на ключалката, така ще след като се е затворила зад Клод, вратата е трябвало да се заключи автоматично – каза Хес.

– Но не се е заключила, нали? Иначе онези двамата е нямало да могат да влязат.

– Да. – Хес впери поглед в дебелиите си, кафяви ръце и сбърчи чело. – Лосън е чул изстрел и е излязъл от своята канцелария, когато убийците слизали от асансьора. И двамата държали пистолети в ръце. Лосън не

е много смел. Той се скрил, но успя да ни ги опише.

Той се спря за момент, след което продължи:

– Когато човек е уплашен, е много вероятно да бъде ненадежден свидетел Бих искал вие да ми ги опишете, както сте ги видели, господин Кар.

– Не си мислете, че аз не бях изплашен – казах. – Всичко стана толкова ненадейно. Вратата се блъсна и онези двамата се втурнаха и закрепяха. Аз отивах в банята за аспириин и влязох право в ръцете им. Мъжът ме удари по лицето и аз паднах. – Разказах как Сидни се беше нахвърлил срещу мъжа и как жената го беше застреляла и как, когато запълзях към Сидни, ме беше ударила.

– Значи жената застреля Фремлин и те удари?

– Да.

– Мъжът беше ранен?

– Сидни поряза ръката му с ножа.

– Да. Открихме кръвната му група от кръвта по ножа – каза Хес. Гласът му беше небрежен, но думите му ме накараха да потръпна. Кръвна група! Едно малко доказателство срещу Фел, ако го хванеха.

– Да започнем с мъжа, господин Кар – продължи Хес. – Бихте ли ми го описали така, както го видяхте?

– Той беше едър – казах аз, – долу-горе ваша височина (втората ми лъжа). Носеше перука, големи сребристи очила и червено яке с черни джобове – сложих изморено ръка на главата си. – Това е всичко, което мога да кажа.

– Едър и висок пет фута и осем инча?

– Да.

Хес потърка върха на носа си.

– Лосън каза, че бил висок около шест фута и слаб. Объркването беше единствената ми надежда.

– Аз не останах с такова впечатление.

– Да – въздъхна Хес. – В такива случаи свидетелите никога не са еднородни – той вдигна рамене. – Но перуката, очилата и якето съвпадат. А сега жената.

– Не я видях много добре, освен големите ѝ сребърни очила, които покриваха лицето ѝ. Мисля, че беше масивна и доста силна за жена. Стори ми се на около четиридесет и пет: зряла жена, беше облечена в червени панталони и косата ѝ беше скрита с черен шал.

Вратата се отвори и влезе доктор Съмърс.

– Сержант, мисля, че толкова стига за днес – каза той твърдо. –

Казах двадесет минути.

– Разбира се. – Хес се изправи. – Е, благодаря, господин Кар. Не се притеснявайте за нищо. Благодаря за помощта ви. До скоро виждане.

Той и Лепски излязоха от стаята.

Доктор Съмърс ми измери пулса, каза ми, че трябва да поспя и че обядът ми ще пристигне след около час. Когато той си тръгна, аз започнах да премислям това, което бях казал на Хес. Всичко изглежда вървеше добре с изключение на кръвната група. Но аз нищо не можех да направя за това. Знаех, че моята сигурност зависеше от това, дали щяха да заловят Фел и Реа. Стига Реа да не опиташе да продаде огърлицата, не виждах как можеха да бъдат заловени.

След обяда и след почивката влезе сестрата и ми каза, че госпожица Бакстър искала да ме види.

– Ще можете ли, да приемете още един посетител, господин Кар? – попита тя с многозначителна усмивка.

Казах, че мога.

Джени влезе с букет червени рози и кошница грозде. Застана накрая на леглото и ме погледна с такава светлина в зелените си очи, която наистина ме развълнува.

Косата ѝ беше прибрана. Беше облечена в тъмно синьо палто и блуза с дантели и изглеждаше прекрасно.

– Как се чувстваш, Лари?

Аз ѝ се усмихнах.

– Разменихме си местата... рози и грозде. Как е глезенът ти?

– Добре – тя тръгна, накуцвайки, към стола до леглото и седна. – Каж ми... как се чувстваш?

– Добре съм... особено сега, когато и ти си тук – протегнах ръка и тя я пое. – Джени, това е прекрасно. Благодаря ти, че дойде. Къде си отседнала?

– В един малък хотел. Когато прочетох вестниците, реших, че трябва да дойда.

– Беше ужасно – казах аз. – Сидни беше мой приятел. Още не мога да повярвам, че е мъртъв.

– Трябва да се опиташ да не мислиш за това. Няма да ти помогне. Ти трябва да се справиш.

– Точно така. Спомняш ли си, като ти се обадох... нощта, в която се случи? Мислех, че се сбогувам с теб. Странно как се подредиха нещата, нали?

Тя кимна.

– Лекарят каза, че не трябва да те изморявам. Няма да стоя повече –
тя се изправи.

– Хей! Почакай! Ти току-що пристигна.

– Исках да те видя. Какво да ти донеса утре?

– Седни, за Бога! Искам да говоря с теб. Колко дълго можеш да останеш в Парадайс Сити.

– Два-три дни.

– Не ми казвай, че ще започнеш работа с този глезен.

– Не... не мога... но – тя се усмихна – Не мога да си позволя да остана тук. Това трябва да е най-скъпият град на света.

– Да, така е – спрях и я погледнах. – Не знам, колко време ще трябва да остана тук. Може да е няколко седмици. Ще ми направиш ли една услуга?

– Разбира се, Лари.

– Излез от онзи хотел и се премести в моя апартамент.

Очите ѝ се разтвориха широко.

– Не мога да го направя.

– Това е делово предложение. Някой трябва да отговаря на телефона, да се грижи за пощата, да поддържа ред. Една негърка идва два пъти в седмицата, но ако няма кой да я наблюдава, не върши нищо. Можеш да се настаниш в допълнителната спалня и съм готов да плащам на една старателна домакиня сто долара на седмица. Това е услугата, Джени. Моля те...

Тя се поколеба, след това, като започна да ютата глава, аз продължих:

– Услугата включва да ми идваш на посещение всеки ден, за да не се чувствам изоставен и самотен.

Тя се усмихна.

– Добре, Лари, но не искам да ми плащаш. Имам малко свои пари. Наистина... в противен случай не съм съгласна.

Русата сестра влезе.

– Време е за почивката на господин Кар, госпожице Бакстър – каза тя и се усмихна на Джени.

– Сестра, бихте ли дали на госпожица Бакстър ключа от апартамента ми? – казах аз. – Беше в господин Хармас. Би трябвало да го е върнал досега.

– Да, върна го – сестрата погледна Джени, след това ми се усмихна дяволито. – Елате с мен, госпожице Бакстър.

Джени потупа ръката ми.

– Ще дойда утре следобед – каза тя и излезе заедно със сестрата.

На следващата сутрин, скоро след като доктор Съмърс ме прегледа, дойде един неочакван посетител. Бях депресиран, защото Съмърс беше казал, че трябва да остана в болницата поне още две седмици. Дори и след като се върнех у дома, трябваше да внимавам да не се претоварвам.

Неочакваният ми посетител беше Том Лус. Той влезе в стаята, наподобяващ булдог повече от всякога, облечен в тъмен, съвършено чист костюм, плешивата му глава покрита с лъскави капки пот.

Рядко бях имал нещо общо с него, тъй като винаги работех със Сидни, но знаех, че той беше твърд, лоялен и гениален по отношение на финансите.

– Е, Лари – каза той и седна до мен, – съжалявам, че те намирам в такова състояние. Каква ужасна история! Горкият Сидни! Погребението му беше вчера. Мина добре... всеки, който е някой, беше там. Поставих венец с твоето име на най-хубавото място. Никога не съм виждал толкова много цветя.

Вътрешно потреперах и се почувствах благодарен, че не съм бил там.

– Благодаря, Том. Наистина кошмарна история. Още не мога да повярвам, че той си отиде.

– Не – Лус поклати глава. – Говорих с доктор Съмърс. Според неговите думи, Лари, ще трябва да почиваш още три-четири месеца. Можеш ли да препоръчаш някого, когото да поставим на твое място, докато се върнеш?

Бях обмислял този проблем.

– Ще имате нужда от моделиер и от асистент, който да работи с Тери. Знам, че Ханс Клох търси промяна. Той е добър моделиер, не точно от класата на Сидни, но все пак добър. Защо не му пишете? Той работи при Вернер в Антверп. Също така Пиер Мартан. Той работи при Картие в Лос Анджелос. Мисля, че няма да пропусне такава възможност.

Лус си записа на гърба на един плик.

– Веднага ще се свържа с тях. Тери и госпожица Барлоу наистина се разкъсват – той отново спря, след това каза – Трябва да ти кажа, Лари, че вече си старши съдружник.

– Старши съдружник? – вперих очи в него. – Искаш да кажеш, че ми предлагаш съдружие, Том?

– Разбира се, че бих ти предложил съдружие, но Сидни ти е

завещал цялото свое имущество и положение, което те прави старши съдружник, без да е необходимо моето съгласие. Много се радвам за това, Лари. Няма по-добър човек, който да работи с мен.

Почувствах, че ме обливат вълни от студена кръв.

– Том! Какво говориш? Не разбирам.

– Прочетох завещанието му. Има няколко наследника, но повечето от имотите му, които са много, остават за теб.

– За мен? – гласът ми беше почти вик.

– Да. Донесох копие от завещанието му и списък на неговите имоти. Както вероятно знаеш, аз се занимавах с всички негови дела. Сидни много те обичаше, Лари. Както казва в завещанието си, ти ще бъдеш достоен наследник и аз съм съгласен с това.

Не можах да се въздържа. Бях все още слаб и почти не можех да се контролирам. Започнах да плача и скрих лицето си в ръце, докато ме разтърсваха силни ридания. Как се ненавиждах! Бях пряко отговорен за смъртта на Сидни! Ако не бях поискал да открадна огърлицата, той щеше да бъде все още жив. А в отговор на моето предателство, той ми беше оставил повечето от имотите си.

Влезе сестрата, погледна ме, махна на Лус да излезе от стаята и повика доктор Съмърс.

След това почувствах убождане в ръката и се понесох в блажена забрава.

През останалата част от деня бях под упойка. Когато доктор Съмърс влезе да ме види на следващата сутрин каза, че през идущите три дни няма да позволи да ме посещава никой. Това емоционално разстройство не трябваше да се повтори.

От една страна бях доволен, въпреки че Джени щеше да ми липсва, защото щях да имам време да мисля за бъдещето си.

Прочетох завещанието на Сидни беше оставил прекрасната си колекция от Уеджуд и Споуд на Лус. Клод получаваше сто хиляди долара Секретарката му и госпожица Барлоу получаваша по десет хиляди долара. Те-ри получаваше личните бижута на Сидни. Останалото имущество беше за мен.

Лус беше описал принадлежностите на Сидни. Неговите акции струваха един милион и половина. Също така апартамента и няколко ценни картини, включително и тази от Пикасо, Ролс Ройса, съдържанието на апартамента и аз знаех, че то включва огърлицата на г-жа П.

Прочетох списъка и бях замаян, след това си казах, че просто не можех да приема всичко това. Нямах да мога да живея със себе си, ако го приемех. Мислех така, още няколко часа, след което ме осени мисълта, че ще бъде не само трудно, но и рисковано да откажа. След още малко време започнах да се убеждавам, че не бях виновен за смъртта на Сидни.

Не бях ли казал на Фел да не зарежда pistolетите? Как можех да зная, че Реа беше толкова жестока, че да не се подвоуми да убие? Как можех да зная? Аз не бях ли също пострадал? Беше чиста случайност, че не бях убит. Бях сигурен, че Реа е искала да ме убие. Не бях ли предупредил Фел да не ме удря по главата и не беше ли тя там, когато го предупредих?

След два дни непрекъснато мислене, започнах да осъзнавам, какво щяха да означават парите и имуществата на Сидни за мен. Щях да бъда старши съдружник на най-добрите и най-старите бижутери в града. Ако исках, можех да се преместя в апартамента му. Защо не? Щях да направя някакви промени, но това беше един от най-хубавите апартаменти в града и аз често си бях мечтал да бъде мой.

Дори щях да помоля Клод да продължи да го поддържа. Нямах представа колко му плащаше Сидни, но щом той можеше да си го позволи, тогава с неговите пари щях да мога и аз.

След това мислите ми се насочиха към Джени. Исках ли да се ожена за нея? Тя искаше ли да се омъжи за мен? Ние се познавахме отскоро, но аз имах чувства към нея, а и тя нямахше да дойде в Парадайс Сити, ако нямахше чувства към мен.

Лекарят ми беше казал, че веднага щом изляза от болницата, трябва да предприема дълго пътешествие с кораб. Това щеше да бъде добро разрешение на въпроса Щях да помоля Джени да дойде с мен, за да се опознаем по време на двата месеца на кораба. Тази идея ме въодушеви. Когато доктор Съмърс дойде да ме види вечерта, каза, че се възстановявам чудесно.

– Мога ли да видя госпожица Бакстър утре? – попитах аз.

– Разбира се. Ще накарам сестрата да й се обади.

Когато сестрата ми донесе вечерята, аз я помолих да ми донесе и вестниците. Почувствах, че е време да разбера, какво се говори за Сидни, за убийството и за мен.

След малко забавяне – предпологах, че се е консултирала с доктор Съмърс – тя дойде с броевете на „Парадайс Херълд“ от последните пет дни.

– Не сме ви безпокоили с вашата кореспонденция, господин Кар – каза тя, – но има два чувала с писма от доброжелатели.

Госпожица Бакстър ги събира във вашия апартамент.

Казах, че нямам нищо против и започнах да чета вестниците.

Репортажът за онова, което се беше случило в апартаента, в онази фатална нощ гласеше, че докато Сидни и аз сме работили върху един модел за диамантен нашийник, мъж и жена въоръжени с пистолети влезли в апартаента. Журналистът пишеше, че аз съм се опитал да се справя с тях, но съм получил удар по лицето, който ме е докарал почти в безсъзнание и че Сидни, който се е хвърлил срещу мъжа с нож за рязане на хартия е бил застрелян от жената.

Двамата бандити веднага избягали, преди да е била вдигната тревога. Били са видени от пазача, който ги описал подробно. Той добавяше, че полицията нямаше да направи заявление за това, дали бандитите бяха откраднали нещо. Това ме озадачаваше, както изглежда и журналиста. Защо не беше спомената огърлицата?

Като погледнах вчерашния „Херълд“, заглавието беше като удар в лицето ми.

ДИАМАНТЕН ЕКСПЕРТ НАСЛЕДЯВА МИЛИОНИТЕ НА ФРЕМЛИН

Моята снимка придружаваше статията, в която пишеше, че съм работил за Фремлин през последните пет години. Смяташе се, че съм един от най-добрите диамантени експерти и че Фремлин е оставил по-голямата част от огромното си богатство на мен и сега съм съдружник на „Лус и Фремлин“. Журналистът беше изровил моя годеж (колко далеч ми изглеждаше той сега), беше разказал за смъртта на Джуди, беше обяснил как бях отишъл в Лусвил но препоръка на известния психиатър доктор Мелиш, за да сменя обстановката, как бях работил с бедните, бях се върнал в Парадайс Сити и сега, поради смъртта на Фремлин бях станал наследник и милионер.

Прочетох и препрочетох тази статия и се почувствах като студен мъртвец. Щяха ли да я видят Морганови? Ако я видеха, какво щяха да направят. Няколко минути ми се гадеше от страх, след това се успокоих.

Какво можеха да направят? – се питах. Ако ме предадяха, щяха да предадат и себе си. Щеше да бъде тяхната дума срещу моята. Реа не беше глупава. Тя вероятно разбираше, че беше самоубийство да ме предаде.

Но да предположим, че полицаите ги заловяха? Това беше опасно. Ако ги заловяха, те щяха да проговорят. Тогава как щях да се справя?

Помислих си за това. С парите на Сидни, които можеха да купят най-добрите адвокати, фактът, че не бях скрил истинската огърлица и ако отричах всичко, никой съдебен заседател нямаше да ме обвини.

Е, тях не ги хванаха. Вероятно вече бяха напуснали страната. Те имаха над хиляда долара от моите нари, достатъчно, за да отидат в Мексико и да покрият следите си.

Зарадвах се, когато сестрата влезе в стаята с хапчета за сън.

В около 10:00 ч. Джени влезе в стаята с червени рози. Каза, че апартамента ми е шик, че се справя чудесно със Сиси, тъмнокожата ми домакиня, че успява да подреди огромната ми кореспонденция и че изглеждам по-добре.

– Чувствам се чудесно – казах аз. – Слушай, Джени, ти вече видя „Херълд“, нали? Знаеш, че Сидни е оставил всичките си пари на мен?

Тя кимна.

– Това е много добре за теб, Лари, но разбирам какво чувстваш.

Ние се погледнахме.

– Отначало мислех да се откажа, но след това осъзнах, че това няма да съживи Сидни.

– Не можеш да се откажеш... той е искал да бъдат твои.

– Да.

След това ѝ казах, че доктор Съмърс ми е препоръчал двумесечно пътуване с кораб. Казах, че ме е посъветвал да не пътувам сам, за да не се претоварвам. Погледнах я:

– Би ли дошла с мен, Джени? Това ще означава да организираш всичко и ще изисква много усилия, но предпочитам да бъда с теб, отколкото с който и да било друг.

Тя впери очи в мен, като че ли не можеше да повярва на това, което казах.

– Ще бъде доста голямо пътуване – продължих аз. – Южна Африка, Индия, Цейлон, Хонг Конг и Австралия. Какво ще кажеш?

– Сериозно ли говориш?

– Разбира се.

– О, Лари... с удоволствие! – тя беше така развълнувана, че плесна с ръце и аз си спомних колко беше развълнувана, когато я заведох на вечеря в Лусвил.

– Ще трябва да се заемеш с това. Ще мога да тръгна след четири седмици. Купи си всички дрехи, които са ти необходими и не забравяй, че съм богат. Преведи всички разходи на моята банкова сметка. Говори с Том Лус. Той ще ти уреди кредит. Отиди в „Аутуърд Баунд“... те са моите туристически представители. Поискай им програма и ще я прегледаме заедно. Първа класа, естествено: отделна каюта за мен и единична за теб. Ще ми направиш ли тази услуга?

– Ще се срещна с господин Лус и твоите посредници утре.

След като поговорихме още малко, Джени ме остави с пламнало лице и искрящи очи.

Отпуснах се върху възглавница и за пръв път, откакто бях в тази болница, се почувствах спокоен и сравнително щастлив... но не за дълго.

Следобед ме посетиха сержант Хес и Лепски.

– Само един-два въпроса, господин Кар, ако имате сили – каза Хес и седна до леглото ми.

Аз се стегнах. Какво ме очакваше?

– Искам да ви задам един въпрос, сержант – казах аз. Четох вестниците. Никъде не се споменава огърлицата на Плесингтън... има ли някаква специална причина за това?

– Разбира се... ако кажем, че огърлицата е била открадната, господин Кар – каза Хес, – ще трябва да прибавим, че е фалшива. Докато крадците си мислят, че имат оригинална огърлица, те ще се опитат да я продадат. Предупредили сме всички големи търговци в страната. Ако се опитат да я продадат, ще ги хванем.

– Разбирам.

Помислих си за алчността на Реа. Щеше ли да бъде толкова безразсъдна, че да поеме такъв риск?

Хес се размърда в стола си.

– Господин Кар, разбрах, че сте се занимавали със социални помощи няколко седмици в Лусвил. Така ли е?

Погледнах го и сърцето ми затуптя силно.

– Да. Написано е във вестниците, сержант, не е тайна. Доктор Мелиш ме посъветва да сменя обстановката след катастрофата и ме изпрати на работа при племенницата си, госпожица Бакстър. Защо питате?

– Името Реа Морган означава ли нещо за вас?

Някак си успях да срещна острия му поглед и да запазя лицето си безизразно.

– Да... госпожица Бакстър ще ви разкаже повече за нея, отколкото

аз.

– Имахте ли нещо общо с тази жена?

– Да. Когато госпожица Бакстър беше в болницата, аз ѝ предложих да посрещна Реа Морган, когато излизаше от затвора и да я закарам у дома... можете да го наречете социални помощи.

– Тя знаеше ли кой сте?

– Знаеше името ми.

– Знаеше ли, че работите за Лус и Фремлин... споменахте ли й това?

– Не. Тя не ми хареса. Почти нищо не си казахме.

– Но тя е можела да разбере кой сте?

– Предполагам. Но за какво ѝ е?

– Опитвам се да запълня празните пространства, господин Кар.

– Реа Морган има ли нещо общо с това... това разследване? – усетих, че ръцете ми се потяха.

– Започваме да си мислим, че има. Полицията в Лусвил е получила информация от служител в бензиностанция „Калтекс“, близо до Лусвил. Той е видял репортажите във вестниците и описанията на двамата убийци. Обадил се е на сержант О'Халорън от градската полиция и му казал, че предната седмица е бил нападен от мъж с перука тип „Бийтълс“, сребърни очила и червено яке с черни джобове. Този мъж държал пистолет-играчка и бил нервен. Служителят му казал да се разкара и той го направил. Той забравил случилото се до момента, в който прочел във вестниците, че мъж облечен като неговия нападател се търси за убийство. О'Халорън ми се обади и аз отидох в Лусвил. Това ми приличаше, господин Кар, на странно съвпадение. Ето един човек, който отговаряше на описанието на убиеца в Лусвил, а вие сте бил в Лусвил. Така че О'Халорън и аз потърсихме някой с досие, който да е имал нещо общо с вас. Беше доста далечен прицел, но работата на полицията почти винаги е свързана с далечни прицели и ние открихме Реа Морган. Не ни изглеждаше като далечен прицел, когато разбрахме, че тя живее с брат си. Виждали ли сте брат ѝ?

Трябваше да навлажня устни преди да отговоря:

– Да. Той беше там, когато я закарах у дома.

– Имаше ли момент, господин Кар, в който да сте споменавали на тези двамата, че се занимавате с диаманти?

– Сигурен съм, че е имало.

Хес се замисли за момент.

– Имахте ли кола?

– Да.

– Ако са искали да разберат нещо повече за вас, са могли да проверят регистрационния номер, нали?

– Но защо ще правят това? В края на краищата за тях аз бях просто служител от социални грижи, който връща жената у дома.

– Да – той сиря, след това попита, – възможно ли е тези двамата да са убили Фремлин?

Мълчах известно време и се преструвах, че мисля, след което казах:

– Не знам. Всичко се случи толкова бързо. Просто не мога да кажа.

– Бихте ли казали, че Морган има тяло като това на мъжа, който е нападнал апартамента?

– Не мисля... казах ви... аз – аз останах с впечатлението, че мъжът е нисък и пълен. Морган е висок и слаб.

Хес кимна.

– Да – той потърка ухото си и се намръщи – О'Халорън и аз отидохме в дома на Морганови... малко повече от бедняшка колиба. Намерихме дома им заключен... нямаше никого. Попитахме хората наоколо. Не бяха виждали Морганови от два дни преди убийството. Точно толкова им е трябвало, за да дойдат до тук. Проверихме всички хотели и мотели и открихме нещо – той отново потърка носа си. – Те са отседнали в мотел „Пирамид“ и са го напуснали в нощта на убийството. Служителят разпозна снимката на Реа. Кажете ми нещо: вие сте се срещнали и сте разговаряли с нея. Бихте ли казали, че е убиец?

– Не мога да отговоря на този въпрос, сержант – казах аз с дрезгав глас. Как мога да знам?

– Да... но досието ѝ си го бива. Струва ми се, че тези двамата са свършили работата. Ако ръката на Морган е наранена и, ако кръвната му група съвпадне с тази на убиеца, значи сме ги пипнали – той се изправи. – В момента сме вдигнали тревога за тях. Въпрос на време е докато ги хванем – той кимна на Лепски, който се запъти към вратата. – Добре, господин Кар, мисля, че няма нужда да ви безпокоим повече. Почивайте си.

Той последва Лепски.

Сам си изкопах гроба, помислих си.

Как можах да бъда толкова безмозъчен и глупав, че да дам на Фел тази тъпа маскировка, след като я бях използвал при онзи безгръбначен опит за обир? Бях толкова уверен, когато ги предупреждавах да

използват ръкавици и като им осигурих алиби, но никога не ми беше идвало наум, че дебелият служител от бензиностанцията ще ги свърже с Лусвил заради перуката, очилата и якето.

Така че само за няколко дни, когато се чувствах сигурен, че те не могат да бъдат разпознати, ако не се опитат да продадат огърлицата, полицията беше надушила следите им.

Сега ги преследвах. Колко дълго щяха да издържат? Когато ги хванеха, щяха да проговорят.

Радио Парадайс предаваше новини на всеки три часа. Станах заклет слушател. Всеки път когато водещият казваше „... а сега е време за новините...“ аз се стягах, сърцето ми започваше да тупти, докато очаквах да чуя, че са ги хванали.

По време на тричасовото чакане, едва успях да се държа прилично със сестрата. Спрях да се храня. Можех само да наблюдавам, как стрелките на часовника пълзяха към следващите новини.

Двумесечният морски воаяж трябваше да бъде отменен. Мисълта, че щях да бъда на кораб, далеч от новините, да се чудя през цялото време, дали са ги хванали и да очаквам да намеря детективи на всяко пристанище, които да ме арестуват, просто ме влудяваше.

Бях толкова нервен. Не можех да остана в леглото и на следващата сутрин, веднага щом си замина сестрата, станах и започнах да крача по пода, отначало неуверен, после, след като се поупражнявах, по-уверено.

Доктор Съмърс ме намери нрав до прозореца.

– Не се суетете – казах аз. – Искам да си отида у дома. Не ме интересува дали това е добре, или зле за мен. Ако стоя на терасата на слънце знам, че ще напредна във възстановяването, но не мога повече да бездействам тук!

За моя изненада той се съгласи.

– Добре, господин Кар, ще поръчам линейка и можете да се приберете у дома, днес следобед. Ще мина да ви видя довечера. Мисля, че ще бъде разумно, ако сестра Флеминг дойде с вас и остане за няколко дни... за всеки случай.

– Не е необходимо. Госпожица Бакстър ще се грижи за мен.

В 16:00 часа същия следобед бях в апартамента си, на слънце на терасата.

Казах на Джени, че пътуването се отменя, когато тя пристигна с таблата с чай.

Шокът от разочарованието в очите ѝ ме раздразни. Постоянно поглеждах часовника си. Новините щяха да бъдат излъчени по радиото

след петнадесет минути.

– Но защо? – попита Джени. – Ще бъде добре за теб. Какво те кара да промениш решението си?

– Не мога ли да променя решението, просто така? – Стреснах се аз. – Искам да се върна на работа. Трябва да се грижа за имуществото на Сидни. Сега разбирам, че два месеца на кораб ще ме отегчат до смърт.

– О, – тя погледна ръцете си и се изчерви. – Но аз вече си поръчах дрехи, Лари. Ти каза...

– Няма значение. Може да отидем по-късно... Кой знае? Задръж ги. Заслужаваш ги.

– Не мога да направя това, Лари. Щях да бъда твоя секретарка...

– Не ми досаждай! Просто ги задръж! – отново погледнах към часовника си.

– Благодаря – гласът ѝ изведнъж стана хладен. След дълга пауза тя каза:

– Мисля, че трябва да се връщам в Лусвил. Сега вече мога да ходя. Мисля, че ще се справиш без мен, нали?

Изведнъж усетих, че трябва да остана сам. Трябваше да прекарам времето си в чакане на новините, а Джени щеше да ми пречи. Освен това, ако ги хванеха и те проговореха, аз не исках Джени да види как ме арестуват. Това беше нещо, което не желяех.

Без да я гледам ѝ казах:

– Добре, Джени. Разбирам. Ти искаш да се върнеш на работа така, както и аз.

– Да.

– Добре... тогава всичко е наред. Аз... – забелязах, че беше време за новините и млъкнах. – Само за момент... искам да чуя новините.

Докато слушах същите скучни безсмислици за Никсън и Китай, Виетнам, Англия и Общия пазар, Джени се изправи тихо и отиде във всекидневната.

Когато безсмислиците свършиха без новини за тяхното задържане, аз също отидох във всекидневната. Тя не беше там. Аз се поколебах, след това отидох в нейната спалня. Тя си събираше багажа.

– Не е нужно да бързаш толкова – казах аз неловко. – Какво мислиш да правиш?

Тя продължи да събира багажа си.

– След час има автобус. Ако го хвана, ще бъда на бюрото си вдругиден, а аз точно това искам. – каза тя.

– Да... разбирам.

Отвратен от себе си, се върнах на терасата. След двадесет минути тя дойде при мен.

– Пази се, Лари. – каза тя. – Не се претоварвай.

– Благодаря ти за помощта. Ще ти се обадя – не можех да я погледна.

– Нещо те тревожи, нали? – попита тя и сложи ръката си върху моята. – Няма ли да ми кажеш? Двама могат да се справят с проблемите по-добре от един.

Колко ми се искаше да ѝ кажа.

Но каква беше ползата? Какво можеше да направи? Никой не можеше да ми помогне.

– Всичко е наред, Джени – казах рязко. – Да не изтървеш автобуса.

Тя ме гледа дълго време с треперещи устни. В този момент разбрах, че тя ме обичаше, но като всичко останало, до което се докоснех... беше твърде късно.

Обърнах се с гръб към нея. След малко чух входната врата да се затваря и разбрах, че съм съвсем сам.

ЧАСТ ДЕВЕТА

През следващите три дни останах насаме, поръчвах си храна от ресторанта и слушах новините.

Телефонът постоянно ми досаждаше: всички се интересуваха от здравето ми, приятелите ми искаха да дойдат и да ме видят и се обиждаха, когато им казвах, че не се чувствам достатъчно добре, за да ги приема. Накрая спрях да отговарям.

На третата сутрин, доктор Съмърс махна бинтовете. С изключение на плешивината отзад на главата, той каза, че съм като нов. Сега е моментът, каза той, да предприема пътешествие по море. Казах, че ще си помисля и се отървах от него.

Започнах да съжалявам, че се бях държал зле с Джени. Бях толкова разтревожен, че просто трябваше да остана сам със себе си, но сега вече бях започнал да преодолявам страха си, опитах се да си внуша, че Реа и Фел нямаше да бъдат заловени. Те, може би вече бяха в Мексико или дори Южна Америка, а аз щях да прекарам остатъка от дните си прикован към радиото.

Дали не трябваше да се обадя на Джени, да обясня, че съм бил разстроен и че сега вече можех да предприема пътешествие но море? Щеше ли тя да забрави моето поведение и да дойде с мен?

Покочебах се.

Може би, помислих си аз, щеше да бъде по-добре да изчакам няколко седмици и ако дотогава нямаше новини за Морганови, щях да отида.

Написах писмо на Джени, в което се опитах да обясня колко зле се бях чувствал и че сега съм по-добре. Питам я, дали би дошла с мен, да тръгнем на път скоро, но след като го прочетох почувствах, че беше неискрено и го скъсах.

На четвъртия ден направих усилие и взех такси до магазина. В куфарчето си носех огърлицата на Плесингтън.

Получих топъл поздрав за добре дошъл от госпожица Барлоу, Пиер Марган и Ханс Клох. Дори и Тери, макар и не много ентузиазизирано, има добрината да каже, че се надявал да съм по-добре.

Влязох в кабинета на Том Лус и сложих куфарчето с огърлицата на бюрото му.

– Том... искам да ти обясня за огърлицата – казах аз.

Той ми хвърли един старомоден поглед, кимна и зачака.

Казах му истината: как Сидни беше пожелал да препродаде огърлицата сам, как аз го бях предупредил, че това щеше да бъде неетично и как той беше настоял.

– Знам – каза тихо Лус. – Знаеш ли, Лари, малко неща ми убягват. Аз се грижех за акциите на Сидни и когато той ми каза, че искал да продаде някои от тях на стойност три-четвърти милиона долара и когато чух, че госпожа П. е затънала в дългове до гуша, не беше трудно да разбера какво става. Това не ме притесни и съжалявам, че е притеснило Сидни.

– Огърлицата е моя, сега – казах аз – и аз я предавам на фирмата, Том. Когато я продадем, като използваме модела на Сидни, искам фирмата да направи добра печалба.

– Така трябва да се държи един съдружник – каза той, – но фирмата ще я купи от теб на цената, която Сидни е платил за нея. Това е честно, нали? А печалбата от продажбата ще бъде за фирмата.

– Чудесно... купи ми малко акции, Том. Ти се грижеше за делата на Сидни, ще ти бъда благодарен, ако се грижиш и за моите.

Това му хареса.

Поговорихме малко за бизнеса. Мартан и Клох бяха добри, даже Тери се държеше добре.

– Не мисля, че трябва да започваш работа още, Лари – каза Лус. – Не изглеждаш добре. Защо не предприемеш пътуване но море?

– Мисля да го направя, но не сега. Сега отивам в апартамента на Сидни. Преди да тръгна на пътешествие ще трябва да продам апартамента и мебелите си и да се настаня в неговия. Така че ще бъда тук още една-две седмици. Ако се появи нещо сложно, можете да се консултирате с мен.

Оставих го и тръгнах към апартамента на Сидни. Хари Грегсън, дневният пазач, ме поздрави когато тръгнах към бюрото му.

– Радвам се да ви видя отново, господин Кар – каза той. – Кошмарна работа. Господин Сидни ми липсва... той беше джентълмен.

– Да – млъкнах за известно време и след това продължих – Ще се нанесе в апартамента, Хари. В теб има ли ключове?

– Да, господине. Прочетох във вестниците. Тогава казах това, което ще кажа и сега: успех, господин Кар. Персоналът тук е много доволен, че ще се нанесете.

– Имате ли адреса на Клод, Хари? Чудех се дали не иска да работи за мен.

– Не виждам защо не. Да, имам телефонния му номер. Момент... – той влезе в канцеларията си и след като порови в едно шкафче излезе с парче хартия. – Разбрах, че е много разстроен.

– Не е ли идвал тук от тогава?

– Не, господине. Отиде при майка си за няколко седмици, но вероятно вече се е върнал.

– Ще му се обадя – взех листа и ключовете и тръгнах.

– Благодаря, Хари. Само ще погледна набързо. Няма да се бавя.

Докато асансьорът ме носеше към последния етаж, мислите ми се върнаха към онази фатална нощ. Изтръпнах при мисълта, че щях да вляза в дома на Сидни за пръв път след смъртта му.

Спрях пред входната врата и се поколебах. Имах някакво чувство на безпокойство, но това беше лудост, си казах. Сидни беше мъртъв. Този превъзходен апартамент сега ми принадлежеше... това беше бъдещият ми дом! Трябваше да се отърва от това чувство за вина. Не бях виновен за смъртта му! Бях си повтарял това през всичките дълги часове самота. Трябваше да избия това чувство за вина от ума си.

Пъхнах ключа в ключалката и влязох в коридора. Долових тихото бръмчене на климатичната инсталация, спрях и се заслушах. Полицайте ли бяха оставили инсталацията включена? Никой ли не се беше качил да провери дали светлинните и климатичната инсталация не са изключени?

Озадачен отворих вратата.

Пред мен, с пистолет в ръка стоеше Фел Морган.

От долния етаж се чу джавкане на куче, след това мърморене и отново джавкане на куче.

Стоях неподвижно, вперил поглед в пистолета, който можеше да причини смърт.

През двойното остъкляване чувах съвсем слабо сирената на линейка. Някъде далеч под мен Парадайс Сити водеше свой живот.

Преместих погледа си от пистолета на Фел върху лицето му. Докато го правех, той свали пистолета и каза с треперещ, ужасен глас:

– Мили боже! Помислих те за ченге!

Тогава забелязах, че той беше по-изплашен от мен и това ме успокои, въпреки че сърцето ми тупаше силно и устата ми беше суха. Вперих очи в него.

Колко ужасно изглеждаше!

Беше мръсен и изтощен. Лицето му беше брадясало. Усещах, че

миришеше на мръсно. Беше облечен в червеното яке с черните джобове, но то беше неузнаваемо под дебелия слой мръсотия. Обувките му бяха покрити с кал, като че ли беше вървял в блато. Очите му бяха потънали и изплашени. Устните му трепереха. Дишаше ускорено през мръсните си зъби.

– Когато чух да се отваря вратата – каза той с треперещ глас, – щях да умра от ужас. Мислех си, че тук ще бъда в безопасност няколко дни. – той се извърна и се строполи като мъртвец в един от фотьойлите. Пистолетът се изхлузи от пръстите му и тупна върху двестагодишния персийски килим на Сидни. Фел сложи мръсната си ръка върху очите си и започна да плаче.

Аз затворих вратата и тръгнах, залитайки, към барчето. С треперещи ръце налях две уискита.

– Успокой се – казах аз и сложих една от чашите на масата, до него. – Съвземи се. Изпий това.

Той ме погледна, изтривайки лице с opakото на ръката си. В очите му имаше едно отчаяно, животинско изражение, което ме предупреди колко опасен беше.

– Копеле! – каза той с треперещ глас. – Ти ме въвлече във всичко това, със сладките си приказки! И ти ще ме изкараш, по дяволите!

Изпих половината от уискито и седнах на един стол близо до него.

– Къде е Реа? – попитах аз.

Той стисна юмруци и удари главата си. Виждах, че страхът му го докарваше до истерия и това ми даде самочувствие.

– Фел! Съвземи се! Къде е Реа?

– Не ми говори за тази кучка! – той започна да блъска юмрук в коленете си. – Трябва да ми помогнеш. Ти ме въвлече във всичко това! Видях вестниците... Търсят ме за убийство!

Като видях неговата паника, като го чух как говори и като разбрах, че беше полудял от страх, почувствах, че мога да се справя с него.

– Ще ти помогна, но трябва да знам, какво се случи. Къде е Реа?

Той започна отново да плаче: риданията го разтърсваха. Отпих голяма глътка от уискито, след това се облегнах и го загледах. Малодушният му страх и мръсотията му ме отвращаваха.

Оставих го да хлипа. Най-накрая той не можеше да изцеди повече сълзи и като избърса очите си с длани, ме погледна замъглено.

– Ако ме заловят, ще ме затворят за двадесет години – каза той задъхано. – Не бих могъл да понеса това! Не съм устроен така! Двадесет години зад решетките! Няма да ме хванат жив!

– Престани да мислиш за себе си – казах аз. – Къде е Реа?

– Кучката! Проклетата ми сестра, – той се изправи и заклати юмрук над главата си, след което отново седна. Държеше се като луд. Пистолетите не бяха заредени! Кълна се! Тя трябва да ги е заредила. Ти каза да не ги зареждам и аз не ги заредих! Тя го е направила! Тя уби педераста! Тя се опита да убие и теб! Знаеш го! Трябва да кажеш на ченгетата, че аз нямам нищо общо с това!

– Къде е Реа? – попитах аз.

– Не ми вярваш, нали? Мислиш, че съм толкова лош, колкото нея, нали? Не съм! Тя винаги е била проклетие за мен! Не трябваше да я пускам да се върне у дома! Не трябваше да слушам сладките ти приказки! Двадесет години зад решетките! Не мога да го понеса!

– Какво правиш тук? – казах тихо с надеждата, че гласът ми ще го успокои.

Той се облегна на стола и хвана главата си с ръце.

– Не задавай проклетите си въпроси! Искам да се разкарам оттук! Искам пари! Искам кола! Трябва да се махна от това проклето място!

– Ще ти дам пари – казах аз. – Ще ти помогна да се измъкнеш. Ще ти дам и кола.

Той впери поглед в мен. Трепереше, но сега вече в очите му имаше искрица надежда.

– Ще го направиш и още как! – каза той с дрезгав глас. – Ти и твоите проклети милиони! Цялата тази работа се оказва много сладка за теб, нали?

Тук вече сбърка. Бях започнал да го съжалявам, но с това, което каза, уби всякакво чувство на съжаление в мен.

– Казах, че ще ти помогна – отговорих аз.

– Как можа да убие онзи педераст? – каза той, вперил поглед в мръсните си ръце. – Каква мръсница! Знаеш ли какво направи с мен... мен... нейния брат? – той вдигна поглед, очите му бяха изпълнени със страдание. – Избягахме от това проклето място. Огърлицата беше в нея. Влязохме в колата. Тя седна зад волана. Тръгнахме по магистралата като прилепи, излезли от ада. Аз я псувах за това, че беше стреляла, но тя дори не ме погледна. Мислех си, че пътуваме към Маями. Оставих всичко на нея: можех само да я псувам. Когато излязохме на пътя до блатото в тропическата гора – нали я знаеш? – извън града, тя натисна спирачките. Аз слязох да се изпикая и погледнах дали ченгетата ни преследват. Викнах ѝ да продължава. И сега я виждам – той отново стовари юмруци върху коленете си. – Нейните проклети очи като парчета лед. „Задната

дясна гума е спукана“, каза тя. „Излез и провери“. Така че аз излязох и проверих. Знам, че съм кретен, че се хващам на всичко, както се хванях на твоите сладки приказки. Дори не бях стигнал задната част на колата, когато кучката хвъркна с диамантите... без да й пука какво ще стане с мен.

Гласът му се прекърши и той започна да плаче отново и да се люлее напред-назад.

Запалих цигара. Вече не се страхувах от него, макар да знаех, че той все още беше опасен. Ако полицията го заловеше, той щеше да проговори.

Докато го гледах, взех едно хладнокръвно решение. Трябваше да го накарам да мълчи. Нямаше друг изход, ако исках да бъда в безопасност.

Стоях, пушех и го гледах как хленчи и плаче. Неговата мръсотия, неговата воня и неговото малодушие ме отблъскваха така, както заразна муха, кацнала на стената.

Градският часовник удари дванадесет.

– Трябва да си гладен, Фел – казах аз. – Ще ти донеса нещо за ядене.

Той спря да хленчи.

– Гладен? По дяволите, та аз умирам от глад! Как само съм оцелял! Живях от сурова риба и раци в онова проклето блато! Бил ли си там? Пълно е със змии и крокодили!

Обадих се на ресторанта и помолих главния сервитьор да изпрати обяд.

– Излез на терасата, Фел и гледай да не те видят.

Той грабна чашата с уиски, изпи я на един дъх и излезе на терасата.

Занесох чашата му в кухнята, а мисълта ми непрекъснато работеше. Как да го накарам да мълчи? Осъзнах, че възнамерявах да го убия, но тази мисъл не ме шокира. Ако можех да се отърва от него, а след това и от Реа, щях да бъда в безопасност и светът щеше да бъде в краката ми.

Върнах се във всекидневната и седнах. През петнадесетте минути, докато чаках да се появи сервитьора, в главата ми се зароди една идея. Струваше ми се, че щях да се справя лесно с Фел, но не и с Реа. Е, за това препятствие щях да мисля когато стигнех до него, си казах.

Сервитьорът влезе, бутайки количка. Той ми се усмихна.

– Добро утро, господин Кар. Има бутилка шампанско за вар от главния сервитьор. Готвачът ви изпраща специалитета за деня.

Дадох му два долара бакшиш и когато си замина излязох на терасата, където седеше Фел, облегнат на парапета със свити колене.

– Хайде, идвай – казах аз.

Той мина покрай мен, отиде до масата и впери поглед в храната, след това седна и започна да яде. Ядеше като прегладняло прасе, тъпчеше храна в устата си и я гълташе със задавени звуци. Така ме отвращаваше, че излязох на терасата и чаках там, докато свърши. Непрекъснато премислях плана си: как да се отърва от него завинаги и по безопасен начин.

Звучно оригване ми подсказа, че е спрял да яде и аз се върнах във всекидневната.

Бог знае какво щеше да си помисли сервитьора, когато се върнеш за количката, си помислих аз като видях мръсотията. Фел беше разсипал храна на покривката, не беше останало нищо от изобилната тава сирене, кошничката, в която имаше шест кифли, беше празна. Имаше лекета от вино даже и по безупречно чистата покривка върху количката. Дори и кошницата с плодове беше празна.

Няма значение, си казах аз, всичко щеше да се оправи с бакшиш от десет долара.

Погледнах Фел, който палеше цигара.

– Братко! – каза той. – Ама и вие, богатите копелета, знаете как да живеете! Това беше най-хубавото ядене, което някога съм ял!

– Трябва да си бил гладен – казах аз.

– Да... ти си седиш тука в тази пищна дупка, а аз навън в тъмното при змиите – той ме изгледа с омраза в очи. – Е, копеле, ти ме вкара в тази каша... ти ще ме изкараш, или ще те подреда! Ако ченгетата ме хванат, ще говоря. Ти и аз ще отидем зад решетките за двадесет проклети години.

Без да знаеше, той сам си викаше смъртта.

– Как влезе в апартамента, Фел? – попитах аз, седнах и запалих цигара.

– Всеки глупак може да влезе тук. Не беше толкова трудно. Това няма значение... Искам кола и пари.

– Можеш да вземеш моята кола. Паркирана е отвън. Колко пари искаш?

Той ме погледна изкосо.

– Петдесет бона.

Аз кимнах.

– Мога да ти дам толкова. Какво смяташ да правиш, Фел?

– Ще отида в Кий Уест. Имам приятел, който ще ме заведе в Куба. Веднъж отида ли там, ще ти изпратя адреса си – той ме погледна

накливо и аз разбрах, че уискито го е ударило. – След това ти ще ми изпратиш петстотин бона. Това ще бъде последното разплащане. Когато ги получа, няма повече да ти се обадя.

– Но Реа може да ми се обади – казах аз.

– Това си е твоя работа. Аз говоря за себе си. Огърлицата е в нея, защо ще те притеснява? Аз нямам нищо!

– Къде е тя, Фел?

– Теб какво те засяга? Остави я на мира. Тя е отровна! Забрави я... тя ще продаде огърлицата и ще изчезне. Забрави я.

Налях още малко уиски в неговата чаша. Той се усмихна и го изпи на един дъх.

– Братко! Вие, копелета, добре си живеете! – той посегна към бутилката и наля още в чашата си. – Проклетата ми сестра! Знаеш ли какво, копеле? Тя не се интересува от никого, освен от онова нейно влечуго. Какъв идиот! Какъв отпадък! Бас държа, че сега се чука с него! Онази воня наистина се възбужда!

– Ако използваш колата ми, Фел, няма да имаш проблеми – казах аз. – Веднага щом се стъмни... след десет часа, трябва само да влезеш в колата и да тръгнеш.

Той притвори очи. Беше доста пиян.

– Ами парите?

– Няма проблем. Те са тук.

Той напрегна поглед. Видях, че не можеше да ме фокусира.

– Тук?

– Да.

– На кого ги разправяш тия? Дай да видим.

– Ще ги видиш. Кой е този глупак, с когото е Реа?

Той наду бузи.

– Кой го е грижа за този лайнар Спуки? – той се изкикоти. – Братко! Какъв глупак! Това показва каква тъпа кучка е тя, за да я възбужда воня като него... Той е десет години по-млад от нея.

– Спуки Джинкс? – попитах аз.

– Да... познаваш ли го?

– Срегнах го в Лусвил... голям образ.

– Точно така – той се облегна – Фу! Това беше страхотен обяд!

– Защо Реа се е събрала със Спуки?

– Ти ми кажи! Тя се чукаше с него преди да влезе в затвора. Веднага щом излезе пак хукна след него. Смахната! Влечуго като него! – той изсумтя, поклати глава, след това потърка очи с мръсните си ръце. –

Май си пийнах доста... приспа ми се.

– Спи – казах аз.

Животинският инстинкт го жилна и пробуди.

– Покажи ми парите, копеле, каза, че са тук... покажи ги.

Сега беше моментът.

– В сейфа са – станах на крака.

– В сейфа ли... какъв сейф?

Отидох до картината на Пикасо, вдигнах я и открих сейфа.

– По дяволите! – Фел скочи на крака. – Никога не бих погледнал там! В тази тенекия ли са парите?

– Там са.

– Хайде, копеле... отвори го!

Завъртях шайбата, като знаех, че по този начин задействах аларма в полицейския участък.

– Не съм много сигурен как се отваря – казах аз. – Знам комбинацията, но е малко сложно.

– Какво като е сложно? – каза Фел, докато издишваше изпарения от уиски във врата ми и гледаше втренчено шайбата. – Давай, отваряй го.

Завъртях копчето, номерата защракаха и знаех, че досега вече е тръгнала кола от полицията.

– Две – едно – едно, пет – осем – осем, шест – девет – девет – измъкнах аз, докато въртях шайбата. Това не беше вярната комбинация, която заради безнадеждната памет на бедния Сидни беше просто 1 – 2 – 3, както им каза Том Лус. Дръпнах дръжката и поклатих глава. – Трябва да съм пропуснал нещо. Ето, Фел, ти опитай... аз ще ти казвам цифрите.

– Аз ли? Аз съм пиян, по дяволите! – той се хвърли срещу мен и аз залитнах. – Ти го отвори! Хайде, давай глупако! Ти го отвори, по дяволите.

Започнах да въртя шайбата. Колко още трябваше да чакам, докато пристигне полицейската кола? Започнах да се потя.

– Две – едно – едно – пет – осем – осем – казах монотонно аз, докато въртях шайбата. – Шест – девет – девет. Готово! – дръпнах дръжката. – За бога!

– Не можеш ли да го отвориш? – Изръмжа Фел. – Да не ме будалкаш?

– Това е комбинацията – казах аз. – Защо, по дяволите, не се отваря?

Тогава звънна телефонът.

И двамата се обърнахме и го погледнахме. Оставих Фел, направих

две бързи крачки, вдигнах слушалката и казах:

– Ало... Да?

– Господин Кар? Тук е Хари. При мен има двама полицаи. Всичко наред ли е при вас?

– Не... сбъркали сте номера – казах аз и затворих слушалката.

Обърнах се и видях как Фел се втурна през стаята и грабна пистолета си.

– Сбъркали са номера ли? – погледна ме той накриво.

– Да.

Вперихме очи един в друг.

– Да не се опитваш да ме измамиш, копеле такова?

– Я си затваряй устата! – отидох до сейфа, а сърцето ми беше ожесточено. Започнах отново да въртя шайбата и в този момент чух звънеца на входната врата.

Обърнах се и погледнах Фел, който остана неподвижен, втренчен през отворената врата на всекидневната във фойето.

– Отворете! – отсече твърд глас. – Полиция!

Фел вдигна пистолета си и го насочи към мен.

– Копеле!

– Бързо! Излез на терасата... аз ще ги задържа! – минах покрай него със сгърчено тяло... дали щеше да стреля?

Звънецът отново звънна.

Излязох на терасата. Фел ме последва.

– Можеш да слезеш... бързо! Вземи колата ми! Ще ги задържа.

Разтреперан, Фел се наведе над парапета, за да погледне балкона отдолу. Аз отидох зад него, хванах крачолите на панталоните му и го бутнах навън.

Той нададе вик на ужас и пистолетът му гръмна, след това падна и аз чух как се разбива входната врата.

Беше толкова лесно, си мислех аз като карах по магистралата към Лусвил... толкова абсурдно лесно.

Вече бях направил една голяма крачка напред: една уста беше затворена. Сега Реа...

Сержант Хес дойде в апартамента и ме разпита, но по държанието му и по начина, по който се отнесе към мен, разбрах, че си мислеше, че имам късмет, оставайки отново жив.

Казах му; че когато влязох в апартамента, веднага разбрах, че някой е вътре, но преди да мога да изляза Морган се беше появил с пистолет в ръка. Той беше заплашил да ме застреля, ако вдигнех шум. Обясних как

беше започнал да пие и как беше станал словоохотлив... как ми беше казал, че живея в тропическото бласто и как умираше от глад. Беше поискаше храна и му бях поръчал храна от ресторанта. След като се беше нахранил, беше поискаше пари. Това, казах аз, беше моят шанс. Знаех, че сейфът на Сидни беше свързан с полицейския участък. Когато полицайте пристигнаха, Морган се беше паникьосал. Беше хукнал на терасата и се беше опитал да слезе на долния балкон. Бях се опитал да го спра. Беше стрелял, след това беше изгубил равновесие и беше паднал.

Всичко това изглеждаше правдоподобно, когато Хес огледа апартамента. Нямаше знаци, че Морган беше прекарал нощта, а мръсните му отпечатъци бяха навсякъде.

– Ние знаем, че той и сестра му са били двамата – беше казал Хес. – Сега трябва да намерим нея.

Не и преди аз да я намеря, си казах аз. Разказах му как Реа изоставила брат си и как избягала с огърлицата.

Това беше моят шанс да ги объркам и аз го използвах.

– Морган каза, че са възнамерявали да отидат в Кий Уест и че техен приятел там щял да им помогне да стигнат до Куба. Той беше сигурен, че Реа е потеглила към Кий Уест, когато го изоставила.

Хес направи гримаса.

– Куба! Ако тя е там... все едно, че сме я загубили.

Вестниците разиграха смъртта на Фел. Бях сигурен, че Реа щеше да прочете всичко, но нямаше да знае, че Фел ми беше казал за Спуки Джинкс. Може би той не я беше приютил в своята бърлога, но все пак си струваше да опитам. Трябваше да я накарам да мълчи. Нямах бъдеще, ако не я убиех.

Изчаках докато следствието около Фел приключи, след това казах на Хес, че отивам до Фриско (Сан Франциско), за да сменя обстановката. Той ме помоли да поддържам връзка с него. Ако хванеха Реа, аз щял да бъда главния свидетел, но по изражението му ми се стори, че не хранеше много надежда да я открие.

Преди да напусна Парадайс Сити, се обадох на Клод, прислугата на Сидни, попитах го дали искаше да работи за мен като му обясних, че щял да се местя в апартамента на Сидни.

– Благодаря за предложението, господин Лари – каза той, – но никога не бих могъл да работя за друг джентълмен, след като съм работил за господин Сидни. Но ако имате нужда от помощ, ще се опитам да ви намеря някого, на когото можете да се доверите.

– Не си прави труда – казах аз и затворих.

Ядоса ме това, че някакъв си дебел, възстар педераст отказваше моето предложение. Щях да му плащам толкова, колкото и Сидни му беше плащал... за какъв по дяволите, се мислеше?

След това, като размислих, го разбрах. Защо му трябваше да работи за някого сега? Не беше ли се погрижил Сидни за него? Но аз знаех, че това не беше истинската причина. Знаех, че Клод ме мразеше, защото се премествах в дома на Сидни... както и аз започвах да го мразя.

Три дни след следствието влязох в Буика и се отправих към Лусвил.

Предния ден бях ходил в Маями и си бях купил хипарски дрехи: риза на цветя, дънки и черни обувки. Бях отишъл в един магазин за оръжие и бях купил 38-мили-метров специален полицейски автомат с кутия патрони. След това отидох в един маджик шоп⁸ и купих черна, лъскава перука, широк колан с миниатюрен череп за катарамата и лек нож.

В апартамента си бях направил разтвор от пръст, олио и вода, като взех пръстта от саксиите на терасата и бях намазал старателно ризата и дънките.

На двадесет мили от Лусвил спрях в малък град и оставих Буика в гараж, след това взех куфарите с хипарските дрехи, отидох в един магазин за стари коли и купих разбит Шевролет.

На една самотна плажова ивица облякох хипарските дрехи и сложих лъскавата перука. Не бях се бръснал от три дни и сега, като се погледнах в огледалото, реших, че можех да мина дори и покрай Джени, без тя да ме познае.

Бях готов за действие.

Седнах зад волана и се втрених в пращното предно стъкло и набрах сили.

Не чувствах вина по отношение на Фел Морган. Бях сигурен, че той щеше да ме изнудва до края на дните ми. Нямах скрупули за това, което щях да направя с Реа, ако я откриех – беше въпрос на живот и смърт.

Но знаех, че нямаше да бъде лесно. Тя можеше да не е при Спуки, въпреки че имах чувството, че беше там и трябваше първо да я впримча, а след това да я убия.

Да я впримча и убия щеше да бъде толкова опасно и трудно, колкото беше да се впримчи и убие дива котка.

Но трябваше да бъде сторено.

8. Магазин за всякакви екстравагантни дреболии.

ЧАСТ ДЕСЕТА

Влязох в Лусвил, когато градският часовник удари шест. Заради смога и циментовия прах карах като другите шофьори с къси фарове. Чувствах грапавия прах около врата си и това ми донесе чувство на носталгия.

За да стигна до бърлогата на Спуки на Лексингтън, трябваше да прекося градския център, където бях въввлечен в поток от коли, пътуващи към домовете си.

Докато пълзях покрай кантората на Джени се запитах дали беше на шестия етаж с разрошена коса и попълваше някой жълт формуляр. Но сега не беше време да мисля за Джени. За нея щях да мисля, когато бях сигурен, че съм в безопасност. Дотогава тя трябваше да бъде като нещо, за което човек копнее, но все пак знае, че не може да си го позволи.

Спрях Шевито в един паркинг близо до Лексингтън, след това взех сака си, в който имаше риза за смяна, комплект за бръснене и 38-милиметров автомат, минах през бордеите докато стигнах до Лексингтън.

Вече се беше стъмнило и лампите бяха светнати. Освен няколко стари пияници, седнали върху кофи за боклук, няколко негърчета, които ритаха топка по улицата, Лексингтън беше пуст по това време.

Срещу №245 – бърлогата на Спуки – се издигаше една разпадаща се къща на четири етажа. Две сополи-ви, мърляви бели хлапета седяха на стълбите. С мръсните си малки юмруци, заклещени между колената, с прегърбени малки раменца те оглеждаха колекцията от мръсотия в канавката: там имаше и мъртва котка.

Над разбитата входна врата беше написано:

СМЕНЕТЕ ОБСТАНОВКАТА. СВОБОДНИ СТАИ.

Това ми изглеждаше твърде добре, за да бъде истина. Спрях, за да хвърля поглед през улицата към №245, след това тръгнах по стълбите като подминах хлапетата, които ме изгледаха накриво, с недоверие в малките си, тъжни очички. Влязох в предверието, което миришеше на урина, застояла пот и котки.

Една старица стоеше пред отворената врата и човъркаше с някаква треска това, което беше останало от зъбите ѝ. А онова, което беше останало от косата ѝ, беше като мазни миши опашки. Облеклото ѝ беше

сплъстено от мръсотия. Не можеше да бъде на по-малко от осемдесет, вероятно повече.

Спрях пред нея. Тя ме огледа от перуката до орфаните обувки. Виждах по присмехулното ѝ изражение, че не харесваше това, което вижда.

– Имаш ли стая, майче? – казах аз и свалих сака си.

– Не ме наричай майче, младо копеле такова – каза тя с флегматичен глас. – Госпожа Рейнълдс съм за теб и не го забравяй.

– Добре, госпожа Рейнълдс. Имаш ли стая?

– Дванадесет долара на седмица в предплата.

– Ще взема една.

Знаех, че диалогът беше строго от хипарски филм и по насмешката в очите ѝ си личеше, че тя също знаеше.

– Вторият етаж. Номер пет. Ключът е на вратата.

Качих се но скърцащите непокрити стълби, без да докосвам мръсния парапет, до втория етаж. Номер пет беше в края на миризливия коридор.

Стаята беше около десет квадратни фута. В нея имаше легло, маса, два стола с твърди облегалки, шкаф и изтърган килим. Тапетите се белеха около прозореца. Имаше мазна пейка, върху която стоеше газов котлон.

Оставих сака си, слязох по стълбите, платих на старото бабе дванадесет долара, след това отидох до един италиански магазин, където си купих достатъчно продукти за няколко дни. Към различните консерви прибавих бутилка уиски. След това отидох до магазина за домакински прибори и купих малка тенджерка и тиган.

Госпожа Рейнълдс все още висеше пред вратата, когато се върнах.

– Къде мога да се измия? – попитах аз.

Тя ме изгледа, почеса се под лявата мишница, след това каза:

– Обществената баня е в края на улицата. Има кенеф на всеки етаж.

Какво повече искаш?

Занесох покупките в стаята, затворих и заключих вратата, сложих всичко на масата, след това огледах леглото. Чаршафите бяха достатъчно чисти, но върху двете тънки одеала имаше съмнителни петна. Попитах се, кога щяха да се появят буболечките.

Смяна на обстановката?

Помислих си за луксозния апартамент на Сидни, който бях наследил. Тази отвратителна малка стаичка беше нещо, което трябваше да понеса, ако исках да имам апартамента и милионите на Сидни.

Изгасих лампата, придърпах един стол до прозореца и започнах да наблюдавам. Насреща ми имаше осемнадесет мръсни прозореца: пет от тях бяха светли. Един от тези прозорци принадлежеше на Спуки. Нямах представа кой от осемнадесетте беше неговия, но рано или късно, стига да наблюдавах достатъчно продължително, щях да го забележа.

Стоях, пушех и гледах. Хората се движеха пред осветените си прозорци, повечето млади, облечени екстравагантно. На петия етаж, третият прозорец отляво, красива млада негърка, облечена само в ластични панталони, се друсаше в такт с радиото и държеше голите си гърди в ръце. Като я гледах почувствах как се раздвижва страстта ми и се насилих да извърна поглед от нея.

Около 20:00 ч. огладнях. Станах от прозореца, дръпнах щората и включих осветлението. Докато затоплях консерва с боб, чух рева на приближаващ се мотоциклет. Изключих газта и светлината, отидох бързо до прозореца и мръднах настрани щората. Видях Спуки, яхнал лъскава нова Хонда, да спира пред №245.

Гледах го, как слиза от мотора и тръгва наперено по стълбите към бърлогата си.

Сега беше моментът. Наблюдавах как изчезва в тъмнината на блока, след това изчаках да светне един от тъмните прозорци. Докато чаках, гледах негърката, която беше облякла риза на цветя и бъркаше нещо в някакъв тиган.

След като почаках петнадесет минути, разбрах, че в която и стая да живееше Спуки, светлината вече е била включена, когато той е влязъл, защото нито един от тъмните прозорци не светна. Това означаваше ли, че Реа беше в бърлогата на Спуки? Защо не? Защо да стои на тъмно? Започнах да оглеждам светлите прозорци. Три от тях бяха без пердета и можех да видя кой беше в стаите. Останалите два прозореца имаха тънки пердета, но не достатъчно тънки, за да се вижда през тях. Единият от тях беше на третия етаж. Другият на последния етаж, непосредствено над стаята, заета от негърката. Струваше ми се, че една от тези стаи принадлежи на Спуки.

Спуснах щората, светнах и претоплих боба. Като начало този първи ден не беше минал зле. Бях напреднал. Сега поне знаех, че Спуки живее или на третия или на последния етаж на този блок.

Изядох боба, изключих светлината, вдигнах щората и седнах отново пред прозореца.

Около 21:00 часа светлината в прозореца на третия етаж изгасна. Сега насочих вниманието си върху светлия прозорец на последния етаж.

Наблюдавах почти час, след това изведнъж една сянка мина пред пердетата. Познах силуета на Спуки. Не можеше да се сбърка. Ако не бях наблюдавал продължително, щях да пропусна тази плъзгаща се сянка. Значи той беше на последния етаж, но дали Реа беше с него?

Стоях и наблюдавах. Светлините в различните прозорци започнаха да изгасват. Негърката взе голяма чанта, отиде до вратата и изключи светлината. Най-накрая единствената светлина в сградата беше тази в прозореца на Спуки.

Тогава го видях да тича надолу по стълбите и да яхва Хондата си. Машината изрева оглушително. Той сложи каската на мазната си глава и потегли, но светлината в прозореца му остана.

Това можеше да означава едно от две неща: или че на Спуки не му пукаше, каква сметка за електричество щеше да получи, или че Реа се криеше там.

Но как можех да разбера?

Бях чужд в този район. Беше твърде опасно да вляза в блока на Спуки, въпреки, че сега изглеждаше, като че ли всички бяха напуснали сградата.

Запалих цигара и огледах улицата отдолу. Като плъхове, които се появяват на тъмно, улицата започваше да се оживява. Възрастни опърпани мъже и жени слизаха по стълбите на бордеите и търсеха барове.

Тогава видях негърката. Тя се беше облегнала на ръждивите парапети, едва сега разбрах каква всъщност беше – проститутка.

Знаех, че стаята ѝ беше непосредствено под тази на Спуки. Това беше моят шанс. Вероятно можех да получа информация, дали Реа беше там.

Помислих си за негърката като танцуваше полугола в стаята си. Тя беше хубава и с красиво телосложение. Не бях спал с жена, откакто бях срещнал Джуди: това сякаш беше преди много време.

Бутнах стола назад, станах, стигнах пипнешком до вратата и излязох в миризливия коридор.

По пътя надолу, по стълбите не срещнах никого. Вратата на госпожа Рейнълдс беше затворена. През тънките панели се дочуваше звука на телевизор. Слязох по стълбите в прашната нощ.

Уличната навалица – младежи, момичета, пияници и стари хора – ме погълна. Погледнах на отсрещната страна към негърката, която ме беше забелязала. Тя гледаше към мен. Изчаках докато две разбити коли изръмжаха покрай мен, след което пресякох улицата.

Тя тръгна към мен, когато стигнах до другия тротоар.

– Здравей, сладурче – каза тя нежно, белите ѝ зъби блестяха на светлината на лампата. – Самотен ли си?

Заставах до нея и я загледах. Кожата ѝ беше с цвят на кафе с мляко. Изправената ѝ черна коса обрамчваше лицето ѝ. Дори и необходимостта да намеря Реа и да я накарам да мълчи изчезна от ума ми. Трябваше да облекча напрежението, което се беше натрупало в тялото ми.

– И още как – казах хрипливо аз. – Хайде да правим нещо.

Тя ме огледа проникателно с големите си черни очи.

– Ще ти струва десет долара, сладурче – каза тя. – Намират ли ти се десет долара?

Помислих си за своето предложение на Реа за петстотин долара.

– Намират ми се – казах аз.

– Приличаш ми на някой, който няма и два долара – тя ми се усмихна. – Нов си тук, нали?

Бръкнах в джоба си и ѝ показах десетдоларова банкнота.

Тънките ѝ кафяви пръсти сграбчиха банкнотата от пръстите ми така, както гущер лапва муха.

– Да тръгваме, сладурче – каза тя. – Оттук нататък те очаква само действие.

Тя ме поведе в бордея, който миришеше по-лошо и от моя блок. Докато се изкачвахме по стълбите, тя въртеше дупето си в лицето ми. Когато стигнахме до нейния етаж бях получил ерекция, от която наистина ме болеше.

Тя беше отзивчива и това ми се отрази добре. Преди, когато не исках да си правя труда да ухажвам някое момиче, си вземах проститутка. Не умеех да ценя парите. Обикновено те лежаха и гледаха тавана, някои дори пушеха, повечето от тях се кикотеха, но тази малка не-гърка се държа така, че ме накара да почувствам, че я вълнувам, въпреки че знаех, че не я вълнувам.

Когато свърши и аз се оттеглих от нея, тя не направи това, което повечето от тях правеха – да се измъкне от леглото и да започне да се облича. Тя остана да лежи до мен, протегна се за пакет цигари, запали две и подаде едната на мен.

– Ти наистина имаше нужда от това, сладурче – каза тя, обгръщайки гърдите си с ръце.

Да, наистина имах нужда. Сега се чувствах съвсем спокоен, като че ли цирей, който ме беше тормозил, се е спукал. Вдишах дим дълбоко в дробовете си и се вгледах в мръсния таван. Тогава чух стъпки отгоре. Преди да легна с това момиче бях в такова състояние, че всичко ми

беше мъгляво. Сега чувах тези стъпки... клик-клик-клик на женски токове, чукащи над главата ми. Тогава си спомних за Реа и защо всъщност бях в тази мръсна малка стая с млада, гола негърка до себе си.

Заслушах се.

Тази жена се разхождаше напред-назад над главата ми непрекъснато – клик-клик-клик.

Негърката изгаси цигарата си.

– Трябва да се върна на работа, сладурче – каза тя. – Добре ли прекара?

– Какво става там горе? – казах аз и посочих тавана.

– Какво те е грижа? – тя се изправи и метна дългите си крака на земята. – Ставай, сладурче. Трябва да се връщам на работа.

Сложих ръка около тънката ѝ талия и я притиснах до себе си.

– За къде бързаш... още десет долара ще ми купят твоето време.

Тя простря топлото си тяло върху моето.

– Сериозно ли?

– Сега ли искаш парите?

– Винаги сега, сладурче. И аз трябва да живея.

Станах от леглото, отидох до панталоните си, намерих още една десетдоларова банкнота и ѝ я дадох. Като легнах до нея, тя прехвърли крака си върху мен и започна да хапе ухото ми. Оставих я да си играе с мен, докато слушах стъпките по тавана.

– Какво става там? – попитах аз. – Като че ли има марафон.

– Откачалка. – Негърката започна да гали врата ми. – Тая ме побърква. Ден след ден, нощ след нощ, все върви. Ако не беше Спуки, щях да отида горе и да я изгоня, но тя е парчето на Спуки, а той е голяма работа в този лайнарник.

– Виждала ли си я?

Тя се повдигна на лакът и ме погледна въпросително с големите си черни очи.

– Какви са тези въпроси, сладурче? Хайде да се пораздвижим.

През цялото време, докато тя говореше чувах стъпките.

– Момичето на Спуки?

– Ти познаваш ли Спуки?

– Познавам копелето.

Тя се отпусна и отново легна върху мен.

– Те имат неприятности, там горе. Той я крие от ченгетата – измърмори тя с устни на шията ми. – Затворена е там от две седмици – никога не излиза – само върви по проклетия под и ме подлудява.

Сега знаех всичко, което исках да зная. Бях открил Реа!

Когато се върнах в моята мръсна стая, легнах на леглото на изгасена светлина и разтворени пердетата. Уличните лампи ми даваха достатъчно светлина, за да виждам. Бях отпуснат: това сексуално преживяване ми беше наистина необходимо. Сейди – негърката ми беше казала името си, когато тръгнах – беше свършила старателна терапевтична работа.

Сега знаех, че Реа беше в бърлогата на Спуки. Докато тя беше жива моята свобода и моето наследство от Сидни бяха в опасност. Ако полицията я заловеше тя щеше да говори и да ме замеси. Трябваше да я накарам да мълчи, но как?

След това една обезпокояваща мисъл ми дойде на ум. Беше ли казала на Спуки за мен? Ако я накарах да мълчи щеше ли Спуки да се появи на хоризонта и да ме изнудва? Беше ли му казала, че диамантената огърлица струва, както тя си представяше над един милион долара? Щеше ли да даде на убиец като Спуки толкова опасна информация? Това беше нещо, което трябваше да открия. Ако му беше казала, щеше ли да ми се струпа двойно убийство на ръцете. Трябваше да накарам и двамата да мълчат. Дори не мигнах при тази мисъл. Чувствах, че нито Реа нито Спуки имаха някаква право да живеят. За мен те бяха опасни животни, а аз бях ловеца, но ако можех да избегна двойно убийство, щеше да бъде по-лесно и по-безболезнено за мен.

Докато все още мислех и правех планове заспах, но около два часа пристигнаха първите буболечки. Прекарах остатъка от нощта седнал на твърдия стол, с глава върху ръцете на масата.

Малко след 3:00 часа тишината на нощта беше разцепена от рева на мотоциклет. Застанах до прозореца и гледах как Спуки се качваше надупо по стълбите към бърлогата си.

След като изяхох една бедна закуска на следващата сутрин, отидох до обществените бани. Остатъка от сутринта прекарах разхождайки се по улиците, но далеч от центъра на града. Страхувах се да не се натъкна на Джени. Купих кутия прах против буболечки и се върнах в стаята си, за да приготвя обяд от консервирано телешко и консервирани картофи. След като покрих чаршафите и дюшека с прах, легнах и заспах.

Събудих се в 19:00 ч. Отидох до прозореца, погледнах насреща и видях светлина зад пердетата в бърлогата на Спуки. Сейди, в стаята отдолу, готвеше нещо на печката си. На улицата видях, че Хондата я нямаше, което означаваше, че Спуки беше излязъл.

Прегледах консервите, които бях купил, реших, че трябва да опитам спагетите, които се оказаха твърди и безвкусни. След това седнах до прозореца и пуших, докато видях Сейди да излиза от стаята си в около 21:00 ч.

Отидох до сака си и извадих 38-милиметровия автомат, пъхнах го в страничния си джоб, след това слязох на улицата и се присъединих към Сейди, когато тя се показа от блока.

– Здравсти, сладурче – казах аз. – Какво ще кажеш за още малко действие?

Тя ми се усмихна.

– Ти наистина си мераклия – тя ме хвана под ръка. – Да... хайде да се пораздвижим.

Горе в стаята ѝ извадих стодоларова банкнота от джоба си, като ѝ я дадох да я види.

– Искаш ли да спечелиш това, Сейди?

Очите ѝ едва не изскочиха.

– Иска ти се нещо по екзотично?

– Искам да прекарам нощта тук – казах аз. – В стаята ми има бубулечки.

Тя наклони глава настрани и ме погледна въпросително.

– Откъде ти се намира този хляб, сладурче?

– Няма значение. Тук ли оставам или да ходя на хотел?

Тя протегна ръка.

– Дай ги... оставаш тук.

Когато влязох в стаята усетих, че Реа все още крачеше.

– Твоята откачалка още се разхожда – казах аз и подадох банкнотата на Сейди.

– И още как. Вече свикнах. Най-лошото става, когато спре.

Наблюдавах я как постави банкнотата в чантата си, след това отиде до леглото. Махна чаршафите. Отиде до един шкаф и извади чисти чаршафи.

– Само най-доброто – казах аз и ѝ помогнах да оправи леглото.

– Когато някое сладурче плати сто долара, то му се полагат чисти чаршафи – каза Сейди. – Тъй като нощта е пред нас ще вляза да си взема душ. Искаш ли нещо за пиене или ядене?

– Ще пийна нещо.

Тя извади бутилка евтино уиски, сода и лед, след това ме остави сам докато вземе душ. Седях в разбит фотьойл и слушах как Реа се разхожда по пода над главата ми. Тя беше животно в клетка. Помислих си

за нея, спомних си времето, когато изпитвах страст към нея, но сега тя не означаваше нищо за мен, освен едно опасно животно. Ако имах смелостта, щях да отида горе, да отворя вратата с ритник и да я застрелям, но аз знаех, че това не беше безопасния начин да разиграя този малък театър. Когато я убиех, трябваше да съм сигурен, че нямаше да бъде обвинен.

Любенето ми със Сейди беше много по-нежно този път: нетърпението го нямаше. Заспахме прегърнати.

Сейди спеше дълбоко, но аз просто преминавах от сънено към будно състояние. В просъница слушах клик-клик – кликането, докато Реа продължаваше да крачи, след това се събудих напълно, когато рева на приближаващата се Хонда разтърси прозореца.

Сейди измърка и се премести, след това се обърна и отново заспа.

Отдолу, някаква врата се тръшна жестоко. След това чух тежки стъпки, докато Спуки изкачваше стълбите. Клик-клик – кликането на токовете на Реа изведнъж спря. Чух как Спуки отвори вратата си и след това я затръшна.

– Слушай, кучко такава, това е последната проклетата бутилка уиски, която купувам!

Дълбокият му, заплашителен глас се чуваше през тавана така, като че ли беше в стаята на Сейди.

– Дай ми го! – веднага познах гласа на Реа.

– Вземи го! Напий се до смърт! Защо по дяволите да ме е грижа?

Сейди измърка тихо насън.

Имаше дълга пауза, след която Спуки отново заговори:

– Омръзна ми! Искам да се махнеш! Искам да остана сам! Искам те вън от тук!

– Затваряй си устата, тъпо копеле! – в гласа на Реа имаше истерична нотка, която изостри вниманието ми. – Оставам тук! Нямам къде да отида! Ако ти ме натопиш, добре ще те подреда! Мога да те подреда, Спуки! Ченгетата чакат с нетърпение да те пипнат!

След дълга пауза, Спуки каза:

– Какво но дяволите е всичко това? Трябва да знам! Защо трябва да стоиш тук, докато се успокоят нещата? Какви неща? Какво си направила? Защо но дяволите идваш тук да се криеш от ченгетата? Къде е Фел? Искам да знам! Омръзна ми да вървиш постоянно по проклетия под и да се наливаш с уиски. Искам да изчезнеш!

– Искаш ли? – легнал неподвижно, чувствайки топлината на тялото на Сейди притиснато в мен, да ме прониква, аз слушах.

Реа продължи:

– Оставам тук, докато мине опасността и мога да си тръгна. Няма да се покажа на улицата преди това. Направих много за теб. Кой купи проклетия ти мотоциклет? Защо не се опиташ да заслужиш нещо? За какво те бива освен да караш мотор и да се фукаш, тъпо, безмозъчно влечуго такова?

– Добре, – гласът на Спуки се снижи и трябваше да се вслушвам, за да чуя какво говори. – В такъв случай – изчезвай? Върви и кажи на ченгетата за мен. Веднъж пипнат ли те, няма да се сетят за мен. Така че си обирай парцалите и изчезвай!

– Пийни си, Спуки.

– Казах... разкарай се!

– Хайде де... хайде да забравим. Винаги се караме – изведнъж Реа захленчи. – Пийни си, искам легло... и теб.

– Кой те иска? Казах да се разкараш!

– Знам, сладурче, но аз искам легло. Ела.

– Писна ми от теб, пиана краво! Върви си оправяй собствените проблеми и ме остави на мира!

Изведнъж разбрах по жестокостта в гласа му, че той мислеше това, което говореше. Изплъзнах се от леглото и се намъкнах в дрехите си. Това беше моят шанс! Тя не му беше казала! Значи Спуки не беше заплахата за мен! Докато си обувах обувките Сейди се обърна по гръб.

– Скъпи... къде си? – измърка тя и отново заспа.

Чух Спуки да вика – Вън! – Вратата отгоре се отвори с трясък: чу се тътен.

– Вземи си боклуците! – друг тътен, след което вратата се затръшна.

По това време вече бях излязъл в коридора. Затворих тихо вратата на Сейди, след това хукнах надолу по стълбите до входната врата. Зас-танах прилепен до стената в тъмнината и заслушах. Реа тръгна надолу по стълбите. Чух я да мърмори – Копеле... Копеле.

След това видях силуета ѝ, докато тя тръгна пипнешком към мен.

– Успокой се скъпа – казах аз тихо. – Минава ченге.

Тя се закова и притаи дъх. Втренчи се в мен.

– Ти пък кой си?

– Като теб... опитвам се да се прикрия – казах аз.

Тя се отпусна на стената до мен. Чувствах миризмата на уиски в дъ-ха ѝ.

– Да се прикриеш? Какво имаш предвид? – думите ѝ бяха заваляни.

Беше се натряскала.

– Чух за теб. Искаш ли заедно да бягаме, скъпа? Имам кола. Знам едно място извън града, което е безопасно.

Тя се свлече на пода.

– Господи! Пияна съм! – в гласа ѝ имаше нотка на отчаяние. – Искам да умра!

Но не тук, помислих си аз. Изстрелът на пистолета щеше да ми причини неприятности. Трябваше да я изведа навън, преди да я застрелям.

– Хайде, скъпа – казах аз, хванах я за ръката и я изправих на крака. – Да тръгваме.

Тя се облегна на мен.

– Кой си ти? Не те виждам. Кой, по дяволите, си ти?

– Хайде... да тръгваме.

Свлякох я надолу по стълбите на пустата улица. Тя се препъваше и трябваше да я придържам. Под светлината на уличната лампа тя се дръпна от мен и се спогледахме. Едва я познах. Ужасно се беше състарила. В червената ѝ коса имаше бели кичури. Изумрудено зелените ѝ очи светеха така, като че ли в тях имаше лампички. Тя беше изтощена. Реа преплете крака, докато се взираше в мен.

Беше облечена в кървавочервения костюм и носеше претъпкан сак на рамо.

– Здравсти, Перуко, – каза тя. – Имаш ли коса под перуката?

– Хайде, скъпа – казах аз. – Колата ми е паркирана малко по-нагоре. Хайде да се махаме.

Тя ме погледна пиански. Лъскавата перука, гъстата ми брада, мръсните ми дрехи сякаш ѝ вдъхваха доверие.

– Ти също ли бягаш?

– Ще ти кажа Да тръгваме.

Тя се засмя: ужасен, истеричен пиански смях.

– Брат ми е мъртъв – каза тя. Единственият кучи син, който ме разбираше. Ченгетата го убиха.

Хванах ръката ѝ.

– Хайде да се махаме.

Тя тръгна с мен. Беше толкова пианя, че щеше да падне по лице, ако не я поддържах.

Заклатушкахме се по пустата улица към мястото, където бях паркирал Шевито. Като отключих вратата тя се облегна на колата и впери очи в мен.

– Не съм ли те виждала преди, Перуко?

– За какво те гонят ченгетата? – запитах аз и седнах зад волана.

– Теб какво те интересува?

– Правилно... влизаш или оставаш?

Тя отвори вратата и се строполи на седалката. Трябваше да се пресегна, за да тръшна вратата.

– Къде отиваме, Перуко?

– Не знам ти къде отиваш, но знам аз къде отивам. Отивам към крайбрежието. Брат ми има лодка. Той ще ме заведе в Хавана.

– Хавана? – тя притисна ръце към лицето си. – И аз искам да отида там.

– Добре... имаш ли някакви пари?

Тя тупна голямата си чанта.

– Тук са. Хайде, Перуко, да мърдаме.

Когато навлязохме в Тампами Трейл на път за Неапол тя заспа.

Часът беше 4:00. След час щеше да съмне. Широката магистрала беше пуста. От двете страни имаше гъсти кипарисови гори и борови дървета.

Погледнах я Главата ѝ беше облегната на прозореца, очите ѝ затворени. Трябваше само да намаля скоростта, да спра колата, да извадя 38-милиметровия от джоба си, да я застрелям, да отворя вратата, да бутна тялото ѝ на пътя и да потегля. Нямах нищо сложно. Малко преди Наполи щях да хвърля перуката, колата и да хвана автобус за Сарасота. Там щях да си купя нови дрехи, да обръсна брадата си и да се отправя с автобус към Форт Пиърс. От там, с автобус щях да се върна в Литъл Джаксън, където бях сложил Буика в гараж. След това щях да се върна в Парадайс Сити: свободен и в безопасност.

Планът мина пред очите ми: беше толкова лесно. Бях си представял, че да се отърва от Реа щеше да бъде невероятно опасно, но тя беше тук унесена в пиянски сън и изцяло на мое разположение. Трябваше само да насоча пистолета към нея и да натисна спусъка.

Хвърлих поглед в огледалото. Дългата магистрала беше тъмна: нямаше и следа от приближаващи се фарове. Внимателно отпуснах педала на газта. Колата започна да губи скорост, след което бавно спря в тъмната сянка на едно дъбово дърво и аз изключих от скорост. Вдигнах ръчната спирачка.

Погледнах Реа, но тя все още спеше, след това сложих ръката си отзад и пръстите ми се затвориха около дръжката на 38-милиметровия. Бавно извадих пистолета и спуснах предпазителя.

Вдигнах пистолета и го насочих към главата ѝ, сложих пръст на спусъка, но стигнах само до тук.

Стоях и я гледах с пистолет, насочен към нея и в отчаянието си разбрах, че не можех да дръпна спусъка. Не можех да я убия хладнокръвно. В онзи критичен момент бях убил Фел, но просто не ми беше в кръвта да убия спяща жена.

Очите на Реа изведнъж се отвориха.

– Давай, Дари Кар, – каза тя. – Докажи на себе си, че ти стиска. Хайде... убий ме!

Ярките светлини на приближаващ се камион осветиха интериора на Шавролета. Видях Реа съвсем ясно. Господи! Изглеждаше ужасно! Моят страст към нея ми приличаше сега, когато я гледах, като някакъв отвратителен еротичен кошмар. Тя се беше свила в ъгъла, очите ѝ потъмнели, тънките и устни изкривени в присмехулна усмивка и тя изглеждаше обезумяла.

– Хайде... убий ме! – повтори тя.

Камионът изръмжа покрай нас, разтърсвайки Шевито. През ума ми мина мисъл, която ме накара да потрепера, че ако я бях убил, камиона щеше да мине точно, когато изхвърлях тялото на пътя.

Оставих пистолета да падне от ръката ми. Той падна на седалката между нас. Знаех, че това беше края за мен и изведнъж разбрах, че вече не ме беше грижа.

– Какво има, Евтинийке? – попита тя. – Всичко беше планирал, нали? Не ти ли стиска вече? Да не би да си помислил, че няма да те позная, дори и в онази отвратителна перука?

Вперих очи в нея и чувствах, че я мразя. Тя ме отблъскваше като прокажена.

– Ще ти кажа това, което и приятелчето ти каза: „Изчезвай“ – казах аз. – Изчезвай от колата ми.

Тя се втренчи в мен.

– Не се вълнувай. Огърлицата е в мен... ти и аз все още можем да се справим. – Опила чантата си, отвори я и извади кожената кутия. – Виж... в мен е! Един милион долара! Ти каза, че можеш да я продадеш! Заедно можем да отидем в Хавана Можем да започнем нов живот заедно.

Заедно? С нея? Потръпнах.

– Да я продам? Да живея с теб? – казах аз. – Не бих живял с теб

дори и да беше последната жива курва на света! Тази огърлица не струва и пукната пара... фалшива е.

Тя настръхна и се наведе напред. Зелените ѝ очи искряха от лудост.

– Лъжеш!

– Стъклена имитация е, бедна глупачке – казах аз. – Да не си въобразяваш, че ще позволя на теб и видиотения ти брат да си заминете с един милион долара в диаманти?

Тя пое остро дъх.

Очаквах да изпадне в убийствена ярост, но това, което ѝ казах изглежда я съкруши.

– Предупредих го глупака – каза тя, а отчасти и на себе си. – Знаех, че си змия от момента, в който те видях, но той не ме послуша. – Все повтаряше „Тоя е мой човек“, но аз знаех – тя се отпусна назад. – Е, добре, господин Евтин Кар, значи ти побеждаваш. Ако ме хванат ще ме затворят завинаги. Вече съм прекарала осем години в затвора. Знам какво означава... ти не знаеш. Фел също не знаеше. Той е щастлив, че е мъртъв.

Не можех повече да я гледам.

– Разкарай се! – казах аз. – Когато те намерят, говори колкото искаш. Вече не ме е грижа. Излижай и се разкарай!

Тя сякаш не ме чу.

– Две седмици стоях затворена в онази воняща бърлога – каза тя. – Две седмици! И всяка минута очаквах ченгетата да дойдат да ме приберат. Господи! Как ми се иска да пийна нещо! – тя притисна ръце до лицето си. Гледах я и не чувствах никакво съжаление. Исках да се отърва от нея, да се махна, да се върна в Парадайс Сити и да чакам полицията да дойде да ме прибере.

– Изчезвай! – извиках ѝ аз. – Ти си прогнила. Дори и вонящо и безмозъчно влечуго като Спукки не те иска! Върви по дяволите!

– Фел беше единственият, който не можеше да живее без мен – каза тя. – След това той избяга, когато се нажежиха нещата... попика се от страх – тя се изхили. – Е, явно това е края на последното действие за мен... чуда се какво ли означава да си мъртъв.

След това видях моя пистолет в ръката ѝ.

– Пусни го! – извиках.

– Сбогом, Евтинийке... и твоето време ще дойде. – Като се спуснах към нея тя ме отблъсна, вдигна пистолета, насочи го към главата си и дръпна спусъка.

Светлината ме ослепи, а трясъкът ме оглуши. Почувствах влажна

каша по лицето си и потрепервайки се хвърлих въвн от колата. Стоях и треперех, и бърсех лицето си с кърпа, а през отворената врата се изви-ваше тънка струйка дим.

Сержант О'Халоран стоеше зад бюрото си и търкаляше молива по писалището.

На пейката до стената стояха петима от бандата на Спуки: хлапета между десет и петнадесет години, унили, мръсни и облечени в своята униформа от черни ризи и дънки.

Аз предизвиках силно вълнение сред тези хлапета, когато двама полицаи ме бутнаха в стаята за разпити и това беше напълно понятно. С моята лъскава перука, с кръвта на Реа върху ризата ми, със синина на челостта, където един от полицаите ме беше ударил и безезници на китките бих предизвикал вълнение навсякъде.

Хлапетата веднага се разшушукаха и О'Халоран се наведе напред и изрева:

– Тихо, копелета такива! Изпълнявайте, иначе ще дойда там!

Чувствах се отново в началото.

Единият от полицаите излезе напред и започна да говори с О'Халоран. Дочух малко от това, което каза: „Тампами Трейл... застреляна... пистолет в ръката му...“ Като сниши глас той продължи да говори и О'Халоран записа всичко.

Знаех, че ме арестувахте за убийството на Реа, но не ме беше грижа. Вече нищо не ме беше грижа. По време на дългия път до Лусвил имах достатъчно време да мисля. Самоубийството на Реа ме върна в състоянието, в което бях преди катастрофата, която уби Джуди Сега виждах себе си такъв, какъвто бях. Тази подсъзнателна алчност, която вероятно винаги ме е съпътствала беше изплувала на повърхността. Заради тази алчност бях причинил смъртта на Сидни. Заради тази алчност бях убил Фел Морган. Спомних си момента, в който бях хванал крачолите му и го бях изгласкал в небитието.

Този момент, докато ме караха обратно в Лусвил, беше моя момент на откровение.

Най-накрая, О'Халоран свърши с писането и ме повика с пръст. Не помръднах. Гледах втрънено в него, докато полицаят, който ме пазеше, ме побутна напред.

– Вашето име? – попита О'Халоран със своя износен дрезгав глас.

– Лорънс „Хиляда и петстотин долара“ Кар – казах аз.

Той се наведе напред, малките му свински очички бяха широко отворени, след което ме разпозна.

– Свали тази проклета перука – каза той на полицаия, който дръпна перуката от главата ми и я остави на бюрото.

О'Халоран пое дъх дълбоко и бавно, след което ме погледна каза:

– Имаш ли какво да кажеш, но внимавай, каквото и да кажеш може да се използва срещу теб.

– На нея ѝ беше омръзнал животът, както и на мен – казах аз. – Тя искаше да умре и аз я застрелях.

Той изсумтя, след това се облегна и махна на полицаия – Този е откачил? Заведи го в „Убийства“.

Така че бях отведен в отдел „Убийства“. Главният лейтенант беше малък, беловлас мъж със стоманеносини очи, червено лице и агресивни челюсти.

Той задаваше много въпроси, но до този момент вече не бях в настроение да говоря Стоях мълчаливо, гледах надолу в пода и дори когато ме удари по лицето не казах нищо Така че, най-накрая, ме сложиха в килия.

Стоях и се мразех, защото бях причинил смъртта на човек, който беше направил толкова много за мен и който ми беше оставил всичкото си богатство.

Донесоха ми ядене, което не докоснах.

По-късно, О'Халоран влезе в килията и с палци в колана ме загледа.

– Затънал си до гуша, копеле – каза той с изненадващо мек глас – За какво трябваше да млъкваш? Има време... разкажи ми какво се случи.

Погледнах го в очите.

– Аз я убих – казах аз. – Останалото оставям на вас.

О'Халоран се почеса под дясната мишница.

– Лейтенантът иска да знае, дали ще направите признание – той премести шапката си на темето. – Слушай, копеле, ако бях на твоето място щях да правя това, което ми кажеха.

Виждах, че беше разтревожен.

– Защо? – попитах го аз.

Той свали шапката си, погледна я, след това я пляска върху главата си.

– Между нас казано, мисля, че си смахнат и не вярвам, че си я убил. Затова мисля, че трябва да стоиш мирно, да си държиш устата затворена и да чакаш адвоката си.

– Мислите, че съм откачен?

Той кимна.

– Да... през цялото време. Откакто за пръв път дойде в този град. Сега се вслушай в съвета ми. Стой мирно. Обадили сме се в Парадайс Сити. Партньорът ти Том Лус ще доведе добър адвокат. Те ще оправят всичко това. Стой мирно.

Последното, което исках беше Том Лус да ме измъкне от тази каша.

– Кажете на лейтенанта, че съм готов да направя изявление.

О'Халоран се премести от един крак на друг.

– Виж какво, човече, може да си смахнат, но в теб има нещо, което ми допада – той се наведе напред, сниши глас и продължи. – Не осъзнаваш в какво си се забъркал. Виж... дай да се обадим на госпожица Бакстър и да ѝ кажем... тя ще ти помогне. Какво ще кажеш?

Джени?

Сега виждах, че Джени беше тръгнала по пътя на Джуди... един прекрасен спомен, един сън, но вече не за мен.

– Кажете на лейтенанта, че ще направя изявление – казах аз.

О'Халоран изтри потта от лицето си с опакото на ръката.

– Можеш да си навлечеш петнадесет години – каза той и аз видях, че наистина беше разтревожен. – Дори и да те признаят за откачен, няма да се измъкнеш с по-малко от десет.

Облегнах се на затворническата стена, изведнъж напълно отпуснат.

– Кажете на лейтенанта, че ще направя изявление – в мисълта си аз виждах как Сидни със своята доброта и талант кръжеше около мен. – Петнадесет години... десет години? Поне това щеше да бъде смяна на обстановката, смяна на сцената на живота, нали?

КРАЙ

© 1973 Джеймс Хадли Чейс
© 1992 Теодора Игнатова, превод от английски

James Hadley Chase
Have a Change of Scene, 1973

Сканиране, разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2008

Публикация

Джеймс Хадли Чейс. Смяна на сцената
Преводач: Теодора Игнатова
художник: Тинко Трифонов
Редактор: Димитър Станков
Коректор: Анелия Любенова
Книгоиздателство Алекс принт, Варна
Предпечатна подготовка: МикроЕксперт, Варна
Печат: ДФ „Абагар“, Велико Търново
Формат 84/108/32. Печ. коли 13,5
ISBN 954-8161-01-4
с/о Jusauthor

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8748>]